A. Stephanie

Hazard

VOLUMUL 2

Bookzone
BUCUREŞTI, 2020

Scanned with CamScanner

NICIODATĂ

Hazard nu e uşor de uitat – ştiu sigur –, dar am mai trecut o dată prin asta, nu-i aşa? Am mai supraviețuit o dată perioadei post-Hazard şi pot să o fac din nou.

Mama m-a suspendat pentru două săptămâni de la şcoală – dacă ar fi fost după ea, cred că mi-ar fi oferit o lecție mult mai serioasă, dar încă îl am pe tata de partea mea. Apoi, când m-am întors, am continuat să mor puțin câte puțin, în fiecare zi, de fiecare dată când Hazard şi-a coborât privirea în pământ atunci când se întâmpla să ne intersectăm. Nu de puține ori am vrut să-l zdruncin şi să-l fac să-mi spună ce naiba e în mintea lui. Nu de puține ori am dorit să uit toate lucrurile pe care i le-am spus, să-mi cer scuze şi să ne întoarcem înapoi la a fi... orice eram. Şi nu de puține ori am regretat tot ce s-a întâmplat.

Poate că ar fi trebuit să fiu acolo pentru el şi am făcut o greşeală, lăsându-l să facă ce ştie el mai bine: să fie Hazard. Doar că, dacă ar ține cu adevărat la mine, n-ar trebui să alerg după el, nu? Dacă ar ține cu adevărat la mine, acum ar fi aici.

Dar nu e.

Scanned with CamScanner

În schimb, Maverick – Mavs – e aici. Mi-am petrecut vacanța de Crăciun împreună cu verișorii mei și câțiva prieteni de-ai lor la o cabană în Elveția – Mavs e unul dintre prietenii lui Dante și fiul unui partener de afaceri al unchiului meu. Se va întoarce la facultate în câteva zile și, sincer, nici măcar nu știu ce caută aici. De fapt, știu. Dar mi-e greu să accept că a venit doar pentru mine. Și e amuzant cum un tip pe care l-am cunoscut recent e în stare să conducă sute de mile ca să mă scoată la o întâlnire, în timp ce Hazard nu mă poate privi în ochi nici când ne întâlnim accidental pe holurile școlii. Am încetat să mai compar alți oameni cu Hazard. Toată lumea e la polul opus.

Mavs e brunet, iar culoarea ochilor săi e atât de diferită de a lui Hazard, încât e dureros. Ochii lui sunt albaștri, luminoși, nu încărcați cu regrete, furie și secrete. Părul lui e un haos perfect. Miroase a parfum scump și, în timp ce mă conduce acasă în *Audi* R8-ul său negru mat, îmi dau seama că e exact acel băiat de care mi-a vorbit Aza de atât de multe ori. Ar putea să mă facă fericită, aș putea să mă căsătoresc cu el și să am copii sau aș putea doar să îmi ocup timpul pentru o perioadă, doar că nu asta îmi doresc.

– O să te mai văd din nou? mă întreabă în timp ce oprește aproape de scări.

Spre deosebire de Aza, nu a oprit la poartă. A condus până în fața casei. Drept răspuns la zâmbetul său perfect cu gropițe, îi arunc o privire încărcată cu regret.

– Mavs, inspir adânc.

Își arcuiește o sprânceană și continuă să zâmbească. De ce nu mai pot să fiu normală? De ce nu mă pot apleca acum peste schimbător să-l sărut și să-i

Scanned with CamScanner

spun că mi-aş dori să îl văd din nou? Dacă ar fi să-l descriu într-un singur cuvânt, atunci aş alege... Nu mă pot decide. E sexy. E atrăgător. E inteligent. E sarcastic. Doar că nu e Hazard, ceea ce e un lucru foarte bun.

— Nu ştiu, recunosc.

Încuviinţează încet din cap, apoi coboară din maşină şi vine să îmi deschidă portiera. Îmi netezesc rochia şi cobor.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Heaven.

Îi zâmbesc sincer, recunoscătoare că nu îmi spune Eva, dar surprinsă că mi-a întors numele. Nu intru în panică atunci când se apleacă spre mine şi mă sărută pe obraz.

— E norocos, să ştii.

Mi se pare că nu îl aud bine şi mă încrunt.

— Tipul de care eşti îndrăgostită, îmi explică şi încep să râd.

— Mă tem că el nu vede lucrurile chiar aşa, oftez.

— Îmi pare rău.

— Şi mie, ridic din umeri.

Fac un pas în spate şi îmi frec braţele cu palmele. Dintr-odată, mă trece un fior pe şira spinării. Brusc, simt nevoia să plâng. Vreau ca Mavs să plece, înainte să încep să îi povestesc totul despre Hazard.

— Sună-mă dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva despre asta, îmi spune înţelegător.

— Mulţumesc, Mavs.

Îmi face cu ochiul, apoi urcă în maşină şi pleacă. Rămân afară până când porţile se închid în urma lui, apoi urc scările. Nu e nimeni acasă. Tata mi-a promis că se va întoarce mâine şi va lua cina cu mine, mama

Scanned with CamScanner

habar nu am unde e, iar Charlotte are trei zile libere pe săptămână acum, nu doar una.

Știu că Hazard se mai ocupă din când în când de cumpărăturile noastre, dar o iau în cealaltă direcție ori de câte ori mi se pare că îl văd prin preajmă. Ceea ce se întâmplă destul de des, având în vedere faptul că am impresia că îl zăresc peste tot.

Dar, când intru în bucătărie și îl observ așezând mâncarea în frigider, rămân pe loc. Nici nu ar trebui să fiu aici. Puteam să merg direct în camera mea. Mă sprijin de tocul ușii și îmi împreunez brațele la piept, lăsând să-mi scape un oftat care îi atrage atenția. Se rotește spre mine și, pentru prima dată după multe săptămâni lungi și dureroase, nu-și mai coboară privirea în pământ. Ar trebui să plec, dar nu pot. Mi se pune un nod în gât și mi se accelerează respirația. Are buza de jos spartă și un ochi vânăt.

— Mi-e dor de tine, zic în același timp în care el spune:

— Îmi pare rău.

Vocea lui e răgușită și mai tristă decât mă așteptam. Mi se ridică părul de pe mâini și simt furnicături la ceafă.

Închide frigiderul și se sprijină cu spatele de el.

— Și mie îmi pare rău, șoptesc.

— Și mie mi-e dor de tine.

Îmi ridic sprâncenele. Auzul probabil că îmi joacă feste. Voiam să îi fie dor de mine. Voiam să îmi simtă absența și să își dea seama că lucrurile ar fi luat o altă întorsătură dacă ar fi putut spune ceva în acea zi. Dar acum, faptul că îl aud șoptind asta nu prea schimbă lucrurile cu nimic. Tot nu suntem împreună.

— Îmi pare rău pentru tot ce am spus în ziua aia, Aza. Am fost impulsivă și...

Scanned with CamScanner

— Şi ai luat decizia corectă, ridică din umeri.

— Asta crezi? Că a fost decizia corectă?

Încuviinţează.

Văzându-l atât de serios, mă întreb dacă a simţit vreo secundă ceva pentru mine. Obişnuiam să am încredere în el. La naiba, încă mai am încredere în el! Încă mai e singura persoană pe care vreau să o sun, căreia vreau să-i povestesc totul, cu care vreau să stau pur şi simplu în tăcere.

Îmi trec atât de multe gânduri prin minte, dar nu dau glas niciunuia.

Am încercat să nu mă îndrăgostesc de Hazard. Chiar am încercat, dar acum nu mai are nicio importanţă. El nu vrea dragostea mea, iar eu nu ştiu ce să fac cu ea în continuare, încotro să o îndrept, spre ce să o redirecţionez ca să nu se transforme în suferinţă şi regrete.

— Dacă tu crezi că am luat decizia corectă, de ce ai spus că ţi-e dor de mine?

— N-ar fi trebuit să spun asta, îşi păstrează vocea calmă, scoţându-mă din minţi.

— Asta e cumva o glumă pentru tine?

— Nu.

Îi lipseşte cu desăvârşire tandreţea cu care mă privea altădată, iar acum nu pot asocia sclipirea din ochii lui decât cu furia. Aş vrea să îi răspund la fel, dar nu simt decât dezamăgire. Nu ştiu cum am ajuns aici.

În câteva zile începe din nou şcoala şi aş dori să mă pot transfera, să fiu suspendată sau să învăţ acasă, pentru că la cum stau lucrurile între noi acum, nu cred că voi rezista nici măcar o săptămână.

— Ce cauţi aici?

Scanned with CamScanner

Ei bine, să fiu Eva clar nu mi-e de niciun ajutor în momentul ăsta, aşa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc la a fi Nevaeh, cea pe care Hazard o urăşte din tot sufletul. Nu ştiu cu ce i-a greşit Eva, dar o să-i dau câteva motive în plus să o urască dacă asta îşi doreşte. Nu vreau, dar e clar că nu ajung nicăieri cu el. Şi, Doamne, chiar am încercat să trec peste complexul lui de inferioritate, peste faptul că e o epavă emoţională, peste tot. Am încercat. Şi am terminat-o.

– Mama ţi-a făcut ceva de mâncare.

– E ziua ei liberă, mă încrunt.

– Ştiu. S-a gândit totuşi că...

– Spune-i să nu se mai gândească la mine. N-am nevoie de nimic din partea ei. Acum ia mâncarea şi pleacă. Nu vreau să te mai văd pe aici.

Îmi plimb limba prin gură, mi-o muşc, înghit în sec şi încerc din răsputeri să nu arunc cu ceva în el. Îşi bagă lejer mâinile în buzunarele blugilor şi îşi arcuieşte o sprânceană.

Mă derutează ca naiba.

– Eva...

– Ar fi bine să fie ultima dată când îmi mai spui aşa, mârâi la el, ridicându-mi bărbia.

– Eva...

E o provocare şi un avertisment în acelaşi timp.

– Crezi că mă intimidezi? pufnesc.

– Ce naiba e în neregulă cu tine?!

Pare că vrea să facă un pas în faţă, dar se răzgândeşte şi rămâne cu spatele lipit de frigider.

– Cred că întrebarea potrivită e: Ce naiba e în neregulă cu tine? Ce vrei de la mine? De ce eşti aici? Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat cu faţa ta? Vrei

Scanned with CamScanner

să-mi spui unde ai fost în tot timpul ăsta în care nu te-ai deranjat să suni?

Colțurile buzelor i se arcuiesc ușor, apoi cedează la jumătate și le unește într-o linie. Mă bucur că toată situația asta îl amuză. Încep să cred că poate s-a apucat de droguri, altfel nu-mi explic comportamentul său.

Știe că îl iubesc, dar se joacă cu mine, iar ăsta clar nu e stilul lui Hazard. Când o să vrea să vorbească, știe unde mă găsește. Până atunci, am terminat-o.

— Vreau cheia de la casă, îi spun pe cel mai rece ton de care sunt capabilă acum.

Îmi întind palma în față, dar el nu face nicio mișcare.

— Nu.

— Poftim?

— Am spus că *nu*.

Da, l-am auzit destul de clar, doar că nu înțeleg de ce refuză să-mi înapoieze cheia.

Hazard s-a apucat de droguri, iar eu înnebunesc încetul cu încetul și poate că e mai bine că nu mai suntem împreună. Ce fel de cuplu am fi?!

— Ai de gând să plângi din nou?

Ce. Naiba. E. În. Neregulă. Cu. El?

— Nu, îl asigur. Nu mai am nicio lacrimă de vărsat pentru tine.

Nu sunt chiar atât de sigură, totuși. Mă mănâncă nasul și simt un nod nepoftit în gât.

— Ești sigură?

Se apropie cu pași mici de mine. Își ia tot timpul ca să străbată distanța dintre noi, asta fără să-și dezlipească privirea nici măcar o secundă. Unde pot să

Scanned with CamScanner

fug şi să mă ascund când sunt deja la mine acasă? Cu cât se apropie mai mult de mine, cu atât trebuie să-mi înclin uşor capul pe spate ca să-l pot privi.

Simt fantoma buzelor sale pe gât, pe buze, şi a mâinilor sale pe pielea mea şi mă înec în amintirile a tot ceea ce am fost cândva.

Iar când ajunge în faţa mea şi aerul este înlocuit ce mirosul său atât de familiar, mă străduiesc din răsputeri să nu plâng. Nimeni altcineva nu contează şi, chiar dacă nu mai există nicio şansă pentru noi, îmi dau seama că o parte din mine îi va aparţine mereu lui Hazard.

— Nu te apropia de mine, îi spun când ne mai despart doar câţiva centimetri.

Însă... a încetat de mult să-i mai pese de ce vreau eu. Dovada e că nu mai suntem împreună şi faptul că îşi scoate mâna dreaptă din buzunar şi îmi mângâie braţul cu vârful degetelor. Nu vreau să încep să tremur şi să plâng şi nici nu vreau să-l implor să rămână. Respir cu buzele întredeschise, încercând să stau cât mai nemişcată.

— Asta vrei să vezi? Dacă mai am vreo lacrimă de vărsat pentru tine? îi înfrunt privirea. Ţi-am spus că te iubesc. Am încercat, Aza. Am tot încercat...

— Încă mă mai iubeşti?

Simt nevoia să-mi încleştez degetele în părul lui şi să îl sărut. Nici nu-mi amintesc ultima dată când a fost atât de aproape de mine, dar chipul lui împietrit mă împiedică să iau vreo decizie impulsivă.

Nu, vreau să-l mint. *Te urăsc. Te urăsc. Te urăsc.*

— Tu m-ai iubit vreodată? murmur în schimb.

— Nu chiar, îmi spune în timp ce-mi trasează conturul buzelor cu degetul mare.

Scanned with CamScanner

Nu chiar. Nu chiar.

Doar atât. Doar atât. Doar atât.

Minte. Amintirile îmi taie respirația și refuz să cred că totul a fost doar o minciună.

Refuz. Refuz. Refuz.

Eu m-am băgat în încurcătura asta și tot eu o să ies din ea. O să mi-l scot pe Hazard din vene, chiar dacă acest lucru o să mă distrugă.

— Hazard, îi șoptesc numele și, spre surprinderea mea, vocea nu mi se frânge, așa cum mă așteptam. Sper că într-o zi o să-ți dai seama că ar fi meritat să încerci. Că *eu* aș fi meritat. Răzgâiată, răsfățată și cum mă mai vezi tu, o să-ți dai seama că aș fi meritat.

Îmi folosesc ultima fărâmă de energie ca să-i zâmbesc.

Aș putea să-i spun la ce am renunțat pentru ca tata să-i ofere ajutorul. Dar nu o fac. E singurul pe care, în ciuda a orice îi iese pe gura aia spurcată, nu vreau să-l rănesc.

— Mă îndoiesc.

Dacă planul lui Hazard e să mă distrugă, funcționează.

— Haide, Eva! Spune-mi ce-ți trece prin minte. Spune-mi cum n-am fost niciodată de nasul tău, cum n-ai fi avut oricum niciun viitor alături de mine și cum doar ți-ai pierdut timpul, se încruntă. Povestește-mi despre tipul cu care ai ieșit la întâlnire și spune-mi cum e el mai bun decât mine. Cum poate să-ți ofere tot ce eu n-aș putea niciodată și cum totul a fost o greșeală. Spune-mi cum e vina mea, că mereu e vina mea și că eu am fost cel care a dat-o în bară și a ruinat totul pentru *că asta fac mereu*. Că mă iubești, dar dragostea aia nu e de ajuns ca să putem fi împreună și nu

Scanned with CamScanner

e suficient ca să mă țină pe linia de plutire și că...

Vocea i se frânge.

Despre ce vorbește?

Am mai trecut prin asta de atât de multe ori, încât le-am uitat șirul și, totuși, de data asta mi se pare diferit. Încearcă să se convingă pe el, nu pe mine. De fiecare dată părea convins că nu e suficient de bun pentru mine, dar acum pare că a existat cel puțin un moment în care a pus totul sub semnul întrebării și poate că a ajuns la altă concluzie decât prostia pe care mi-a servit-o de câteva ori.

Îmi desfac brațele de la piept. Hazard tresare, de parcă are impresia că o să-i dau ce-mi cere. Că o să-mi vărs, în sfârșit, furia asupra lui și o să-l rănesc.

E o variantă, dar nu asta plănuiesc să fac.

Îmi lipesc palma de obrazul lui, cu degetele răsfirate. Mi se strânge stomacul când îl văd rănit. Și nu știu ce i s-a întâmplat.

— Nu e vina ta, șoptesc cu ochii închiși. E vina mea, spun ceva ce nu m-aș fi auzit spunând niciodată. Ți-am promis că o să lupt pentru *noi* și ar fi trebuit să o fac, chiar și atunci când tu n-ai făcut-o. N-ar fi trebuit să renunț atât de ușor. Mi-am dat seama în ultimele săptămâni că ai dreptate. Dragostea mea n-o să te facă să te doară mai puțin. Nu o să-ți șteargă amintirile din copilărie și nici nu o să înlăture responsabilitățile pe care le ai față de frații tăi. Și nu știu dacă e de ajuns ca să te țină pe linia de plutire, îi zâmbesc. Asta numai tu știi.

— Eva...

Nu e suficient. Îmi dau seama după modul în care îmi rostește numele. Dar e tot ce am.

Scanned with CamScanner

I-am oferit totul şi e ironic cum asta, de fapt, nu a fost suficient pentru el, şi nu invers. El a fost cel care mi-a repetat mereu că nu e destul de bun pentru mine, dar se pare că s-a înşelat.

— Nu am nimic mai mult de oferit, ridic din umeri, sătulă de atitudinea lui, şi fac câțiva paşi în spate. Iar tu nu mă iubeşti. *Nu chiar*, accentuez. Să încui uşa în urma ta, îl rog ironic.

Mă rotesc pe călcâie şi mă îndrept spre scări.

Mai am câteva lacrimi de vărsat. Şi o să mă ghemuiesc pe podeaua băii, şi o să plâng până când nu o să îmi mai rămână nicio lacrimă, dar niciodată, *absolut niciodată*, nu o să-l implor să se întoarcă la mine.

Scanned with CamScanner

VREAU SĂ-MI AMINTESC

Iau cina cu tata două săptămâni mai târziu. Nu e chiar atunci când mi-a promis, dar e mai bine decât deloc. Însă, la final, îmi spune că are ceva de rezolvat şi că nu mă poate duce acasă, dar că va suna pe cineva să o facă. E ziua liberă a lui Jonas, aşa că îl rog să nu îl deranjeze. Suntem în centrul oraşului, nu chiar atât de departe de casa noastră. Pot să merg pe jos. Probabil va trebui să îmi scot pantofii din picioare, dar pot să o fac.

— Ai grijă de tine, îmi spune când mă îmbrăţişează.

Încuviinţez, apoi aştept să se urce în maşină şi să plece. Îmi strâng geaca în jurul meu şi, pentru o fracţiune de secundă, mă simt mai singură decât în întreaga viaţă.

Am mai vorbit de câteva ori cu Savannah şi Sadie, dar Ariana nu cred că m-a iertat încă în totalitate, iar prietenia mea nu mai e ce a fost cu niciuna dintre ele. Nu le-am simţit lipsa până acum, dar în seara asta nu vreau să merg acasă. Sigur o să o găsesc pe mama cu o sticlă de vin aproape goală, pregătită să îşi verse frustrările asupra mea...

Scanned with CamScanner

Două dungi roşii pe capota unei maşini negre.

O, Doamne! Te rog, nu!

Am reuşit să îl evit pe Hazard în ultimele săptămâni. De când mi-a spus că nu m-a iubit niciodată. *Nu chiar.* Am terminat rezerva de lacrimi pe care o aveam de vărsat pentru el, deşi asta nu înseamnă că nu mi se pune un nod în gât de fiecare dată când cineva îi pronunță numele la şcoală. Şi asta nu semnifică faptul că reuşesc să adorm în vreo seară fără să mă gândesc la el.

Însă Hazard aparține trecutului.

Doamne, ce îmi mai place să mă mint!

Am unele momente de nesăbuință în care doar stau şi îl privesc, deşi el nu se uită la mine, iar acum e unul dintre acelea. Dar poate că de data asta mă vede şi el. Parchează lângă trotuar, chiar în fața mea, şi coboară din maşină. Nu de puține ori am simțit nevoia să îi sparg parbrizul, ştiind cât de mult ține la maşina asta.

E îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi pare mai palid decât de obicei. Totuşi, mai bine palid decât lovit. Mă aşteptam să fie... fericit. Am sperat asta, mai ales acum că a înlăturat cauza nefericirii sale – eu. Aşa că, de ce naiba pare mai nefericit, dezamăgit şi obosit decât l-am văzut până acum?

Partea stupidă din mine, care e conştientă că Hazard nu aparține trecutului, vrea să alerge spre el şi să îl ia în brațe. Dar îmbrățişările mele nu sunt de ajuns. Eu nu sunt de ajuns.

— Eva, îmi spune cu voce obosită. Tatăl tău mi-a zis că ai nevoie să te duc acasă.

Ce am eu nevoie e ca Hazard să redevină vechiul Hazard, cel care mă scotea din minți cu ideile

Scanned with CamScanner

sale, dar măcar nu mă mințea. Şi chiar sper că nu m-a mințit luni întregi...

— Hazard, mă clatin puțin pe picioare când îi rostesc numele. Mulțumesc, dar mă descurc. I-am spus tatei să nu sune pe nimeni.

— Ei bine, sunt aici, aşa că te pot duce acasă.

Nu pare arțăgos, ci doar din cale afară de obosit. Îi lipseşte sclipirea... Ochii îi par lipsiți de viață şi goi.

— Eşti bine? mă încrunt.

Pentru că da. Îmi pasă de el. *Încă* îmi pasă de el.

— Da, mulțumesc de întrebare.

Poate că e puțin arțăgos.

— Ce se petrece, Hazard?

— Urcă în maşină, îmi porunceşte.

Răspund la comanda lui. N-ar trebui să o fac, dar corpul meu a încetat să mă mai asculte şi mă trezesc cu mâna pe portieră. Hazard pare să expire uşurat, apoi înconjoară maşina şi aşteaptă să urc, având o sprânceană arcuită. Are impresia că o s-o iau la fugă în orice secundă? Poate că a fost forțat de tata să vină şi să mă ducă acasă sau poate că o parte din el chiar îşi doreşte să facă asta.

Îmi dau ochii peste cap, deschid până la urmă portiera şi urc. N-am mai vorbit cu el – sau el a încetat să vorbească cu mine – şi nu am chef să ne certăm. Nu în seara asta.

— Ai de gând să-mi spui ce se petrece cu tine? îl întreb după ce urcă la volan, încercând să ignor faptul că scaunul mi-a fost deranjat între timp şi că altcineva a urcat, de curând, în maşina lui.

Îmi ajustez scaunul, îmi pun centura, apoi mă rotesc spre el. Îşi strânge degetele pe volan şi închide ochii pentru câteva secunde înainte să pornească.

Scanned with CamScanner

Nu-mi răspunde. Petrecem câteva minute în liniște și îmi dau seama că nu se îndreaptă spre casa mea. Habar nu am unde merge, dar îl las să o facă. Am impresia că oricum nu o să-mi răspundă la întrebări. Dau drumul la CD player, îmi îndrept capul spre geam și privesc în gol cum ieșim din oraș. Observ că ne îndreptăm spre ultimul loc în care credeam că o să mai ajung vreodată cu el — dealul nostru secret. Poate că, în cele din urmă, o să primesc acea explicație pe care o aștept de aproape două luni.

De ce Hazard ne-a lăsat să ne ducem naibii?

Drumul nu e luminat și nu mai am către ce să-mi concentrez atenția mult timp. Mă rotesc spre el.

Inside the fire de la Disturbed aproape mă asurzește, dar zâmbesc. E departe de muzica pe care o ascult eu de obicei, dar nu cred că mai am vreun drept să-i spun lui Hazard ce ar trebui să asculte în mașina lui. Cu cât ne apropiem de deal, pare să se relaxeze și e singurul om care mă poate deruta în halul ăsta.

— Doamne, Aza. Nu se mai termină? îl întreb încruntată.

Își dă seama că mă refer la piesa care-mi deranjează auzul și se apleacă spre mine, întinzându-se spre torpedou. Rămân nemișcată, în timp ce mâna lui atinge în treacăt genunchiul meu, și uit să mai respir. Scoate stick-ul pe care l-am făcut atunci când obișnuiam să-l însoțesc la livrări și mi-l întinde. Îl iau cu degetele tremurânde și rămân cu privirea fixată asupra lui. Nu știu ce să cred despre asta. Dacă mă urăște și nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine, de ce mi-a păstrat muzica?

— Îți mai amintești? nu mă pot abține să nu-l întreb, în timp ce înlocuiesc piesele sale deranjante cu ale mele.

Scanned with CamScanner

Nu mă întreabă la ce mă refer. În schimb, îmi răspunde:

— Îmi amintesc totul, oftează.

Îşi trece o mână prin părul căruia nu i-ar strica o tunsoare. Când aud primele acorduri de la *Someone you loved,* îmi spun că mai bine ascultam Disturbed până când aş fi surzit. Înghit în sec şi îl văd încruntându-se, în timp ce pieptul i se ridică şi coboară în ritmul respiraţiei sale, care pare să o fi luat razna în ultimele secunde.

După ce Hazard opreşte maşina, deschid portiera cât pot de repede, mă împiedic în propriile picioare şi mă îndepărtez de el. Nu mă ajută. Am lăsat uşa deschisă şi simt nevoia să-mi acopăr urechile, să nu mai aud nimic. Nici piesa, nici vocea lui, nimic.

— Eva...

Nu, nicio *Eva.* Privesc în jos, spre prăpastie şi o sclipire de nebunie pune stăpânire pe mine. Mă întreb ce-ar fi dacă aş sări? Nu sunt sinucigaşă. N-am avut niciodată astfel de gânduri, dar cred că e doar o parte morbidă din mine. De fapt, cred că e o parte morbidă din noi toţi, un gând care îi trece fiecăruia dintre noi prin minte la un moment dat.

Hazard.

Oare de câte ori a privit Hazard într-o prăpastie sau de câte ori a stat pe acoperişul unei clădiri, simţind nevoia să sară?

Rămân cu privirea în jos, până când îi simt o mână strecurându-se în jurul taliei mele. Mă trage înapoi, lipindu-mă cu spatele de pieptul lui.

— N-aveam de gând să mă arunc, îl asigur.

— Ştiu, vocea lui e mai calmă decât am auzit-o în ultima vreme. Doar că nu-mi place să te ştiu atât de aproape de margine.

Scanned with CamScanner

Nu-i place să mă ştie atât de aproape de margine. Cum rămâne cu el, care mereu pare a fi pe margine?

— Ai simțit vreodată nevoia să sari?

Ar trebui să îi îndepărtez mâna şi să fug mâncând pământul, dar nu mai există nicio parte rațională în mine. Există doar partea căreia îi e dor de el şi care ar face orice ca să-l ştie aproape. Există doar Hazard şi nu-mi pasă că mi-a zis că nu merit, că nu mă iubeşte sau că am luat decizia corectă atunci când i-am spus că am terminat-o.

Mă agăț de el şi probabil că nu voi renunța niciodată. Nu o să-l implor să se întoarcă la mine. Măcar decizia asta am de gând să o respect. Dar Hazard mă ține lipită de el şi n-am de gând să lupt împotriva lui, deşi habar n-am ce-i trece prin minte.

— Da, îmi răspunde simplu.

— De ce n-ai făcut-o?

Am purtat multe discuții deprimante, dar asta cred că le întrece pe toate.

— Pentru că Rider şi Blanche depind de mine, îmi răspunde. Pentru că s-ar fi terminat pentru mine, dar nu şi pentru ei.

Pot să înțeleg asta. N-am făcut-o până acum, gândindu-mă doar că Hazard dă cu piciorul la tot viitorul lui, dar am ajuns să îl înțeleg mai bine decât o făceam înainte. Îmi aşez mâna peste a lui şi îmi strecor degetele printre ale sale.

— Nu ştiu ce să spun, recunosc.

— Nu trebuie să spui nimic.

Niciodată n-am prea ştiut, nu-i aşa? Am spus doar lucrurile greşite şi poate că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care am ajuns aici. Îi simt buzele

Scanned with CamScanner

pe creştet, şi tot zidul de apărare pe care mi l-am clădit în ultima vreme se clatină din temelie.

— Nu-mi amintesc când m-ai sărutat ultima dată, îi mărturisesc cu jumătate de glas. Am tot încercat, pufnesc. Doar că nu reuşesc să-mi amintesc.

Strânsoarea i se întăreşte în jurul meu şi nu îmi dă drumul la mână.

— Te-am dus la antrenament, îmi spune. Erai în întârziere, aşa că m-ai sărutat pe fugă. Şi ai mai şi trântit portiera în urma ta.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc pentru câteva secunde.

Asta e? Îți permiți un sărut pe fugă, de frică să nu întârzii la ceva care nici măcar nu va mai conta în viitor, şi se dovedeşte a fi ultimul sărut? Nu pare corect.

— De ce eşti aici, Eva?

— Tu m-ai adus aici, ridic din umeri.

— Ştiu, îl simt oftând. Doar că după tot ce ți-am spus, mă aşteptam să-mi zici să mă duc naibii şi să pleci.

— Mi-e dor să vorbesc cu tine, recunosc. Ştiu ce o să-mi spui, continui înainte să aibă timp să mă întrerupă. Că nu ar trebui, că noi niciodată n-am avut sens, că am luat decizia potrivită... Dar am acest drept, să-mi fie dor de tine şi nu poți să faci nimic ca să schimbi asta. Doar pentru că nu mai suntem împreună, asta nu înseamnă că nu...

Îi simt trupul încordându-se şi am impresia că stau lipită de o stană de piatră.

— Ştiu că nu vrei să auzi toate lucrurile astea, râd. Dacă ar fi după tine, ai vrea să auzi cât de mult te urăsc, dar adevărul e că nu o fac. Nu te-am urât nici-

Scanned with CamScanner

odată şi nici nu te voi urî, deşi n-am înțeles nici acum ce e în mintea ta. Nu ştiu de ce într-o secundă eram bine, apoi ne-am dus naibii! Nu ştiu ce s-a întâmplat, inspir adânc, dar ştiu că mi-e dor de tine şi o să-mi fie mereu dor de tine. Şi da, poate că ar trebui să-mi bag mințile în cap, dar adevărul e că încă eşti singura persoană cu care vreau să vorbesc, indiferent că am o zi bună sau una proastă.

— Mă temeam că o să spui asta.

Şi eu mă temeam că o să spun asta şi ar trebui să fiu mai puternică decât atât. Nu mi-au ajuns atâtea nopți în care am plâns până când am adormit, istovită?

— Nu-ți cer să te întorci la mine, îl asigur. Doar că... dacă ştii cum aş putea să trec peste noi, Hazard, chiar te rog, luminează-mă! Pentru că e evident că eu nu găsesc răspunsul.

Îmi eliberează mâna, apoi degetele i se încleştează pe talia mea şi mă roteşte încet cu fața spre el. Îmi dau capul pe spate ca să-l privesc.

— Nu ştiu, îmi spune înainte să-şi încline capul şi să se apropie de mine.

Cunosc privirea aia. Am văzut-o de atât de multe ori, chiar înainte să mă sărute. E una dintre privirile mele preferate.

— Hazard, îi şoptesc numele cu intenția de a-l opri.

Ca să fiu sigură că mă fac înțeleasă, îmi lipesc palma de pieptul lui, în dreptul inimii.

Se opreşte.

Ne privim unul pe celălalt, purtând o discuție mută, o bătălie din priviri.

Scanned with CamScanner

Știu că e greșit. Dar oricât de greșit ar fi, vreau să-mi amintesc ultimul nostru sărut. Nu vreau să fie unul pe fugă, în timp ce mă grăbeam la antrenament. Vreau să știu că e ultimul și vreau să mi-l întipăresc în minte. Cu mâna încă lipită de pieptul lui, mă ridic pe vârfuri și îmi ating buzele de ale sale.

Mă sărută lent, mistuitor, reconfortant, așa cum cuvintele n-ar putea să fie niciodată. Și sunt complet nepregătită. După luni întregi pe care le-am petrecut alături de Hazard, simțindu-i buzele sărutându-mă, văzându-le mișcându-se în timp ce vorbește, arcuindu-se în timp ce zâmbește, ai crede că știu deja tot ce se poate despre buzele sale.

Dar nu știu nimic.

Îi simt mâna pe gâtul meu, degetele în spatele urechii, cel mare mișcându-se pe obrazul meu. Continuă să mă sărute atât de încet, încât îmi fură tot aerul și am impresia că păşesc pe apă. Cu cealaltă mână lipită de spatele meu, se apropie până când nu mai rămâne spațiu între noi. Limba i se plimbă încet prin gura mea și ar trebui să se simtă ca un ultim sărut, dar se simte ca începutul tuturor lucrurilor.

Noi doi am făcut multe greșeli, dar asta? Asta e catastrofală.

Pentru un om care susține că nu m-a iubit niciodată, face o treabă extraordinar de bună în a se preface.

S-a terminat. Știu asta, dar nu mă pot îndepărta.

Scanned with CamScanner

Nevaeh

AM PUTEA FACE SEX, EVA.

Hazard se îndepărtează încet şi, deşi continuă să îşi ţină mâna pe gâtul meu, atunci când îşi deschide ochii, privirea lui e încărcată cu regret.

— Am putea să nu facem asta acum? îl rog. Am obosit să mă cert cu tine.

— Îţi aminteşti când mi-ai spus că eram refugiul tău?

Nu asta credeam că o să mă întrebe. Am presupus că o să-mi spună ce greşeală am făcut – din nou – şi că ar fi trebuit să uit de existenţa lui.

Îi ofer un zâmbet trist.

Nu mai am nimic de pierdut. Absolut nimic. Sigurul care a contat vreodată cu adevărat e chiar Hazard şi l-am pierdut de mult.

— Da, încerc să inspir, dar nu pot decât să suspin.

— Îmi pare rău că te-am abandonat în mijlocul furtunii, vocea lui îmi frânge inima, tocmai când credeam că nu a mai rămas nimic de frânt. Îmi pare rău că n-am fost acolo când aveai nevoie de mine, că n-am ştiut să sun, că n-am putut niciodată să vorbesc cu tine. Îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care ţi

Scanned with CamScanner

le-am spus şi îmi pare rău că ți-am frânt inima. Știu că asta nu schimbă lucrurile cu nimic şi că nu pot şterge niciun lucru de rahat pe care l-am făcut.

Mă încrunt nedumerită. Nu ştiu despre ce vorbeşte. Eu sunt cea care l-a abandonat pe el atunci când avea nevoie de mine. Eu sunt cea care a pus sentimentele egoiste înaintea tuturor lucrurilor. Eu sunt cea care...

Mă trece un fior şi încep să tremur, dar frigul n-are nicio legătură cu asta.

— Vrei să urcăm în maşină? mă întreabă înainte să apuc să-l întreb despre ce vorbeşte.

Dacă urmează să purtăm o discuție serioasă, cred că aş prefera să stau jos, dar mă tem că dacă fac chiar şi cea mai mică mişcare, Hazard o să se retragă din nou în el şi nu o să mai aflu niciodată ce e în mintea lui.

Îi răspund la întrebare, clătinând din cap, dar mă ignoră. Face un pas în spate şi îşi întinde palma spre mine, de parcă mă întreabă dacă nu cumva mi-a ajuns şi nu mi-au venit mințile la cap. Din păcate, nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Îmi aşez mâna într-a sa şi îl urmez spre maşină. Deschide portiera din spate, scoate un hanorac, apoi mi-l întinde, dar nu fac nicio mişcare, aşa că îşi arcuieşte o sprânceană şi îmi oferă o jumătate de zâmbet.

Să mă scald în mirosul lui e un joc periculos pentru care nu ştiu dacă sunt pregătită încă.

În cele din urmă, cedez şi îl iau, îl trag pe cap, deschid portiera din față şi urc. A lăsat motorul pornit şi e cald, dar el nu mă urmează. Rămâne pentru câteva clipe sprijinit cu cotul de portieră, apoi se lasă pe vine. Mă rotesc cu tot corpul spre el. Nu spune

Scanned with CamScanner

nimic, ci doar își așază palmele pe genunchii mei și mi-e greu să mă mai concentrez pe orice altceva când îi simt fierbințeala palmelor prin materialul fin al dresurilor și mirosul familiar de fiecare dată când inspir.

Îmi analizează chipul. Nu am idee ce răspunsuri caută, altfel i le-aș oferi de bunăvoie. Însă, pe măsură ce mă privește, ochii încep să îi strălucească din ce în ce mai mult și nu e nimic din ceea ce sunt eu obișnuită. Nu îi strălucesc de dorință, de durere, de furie. Îi strălucesc din cauza lacrimilor care i se adună în ei.

— Știu că sunt mai distrus și mai dat peste cap decât credeai...

Spre deosebire de el, nu fac o treabă prea bună în a-mi ascunde lacrimile. Și nu știu dacă plâng din cauză că el e pe cale să o facă, deși îl văd cum încearcă să se abțină, sau din cauza vocii sale frânte. I se încordează fiecare mușchi, dar continuă să îmi susțină privirea și nu credeam că o să-l pot iubi vreodată mai mult decât am făcut-o, dar mereu m-am înșelat când a venit vorba despre el.

În secunda asta, îl iubesc mai mult decât oricând. Da, în secunda asta, în care e pe cale să se destrame în fața mea, și pot să-l văd pe el, pe Hazard cel care nu se mai ascunde în spatele unui chip inexpresiv, pe Hazard care simte ceva pentru mine și încetează să mai mintă în legătură cu asta.

— Oprește-te, îmi ridic mâna și îmi trec degetele prin părul său.

Am impresia că o să se prăbușească la picioarele mele. Își lipește fruntea de genunchiul meu și îl simt tremurând, așa că-mi plimb degetele în continuare prin părul lui, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Aș face orice dacă asta ar însemna că nu o să-l mai doară.

Scanned with CamScanner

N-aș mai vorbi niciodată cu el, dacă asta e ceea ce l-ar face fericit. Nu l-aș mai atinge. Nu i-aș mai pronunța niciodată numele, dacă de asta are nevoie.

— Știu că trebuie să îți ofer o explicație, îl aud murmurând, doar că nu pot.

Am așteptat o clarificare atât de mult timp, dar, cumva, știam că s-ar putea să nu o primesc niciodată.

— E în regulă, îmi așez mâna peste cea pe care și-o ține pe genunchiul meu. Hazard...

— Nu pot, suspină. Doar că nu a fost decizia mea. Într-o oarecare măsură, a fost... La naiba, Eva! De ce trebuie să fie atât de complicat?

Dacă ar ști de câte ori m-am întrebat același lucru. Iar suntem aici și habar nu am încotro ne îndreptăm.

— Îmi pare rău că totul e așa cum e, îmi trag nasul. Dacă aș putea face ceva să schimb lucrurile, aș face-o. Dacă aș putea să dau timpul înapoi, la începutul verii...

— Nu spune asta, mă imploră. Nu spune că ai fi vrut să nu mă cunoști niciodată.

— Nu asta vreau să spun, îl asigur.

Își strecoară un braț pe după genunchii mei și îi îmbrățișează. Încă își ține fruntea lipită de unul dintre ei, iar mâna lui e sub a mea și continui să îmi trec degetele prin părul lui mătăsos, simțind cum mă schimb în secundele astea mai mult decât am făcut-o în ultimul an. Și habar nu am cine o să fiu atunci când se va îndepărta de mine.

— Vreau doar să fii fericit, Hazard. Dacă fericirea ta înseamnă să nu mai vorbesc cu tine, aș putea să o fac, chiar dacă o să mă omoare. Dacă vrei să mă mut în alt stat, o să o fac...

Scanned with CamScanner

Dacă mi-ar spune ce are nevoie, i-aş oferi orice. Şi tocmai de asta ar trebui să îl urăsc, dar singurele momente în care mă simt cu adevărat vie sunt atunci când mă aflu lângă el.

Îl aud trăgându-şi încet nasul. E primul băiat pe care-l văd plângând în faţa mea – pe care îl aud, mai bine spus – şi îmi sfâşie inima. Dacă mi-ar spune ce îl doare, aş face orice ca să înceteze. Dar Hazard tot nu vorbeşte, tot nu îmi oferă nicio explicaţie.

— Mi-e dor de tine, îmi repetă pentru a nu ştiu câta oară şi sper ca de data asta să nu îşi retragă cuvintele.

— Sunt chiar aici, îl asigur.

— Ai putea doar să vorbeşti cu mine? Am nevoie să îţi aud vocea, Eva. Spune-mi ceva. Orice.

Nu vreau să îl rog să-mi explice ce se întâmplă cu el şi nici nu vreau să vorbesc din nou despre noi. Aşa că mă întreb ce aş putea să îi spun.

— Păi... După ce am izbit-o pe Bentley de vestiar, mama m-a suspendat de la şcoală două săptămâni şi mi-a desfiinţat clubul de orientare în carieră. Mergea destul de bine, îi spun mândră. S-au înscris mai multe persoane decât mă aşteptam şi ne întâlneam de două ori pe săptămână. Încercam să îi cunosc, să le descopăr pasiunile şi abilităţile şi să găsesc opţiunile cele mai bune pentru ei, dar ştii asta deja.

— Îmi pare rău, vocea lui e încărcată de vinovăţie.

— Stai liniştit, îi mângâi în continuare părul. L-am primit înapoi. Iar Bentley oricum şi-o merita de mult. Ne cunoaştem de ceva timp pentru că părinţii noştri sunt prieteni, ridic din umeri. Dar nu ne-am înţeles niciodată. Mereu a fost o competiţie între noi, iar când a spus că ai încercat să o săruţi, cred că am făcut

Scanned with CamScanner

ceea ce îmi doream de mult, râd. A venit la noi împreună cu părinții ei și a cerut să fiu suspendată. Nici măcar tata nu a putut să mă protejeze, dar îl înțeleg. Nu își poate pune afacerile în pericol doar de dragul meu și e în regulă. O meritam.

Doamne, am uitat cât de ușor mi-e să vorbesc cu el!

— Nu am încercat să o sărut.

Își ridică în sfârșit capul și mă privește. Sunt obișnuită să îl văd suferind, dar nu l-am văzut niciodată cu adevărat distrus.

— Tatăl tău m-a rugat să o iau de la aeroport. Nici măcar nu știam că vă cunoașteți. Când am lăsat-o acasă, m-a întrebat dacă puteam să o ajut să își urce bagajele în cameră, dar tot ce îmi doream era să ajung la tine și nu mi-a păsat dacă era nepoliticos din partea mea.

Îmi cobor mâna spre obrazul lui umed și o țin acolo.

— Ea e cea care a încercat să mă sărute și i-am spus să nu se mai arunce asupra primului tip pe care-l întâlnește, inspiră atât de adânc încât suspină.

N-ar trebui să o fac, dar zâmbesc. În sfârșit, aveam ceva ce Bentley nu putea să îmi fure și nici nu putea să își cumpere.

— Mulțumesc, încă îi zâmbesc. Că n-ai sărutat-o.

— Iisuse, Eva. Sunt un dobitoc, dar nu te-aș înșela niciodată.

Ni se oprește amândurora respirația, în timp ce ne privim în tăcere. Dar, în cele din urmă, Hazard își corectează greșeala:

— Nu te-aș fi înșelat niciodată.

Scanned with CamScanner

Îmi las privirea în jos, spre genunchii mei sub care încă își ține strecurată o mână.

— Nu știu de ce am ieșit cu Maverick, îi mărturisesc. Am fost de Crăciun în Elveția, cu verișorii mei, iar el e prieten cu Dante. Nu s-a întâmplat nimic între noi. M-a sărutat de două ori pe obraz, îi spun adevărul. Dar nimic mai mult.

Știu de ce am ieșit cu Mavs. Pentru că am obosit să dau tot ce am cuiva care nu mă vrea.

— De ce?

Sprâncenele i se apropie, iar pe frunte îi apar câteva riduri.

Nu-mi vine să cred că mă întreabă asta. N-am cunoscut niciun om care să se sperie de iubire așa cum o face Hazard. Și nici măcar nu cred că *se sperie* sunt cuvintele potrivite. Pur și simplu nu înțelege că cineva îl poate iubi... și asta mă depășește.

— Pentru că era genul de băiat de care-mi povesteai, îi spun, pierzându-mă în ochii lui. Perfect, cu bani, care ar putea să mă facă fericită.

Nu vreau să-l rănesc, dar nici nu pot să îi ascund adevărul. Ăsta e Mavs.

— Și, atunci, care a fost problema?

Mă înclin spre el, oprindu-mă la doar câțiva centimetri de buzele sale.

— Problema e că, atât timp cât tu exiști, nu vreau să fiu fericită alături de altcineva. Nu spun că nu aș putea fi, îmi arcuiesc o sprânceană, ci că nu vreau. Dar tu deja știi asta, Hazard. Nu înțeleg de ce vrei să mă auzi repetând la nesfârșit, când tu...

— Aș vrea să-ți pot explica, Eva. Tot ce pot să-ți spun e că n-am avut de ales.

Scanned with CamScanner

Își retrage mâna de sub genunchii mei și îmi cuprinde obrajii în palme, dar nu de asta mă încrunt. *Nu a avut de ales? Despre ce naiba vorbește?*

— După accidentul lui Rider, îmi spune, înfruntându-mi privirea, s-au întâmplat unele lucruri pe care nu ți le pot povesti. Tu doar ai făcut ca totul să fie puțin mai simplu pentru mine.

Simt începutul unei migrene.

— Cum adică?

Clipește încet, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet trist, dându-mi de înțeles că se ține într-adevăr de cuvânt. Nu o să îmi povestească ce naiba s-a întâmplat.

— Ar trebui să te duc acasă.

— Ce vrea să însemne asta? ridic tonul la el. Mă săruți, apoi îmi spui că ar trebui să mă duci acasă?

— Tu m-ai sărutat pe mine, îmi spune pe un ton jucăuș.

Atitudinea lui se schimbă cum bate vântul.

— E irelevant cine a sărutat pe cine, îi spun indignată. Ce vrei de la mine, Hazard? Pentru că...

Îmi trasează conturul buzelor cu degetul mare și, instinctiv, mă aplec spre el. În afară de degetul care i se mișcă și mușchiul maxilarului care îi zvâcnește, rămâne împietrit.

Vreau să mă sărute din nou.

Îl iubesc și sunt atât de nesăbuită, încât sunt în stare să mă arunc din nou cu picioarele înainte într-o situație fără scăpare. Sunt în stare să-i promit că nu o să-mi mai implic sentimentele, că nu o să mai visez la un viitor împreună, că nu o să-mi imaginez din nou viața alături de el, doar ca să nu plece din nou.

Scanned with CamScanner

Dar nu mă sărută. Se îndepărtează ca ars, ridicându-se, şi îmi mut privirea după el, în timp ce se apropie de portiera de pe partea şoferului. Îmi spun că asta e, că nu e nici finalul, nici începutul, şi nu mai ştiu ce naiba e, dar o să-l las în pace şi o să ne comportăm aşa cum vrea el. Doar că nu ştiu de câte ori o să mai pot face asta. Îmi retrag picioarele în maşină şi închid portiera. Abia acum realizez că în fundal se aud acordurile unei melodii şi că probabil piesele mele preferate s-au auzit pe tot parcursul discuţiei noastre, doar că nu le-am băgat în seamă.

Mă aştept să o ia din loc imediat, dar nu o face. Nici nu dă vreun semn că ar vrea fie să mă ducă acasă, fie să mă lase aici, aşa că îmi rotesc privirea spre el, încruntată.

— Vrei să merg pe jos? îl întreb ironică.

Îşi lasă scaunul pe spate cât poate de mult, apoi întinde mâna spre mine, îmi prinde încheietura şi mă trage uşor spre el.

— Vino aici, Eva.

Adopt o expresie sfidătoare, deşi ştim amândoi că, în cel mai scurt timp, voi ceda şi voi răspunde comenzii sale.

N-am avut de ales.

Cuvintele lui îmi răsună la infinit în minte şi încerc să le înţeleg, dar nu reuşesc să găsesc nicio explicaţie. Doar că eu am de ales. Aş putea să îi cer să mă ducă acasă, să-i spun să îşi bage mințile în cap şi să nu se mai întoarcă niciodată, să stea departe de mine până când o să fie în stare să-mi vorbească. Am atât de multe opțiuni, dar aleg să nu spun nimic. Mă strecor peste schimbător şi mă poziționez în poala lui, cu genunchii în lateralele coapselor sale, iar fusta mi se ridică puțin.

Scanned with CamScanner

— Te-ai apucat cumva de droguri? nu mă pot abține să nu-l întreb, în timp ce-mi poziționez mâinile pe umerii lui.

Își așază palmele pe coapsele mele și îi simt vârful degetelor direct pe piele, acolo unde se termină banda dresurilor. Sunt un ghem de stări și nu mai pot să iau decizii nici cu creierul, nici cu inima, așa că o să mă las dusă de val.

Drept răspuns, primesc un râs autentic care mă face să-mi închid ochii și să zâmbesc.

— Nu.

Îmi muşc buza de jos, ignorând nevoia disperată de a mă agăța de el, de a țipa, de a-i cere o explicație. Îmi înclin capul și îmi îngrop fața în scobitura gâtului său. Ne torturăm unul pe celălalt și nu pot să ghicesc deznodământul, dar nici nu îmi mai pasă acum.

Nu mai contează nimic în acest moment.

Nu mai am nimic să-i spun, iar drumul pe care o iau s-ar putea să se sfârșească într-o fundătură, dar sunt dispusă să risc. Îmi lipesc buzele de gâtul lui și îmi cobor palmele, strecurându-le pe sub hanoracul său. Pielea lui e fierbinte și catifelată și vreau să mă pot contopi cu el. Inspiră încet și expiră cu greu și nu-mi pot stăpâni zâmbetul când îmi ridic privirea ca să o întâlnesc pe a lui. Clatină din cap abia sesizabil, nu e prea convins. Buzele mi se întredeschid, cu intenția de a-l întreba ce are de gând în continuare, dar îmi răspunde înainte să rostesc vreun cuvânt. Mă prinde cu o mână de ceafă și îmi trage fața aproape de a sa. Atât de aproape, încât ni se ating nasurile.

Inspirăm adânc.

— Am putea face sex, Eva, îmi șoptește. Dar nu o să schimbe cu nimic lucrurile.

Scanned with CamScanner

Îmi simt ochii scăldându-se în lacrimi. Nu de ruşine sau de vinovăție, ci din cauză că ştiu că are dreptate. Am putea face asta, dar o să fie doar sex şi o să complice lucrurile.

— Ştiu, îmi lipsesc fruntea de a lui. Vreau doar să mă ții în brațe.

Devin moale, în timp ce mâna lui i se descleştează din păr şi îmi înconjoară talia, ținându-mă strâns.

— Nu mult, mă tachinează.

— Pentru că n-am voie să plâng pe umărul tău?

— Pentru că o să mă faci să-mi vărs toate secretele la picioarele tale. Şi nu pot. Nu încă.

Îmi lipesc buzele scurt de ale sale.

— M-ai iubit vreodată, Hazard?

Probabil că încă un *nu chiar* o să mă distrugă, dar dacă aş avea vreun instinct de conservare, n-aş mai fi acum în brațele sale.

— Eva, mă avertizează.

— Hazard, râd scurt.

Nu plâng, dar nici nu pot să respir, pentru că mă sărută. Hazard mă sărută. Nu e un sărut sfâşietor, lent, de rămas-bun, ca cel de mai devreme. Limba lui îmi pătrunde printre buze, dezmierdând-o pe a mea şi nici măcar nu îmi amintesc cum s-a întâmplat asta, dar nu mă împotrivesc. Degetele i se adâncesc în talia mea, prin materialul hanoracului, şi gem, surprinsă că el e cel care mă sărută. Nu pare să-mi facă vreo favoare, să-mi ofere şansa de a-mi aminti ultimul nostru sărut. Mă sărută de parcă nu mai poate respira dacă nu o face şi reuneşte astfel toate sentimentele cărora nu le poate da glas. Atunci când corpurile noastre se lipesc pasional unul de celălalt, un suspin îi părăseşte gâtul, şi devine noul meu sunet preferat.

Scanned with CamScanner

— Trebuie să te duc acasă, murmură în gura mea.

Încuviințez, apoi îl sărut din nou. Sau el mă sărută pe mine.

— Ești cel mai derutant om pe care l-am cunoscut vreodată, îi spun când mă îndepărtez ca să pot respira.

Mă dor buzele. Mă doare fiecare mușchi din corp.

— Îmi pare rău.

— Încetează să-ți mai ceri scuze, mârâi la el. N-am spus că e un lucru rău, ridic din umeri. Mă derutezi, atâta tot.

— Dar încă mă mai iubeşti?

Îmi ridic sprâncenele.

— Hazard, îl avertizez la rândul meu, evitând să-i ofer răspunsul.

— Eva, îmi zâmbeşte larg.

— Cred că ar trebui să mă duci acasă, îi spun, deşi nu asta îmi doresc.

Seara cu el nu a fost o catastrofă şi poate că ar trebui să mă ducă acasă înainte ca unul dintre noi să înceapă să spună lucruri regretabile.

— În vreo jumătate de oră, şopteşte cu ceea ce pare a fi regret.

— Vrei să ne certăm iar?

— Dacă o să taci, n-o să ne certăm, îmi răspunde amuzat.

— Visează în continuare, pufnesc, dar îmi las capul pe pieptul lui.

Hazard mă strânge în braţe şi pare să se mulţumească cu asta. Şi eu mă pot mulţumi cu asta.

Scanned with CamScanner

ANUNȚĂ-MĂ ÎNAINTE

— Nu-mi place planul ăsta, îmi spune Blanche, încrucișându-și brațele la piept, în timp ce se lasă pe spate.

Ridic din umeri și mai iau o gură de ciocolată caldă.

— Știu, dar e singurul plan pe care îl am momentan.

Nu m-am gândit niciodată că Blanche va fi singura mea prietenă, dar m-am schimbat atât de mult, încât nu aș renunța la ceea ce avem nici măcar pentru Saddie, Savannah și Ariana la un loc.

— Nev, își umflă obrajii cu aer. Știu că vrei să te răzbuni pe Jossiah și Chris pentru ce ți-au făcut la petrecere, dar...

— Dar nu e cea mai bună idee, o aprob. Știu. Dar nu e nici chiar atât de proastă, recunoaște.

Blanche își dă ochii peste cap. N-am prea înțeles de ce în ultima vreme a stat cu mine la prânz, ignorându-și frații, și nici de ce, dintr-odată, m-a sunat și m-a întrebat dacă n-aș vrea să ies cu ea, dar dacă Hazard a avut ceva de-a face cu asta, nu pot decât să-i fiu recunoscătoare.

Scanned with CamScanner

— În plus, adaugă ea, n-ai de unde să știi sigur că o să încerce să te drogheze din nou. Sau pe altcineva și că o să poți surprinde momentul ca să filmezi.

Planul meu are multe variabile care nu depind de mine și poate că ar trebui să abandonez ideea, dar nu-l pot lăsa pe Chris să scape cu asta. Poate că e puțin cam târziu, dar tocmai de-asta s-ar putea ca planul meu să funcționeze. Pentru că nu se așteaptă să mă răzbun pe el acum.

— Ai dreptate, oftez. Promit că o să mă mai gândesc la asta. Cum e... Rider?

Voiam să spun Hazard, dar ceva mă oprește să întreb de el. Nu am mai vorbit de săptămâna trecută, când m-a sărutat. De fapt, nu e chiar așa. L-am văzut la școală și am zărit un început de zâmbet ori de câte ori ni s-au întâlnit privirile. Iar dulapul lui încă este lângă al meu, așa că m-a întrebat de câteva ori ce fac, fără nicio urmă de ironie. Habar nu am ce se întâmplă între noi, dar o să aștept să văd ce urmează.

Cam patru luni. Atât mai pot aștepta. Apoi școala se va termina și nu știu ce o să fie în continuare. Știu ce se presupune că ar trebui să fac, totuși. Să călătoresc prin Europa cu verișorii mei, apoi să mă întorc și să merg la universitate în Orlando. Tata nici nu vrea să audă de campus și deja s-a apucat să îmi caute un apartament. N-am încercat să lupt cu el, să îi spun că nu vreau să locuiesc singură sau că nu e nevoie să îmi cumpere un apartament într-un oraș în care nici nu știu dacă am de gând să mă stabilesc, dar tata face oricum ce vrea el. Probabil ar încuviința, apoi m-aș trezi cu cheile în mână la începutul anului.

— E bine acum, doar că Hazard îl ține cam din scurt și îl scoate din sărite, îmi răspunde. Unul dintre ei probabil că o să își piardă răbdarea și pariez că acela o să fie Rider. Apoi o să îi spună că nu e tatăl nostru

Scanned with CamScanner

ca să ne controleze viețile, iar Hazard o să fie rănit şi o să îi zică să-şi țină gura, dar o să fie prea târziu, evident, îi tremură glasul. Şi nu vreau să se ajungă acolo, pentru că Hazard nu merită să audă cuvinte de genul ăsta din partea noastră.

Dacă Rider îi va include pe Hazard şi pe tatăl lor în aceeaşi propoziție, cu siguranță nu o să se sfârşească bine.

— Îşi face griji pentru voi, oftez. Mereu face asta, chiar şi atunci când n-are niciun motiv.

Privirea lui Blanche se mai relaxează.

— Ştiu, zâmbeşte. Am încercat să-i explic că o să fim bine dacă, prin nu ştiu ce miracol, decide să meargă la facultate.

N-am mai vorbit cu el despre asta. Despre facultate, despre planuri de viitor, despre noi, şi mă simt ca o trădătoare să o întreb pe Blanche, dar o voi face oricum.

— A încercat măcar să se înscrie?

Nu mai respir până când nu îmi oferă un răspuns.

— Da, se entuziasmează. Doar că nu vrea să deschidă plicurile, spune nedumerită. Am vrut să o fac eu, dar cred că n-ar mai vorbi cu mine vreo săptămână. Oricum, a aplicat la facultăți aproape de casă şi în Orlando. Nu ştiu de ce a ales tocmai locul ăla.

S-ar putea să ştiu eu, dar sunt prea şocată ca să îi spun surorii lui Hazard că eu am de gând să merg la studii acolo.

— Nu ştiu, murmur pentru că e mai uşor să o mint decât să-i explic adevărul.

Cum că eu şi Hazard nu mai suntem împreună, dar nu suntem nici chiar despărțiți şi că totul e atât de

Scanned with CamScanner

complicat, încât mi se declanşează o migrenă ori de câte ori încerc să descifrez ce se întâmplă, aşa că am renunțat să o mai fac.

— Trebuie să plec, Nev.

— Mă bucur că m-ai sunat, îi zâmbesc în timp ce se ridică de la masă. Sper să mai ieşim, îi spun timidă şi nu mă mai recunosc.

— Şi eu. Vine cineva să te ia?

Clatin din cap.

— O să merg pe jos.

Mă ridic şi o îmbrățişez înainte să plece. Îl înțeleg pe Hazard. Nu-l cunosc prea bine pe Rider, dar simt nevoia asta ciudată să o protejez pe Blanche. De băieții precum Chris, de fetele ca mine şi de orice i-ar putea provoca suferință.

Am plătit deja pentru ciocolatele noastre calde şi nu-mi rămâne decât să-mi iau geaca de piele pe mine şi să mă îndrept spre casă.

E mijlocul săptămânii şi mama e acasă, dar am învățat să o evit. Ajung după ora opt, în fiecare seară, când ştiu sigur că e închisă în biroul ei şi nu o să iasă ca să-mi facă viața un calvar. Uneori nu fac nimic, ci pur şi simplu îmi iau o carte şi citesc într-o cafenea, dar începe să devină obositor. Aş prefera să-mi pierd timpul cu Hazard.

Aşadar, îmi bag căştile în urechi şi pornesc spre casă. Încep să cânt, fără să-mi pese că m-ar putea vedea cineva, în timp ce mă gândesc la ce mi-a spus Blanche.

Hazard a aplicat la facultate.

Asta înseamnă că...

Simt o atingere pe încheietură, apoi sunt smucită şi trasă în lateral. Împietresc pentru o secundă,

Scanned with CamScanner

apoi încep să mă zbat inutil, cu spatele lipită de pieptul atacatorului meu, în timp ce cu un braț îmi ține imobilizată o mână. Țip și încerc să-l lovesc. Inima-mi bate cu putere și mă străduiesc să-mi amintesc ce ar trebui să fac într-o situație ca asta, dar mintea mea e goală. Nu văd decât zidul clădirii din fața mea, iar aleea e întunecată și nu știu când naiba a reușit să mă îndepărteze câțiva metri de strada principală.

Panică.

O să mor și o să-mi găsească cadavrul într-un tomberon.

Panică.

Căștile îmi sunt smulse brusc din urechi.

— Încetează, Eva! O să mă surzești.

Hazard?

Răsuflu ușurată și încetez să mă mai zbat, iar el slăbește strânsoarea din jurul meu și îmi permite să mă rotesc cu fața spre el. Bandana neagră care-i împiedică părul să-i mai intre în ochi e primul lucru pe care-l observ. Îi analizez chipul, fără să mă satur vreodată de el, și urăsc cum mi se înmoaie genunchii de fiecare dată când suntem atât de aproape. Urăsc faptul că nu pot face nimic ca să mă împotrivesc.

Mă scoate din minți că e frig și n-are pe el decât o geacă subțire care, pe deasupra, mai e și descheiată, și doar un tricou negru, larg, pe dedesubt. În comparație cu el, Blanche era pregătită pentru o expediție în Alaska. Îmi întinde căștile pe care încă le ține între degete. Le iau și le îndes în buzunarul gecii.

Sunt ușurată că e el, dar asta nu înseamnă că sunt mai puțin furioasă pentru că m-a speriat în halul ăsta. Încep să-l lovesc cu pumnii în piept și niște înjurături deloc frumoase îmi părăsesc buzele.

Scanned with CamScanner

— Eva, râde, prinzându-mi încheieturile cu degetele lui subțiri și incredibil de reci.

Mă trage ușor spre el și îmi ține mâinile la pieptul lui, apoi mă îmbrățișează. Refuz să îl ating și îmi încleștez mâinile în pumni, mijindu-mi ochii.

— Și eu mă bucur să te văd, își arcuiește o sprânceană.

Mereu am considerat că bandanele sunt ciudate, dar Hazard mă face să-mi schimb părerea. Acum că părul nu îi mai cade pe frunte și îi pot distinge întregul chip, cred că ar trebui să o poarte mai des.

— Am impresia că s-a rătăcit memento-ul în care spuneai că o să mă îngrămădești azi pe o alee întunecată, așa că scuză-mă dacă m-am panicat.

Fiecare părticică din mine tânjește după el. Vreau să-l simt, să-l ating, să-l sărut. Dorința care-i întunecă ochii ciocolatii mă ia pe nepregătite și nici nu mai sunt furioasă, asta în cazul în care am fost vreodată cu adevărat.

Iar când își înclină capul, respir cu gura întredeschisă și închid ochii încă dinainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele. Doar că nu mă sărută și mă încrunt, refuzând să deschid ochii.

— Aza? șoptesc nesigură.

— Da?

Îmi descleștez mâinile din pumni și le mut pe umerii săi, strecurându-le pe sub geacă.

— Ai de gând să mă săruți?

— Vrei să te sărut? vine răspunsul lui.

Ridic din umeri.

— Nu m-ar deranja.

Doamne, mi-am pierdut mințile! Mă îngrămădește pe o alee întunecată – după ce la școală

Scanned with CamScanner

se rezumă la banalul *ce faci?* –, iar eu, în loc să o iau în direcția opusă, mă arunc direct în brațele sale. În loc să profit de faptul că suntem singuri și să încerc să obțin o explicație pentru tot ce s-a întâmplat în ultimele luni, nu vreau decât să-i simt buzele, mâinile, oricare parte a corpului și nu-mi pasă deloc de răspunsurile pe care le ascunde cu atât de multă încăpățânare.

Sunt pe cale să îi spun ceva, dar îmi dă gândurile peste cap, lipindu-și, în sfârșit, buzele de ale mele. Îi simt o mână pe obraz, în timp ce pe cealaltă și-o înconjoară pe talia mea și mă lipește de el. Îmi încrucișez brațele în jurul gâtului său și mă ridic pe vârfuri, încercând să mă contopesc cu el și să nu-l mai las niciodată să plece. Face câțiva pași în spate și îl urmez, până când îl simt izbindu-se probabil de un alt perete. Palmele mi se plimbă acum pe pieptul care i se ridică și coboară în mișcări necontrolate, iar mâna lui e pe spatele meu și îl simt oscilând dacă să urce sau să coboare, dar nu-mi pasă, pentru că simt nevoia să fie peste tot pe trupul meu. Cu cealaltă mână mă prinde de ceafă și mă ține imobilizată, de parcă s-ar teme că am de gând să-mi bag mințile în cap și să mă îndepărtez.

Și prefer să ne sărutăm decât să vorbim. E singura modalitate prin care pot să fiu aproape de el fără să-mi frângă inima. Mă distruge de fiecare dată când deschide gura ca să vorbească, nu ca să-și strecoare limba într-a mea.

Nu ne îndepărtăm unul de celălalt. Nu chiar. Îi masez gâtul și mă sprijin de el, convinsă că nu îmi pot ține echilibrul de una singură. Respirațiile noastre sunt sacadate și nu pot să nu zâmbesc atunci când buzele sale se arcuiesc.

— Ce urmează? O să mă târăști în debaraua femeii de serviciu? îl tachinez.

Scanned with CamScanner

— Ceva îmi spune că nu te-ai împotrivi, îmi răspunde, mângâindu-mi obrazul cu un deget.

— Nu, dar o să-mi creezi o grămadă de probleme, râd.

Mă sărută pe frunte, pe nas, pe obraz şi, în cele din urmă, în colţul buzelor. Şi eu ce ar trebui să înţeleg din asta?

— Îmi eşti drag, spun pe un ton dezaprobator, dar nouăzeci la sută din timp, habar nu am ce faci sau ce e în mintea ta.

Ştie că zâmbetul său mă dezarmează mereu şi îl foloseşte.

— Dacă m-ai putea citi ca-n palmă, Eva, n-ar mai fi amuzant.

— Amuzant? pufnesc. Ţi se pare că toată situaţia asta e amuzantă?

— Riscantă, şopteşte. Situaţia asta e riscantă.

— Despre ce vorbeşti?

E încordat şi nu ştiu de ce aruncă o privire în jur, scanând aleea.

— Bine, Aza... Vrei să ştii adevărul? O perioadă am crezut că te-ai apucat de droguri. Acum mi se pare că eşti paranoic. Apoi am crezut că mă urăşti, dar e clar că-ţi place să mă săruţi şi să mă duci în tot felul de locuri neluminate şi ferite de lume. Nu mai înţeleg nimic.

Începe să-şi ronţăie buza de jos, dar sprânceana arcuită îmi dă de înţeles că e mai degrabă amuzat decât îngrijorat.

— O să îţi explic totul, Eva. Ai cuvântul meu. Am nevoie doar să...

— Să ce? izbucnesc. Să te aştept? Te aştept, nu e evident? Doar că aş vrea să ştiu cât timp. Câteva zile? Luni? ANI?!

Scanned with CamScanner

Poate că n-ar trebui să încep să țip la el. Nu vreau să atrag atenția asupra noastră.

— Aș vrea să am un răspuns la întrebarea asta, dar nu am, clipește încet, ezitând să-mi înfrunte privirea. Iar răspunsurile pe care le dețin, nu ți le pot oferi. Și e cel mai bine așa. Crede-mă.

O las baltă. Frustrată până peste cap că nu o să ajung nicăieri cu el.

— Spune-mi măcar dacă ești bine, îl implor.

— Nu chiar, recunoaște. Mă gândesc mereu că până când o să-ți pot oferi o explicație, n-o să mai vrei să vorbești cu mine sau să mă vezi. Și că până atunci, o să începi deja să te vezi cu altcineva. Și dacă nu, mă gândesc că o să-mi reproșezi toate lucrurile pe care a trebuit să ți le spun ca să crezi că nu mai vreau să te văd vreodată.

Îi aud dinții scrâșnind.

A trebuit. Să cred.

— Hazard, e cineva din familia mea implicat în toată povestea asta?

Încearcă să-mi distragă atenția, încleștându-și mâna în părul meu. Îmi masează scalpul cu vârful degetelor.

— Dar uit de toate astea când te văd, îmi evită întrebarea. Pentru că nu știu cum naiba, dar mereu îmi zâmbești și mă privești de parcă...

Face o pauză, încercând să-și găsească cuvintele, așa că decid să-i dau o mână de ajutor:

— De parcă lumea mea se învârte în jurul tău? De parcă nu te văd decât pe tine? De parcă *chiar* te iubesc? accentuez. Aza...

Îi cuprind obrajii în palme, forțându-l să mă privească.

Scanned with CamScanner

— Da, mă aprobă. Dar atunci când ai spus că totul între noi s-a terminat, că îți frâng inima...

— Eram furioasă, îl întrerup. Eram nervoasă și aveam impresia că nu mă vrei lângă tine. Dacă ai fi sunat, Hazard... Dacă ai fi venit la mine, chiar și în următoarea oră, lucrurile ar fi evoluat în altă direcție.

Ceva îmi spune că nu a putut să o facă. Că a vrut, dar nu a putut şi nu ştiu ce sau cine îl ține departe de mine, dar am de gând să aflu.

— Nu, îmi spune hotărât. Cunosc privirea aia, Eva. Te rog!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, strâmb din nas.

— Ascultă-mă, îmi ridică bărbia. Nu încerca să afli ce se petrece, altfel totul a fost în zadar, Eva. Pentru că eu n-ar trebui să fiu aici. N-ar fi trebuit niciodată să mă mai apropii de tine după accidentul lui Rider. Şi dacă te apuci acum de căutat răspunsuri, toată nefericirea din ultimele luni o să fie pentru nimic.

Câteva luni. Şi s-ar putea să mai dureze încă alte câteva, dar avem întreaga viață înainte, nu? Pot să fac asta.

— Ți-aş face rău dacă aş încerca să aflu niște răspunsuri?

Dă încet din cap. Cum am putut să cred că i-a fost atât de uşor să se despartă de mine? Pentru că a spus toate acele lucruri şi pentru că nu schițat nicio expresie. Pentru că...

— E mama, nu-i aşa?

Tata nu mi-ar face niciodată rău. Nu, după ce i-a oferit o slujbă stabilă lui Hazard şi a reuşit să facă cumva să-i fie şters cazierul. Eu şi tata avem o înțelegere pe care nu o va încălca. Aşa că mama e singura persoană care ar putea să-l amenințe pe Hazard. Doar

Scanned with CamScanner

că nu știu nici ce e în capul tatei. Nu știu dacă a depus actele de divorț.

Mă sărută pe creștet, fără să-mi răspundă. E un gest pe care doar Hazard îl face. Mă agăț de gâtul lui și îl îmbrățișez.

— Bine, nu o să încerc să aflu ce se petrece, îi promit.

— Mulțumesc, răsuflă uşurat.

Nu risc ca mama să-l pună în pericol doar pentru că nu-mi pot stăpâni curiozitatea.

— Cineva mi-a şoptit că ai aplicat la facultate, schimb subiectul.

— Cineva ar fi trebuit să-şi țină gura.

Râd, dar nu mai insist.

— Ar trebui să pleci.

Îmi dau ochii peste cap.

— Anunță-mă înainte să mă îngrămădeşti în debaraua femeii de serviciu, da?

— O să văd ce pot să fac.

Mă mai ridic o dată pe vârfuri şi îl sărut înainte să plec. Aş vrea să mai rămân, dar știu că nu pot. Dacă mama e implicată în asta, iar Hazard nu trebuie să se mai vadă cu mine, a riscat deja prea mult.

Încerc să nu las furia să pună stăpânire pe mine. Încerc să nu cedez şi să nu o înfrunt când ajung acasă.

Pot să mai rezist puțin.

Scanned with CamScanner

TU, DINTRE TOȚI OAMENII

Nu-mi amintesc cum e să dorm. Dar să dorm cu adevărat, nu doar să închid ochii şi să aţipesc de parcă aş sta pe vârfuri de ace. Eva îmi apare în vise şi coşmaruri, iar imaginea ei se împleteşte cu amintirile dureroase din copilărie şi în niciun univers ea n-are ce să caute printre ele. Zâmbetul ei e luminos, dar nu-şi are locul acolo. Privirea îi emană tandreţe, însă e uşor să se piardă în durere.

Mi-am tot spus că ceea ce-mi doresc e ca Eva să fie fericită, dar sunt egoist. Nu vreau să fie fericită dacă nu e alături de mine şi e doar vina ei. Ea m-a transformat în creatura asta greu de recunoscut. Nu suport gândul că ar putea să atingă pe altcineva. Că ar putea să sărute pe altcineva. Da, vreau să fie fericită, dar nu pot să o văd astfel alături de o altă persoană. Sunt un ticălos şi jumătate.

Am crezut că pot.

Până când l-am văzut pe Maverick apropiindu-se de ea şi sărutând-o pe obraz. N-a fost mare lucru, dar s-a dovedit a fi suficient ca să mă facă să mă clatin pe picioare. Inima a început să-mi bată atât de puternic, încât am avut impresia că mi s-au fracturat coastele şi n-am mai putut să respir până când nu s-a îndepărtat de ea.

Scanned with CamScanner

Din cauza asta am cedat şi am încetat să mai stau departe de ea.

Pentru că nu pot să o pierd. Nu vreau s-o pierd!

Şi aveam nevoie să ştie asta, fără să i-o spun.

Evident, să-i arunc în faţă că n-am iubit-o niciodată – *nu chiar* – nu a fost cea mai bună opţiune, însă aveam nevoie doar să-i aud vocea, oricât de mult aş fi înfuriat-o.

Disting câteva bătăi în uşa de la intrare, dar nu mă deranjez să mă ridic din pat. Am auzit-o pe Blanche ieşind acum câteva minute din camera ei şi mai mult ca sigur iar bea suc direct din sticlă, aşa că o să deschidă ea probabil. Nu e trecut nici măcar de zece, dar n-am idee cine ar putea fi. Poate că Rider iar şi-a uitat cheile sau le-a pierdut pe undeva. Mă întorc pe spate şi îmi acopăr ochii cu antebraţul. Începe să mă doară capul şi mi-e foame.

Trec câteva minute înainte ca uşa camerei să se deschidă şi n-am chef să-i dau de înţeles lui Rider că nu dorm. O să ajungem să ne certăm din nou şi nu vreau să mai petrec vreo noapte pe canapeaua inconfortabilă din sufragerie.

Doar că Rider nu plânge.

Rider nu suspină.

Mă întind şi aprind veioza de pe noptiera care separă jumătatea mea de cameră de cea a lui Rider şi îmi ridic pleoapele. Mă frec la ochi, în timp ce susPinele inundă camera, nevenindu-mi să cred că Eva stă în pragul uşii mele. Dacă n-ar avea ochii umflaţi, părul neprins şi ciufulit şi dacă nu ar tremura din fiecare încheietură, poate că pijamaua ei din catifea galbenă ar fi un subiect de râs. Sunt pe cale să mă ridic şi să o iau în braţe, furios că plânge, dispus să rănesc pe oricine i-a făcut asta, dar se aruncă în braţele mele

Scanned with CamScanner

înainte să apuc să fac vreo mişcare. Îşi aşază braţele mici în jurul meu şi îşi îngroapă capul în scobitura gâtului meu.

Apoi începe să plângă.

Aşa cum n-am văzut-o niciodată.

E un sunet care-mi frânge inima şi am jurat că n-o să ajung niciodată în punctul în care o să-i ofer vreo putere acelei părţi aproape infime ce a rămas nefrântă, dar cred că e puţin cam târziu pentru asta.

Încearcă să vorbească, dar nu reuşeşte decât să se înece în suspine. Totul se petrece în doar câteva secunde şi abia acum realizez că am rămas împietrit şi că nu asta e ceea ce are nevoie acum. Nu-mi pasă că e ultimul loc din lume unde ar trebui să fie. Nu-mi pasă că e în casa noastră, că o să vadă cu adevărat care e situaţia mea.

Vreau doar să se simtă în siguranţă şi poate că e pentru prima dată când cred cu adevărat că nu a glumit nicio secundă când a spus că totul se învârte în jurul meu sau că mă iubeşte. Altfel nu-mi explic de ce e aici, dintre toate locurile în care s-ar fi putut duce şi dintre toţi oamenii cărora le-ar fi putut cere sprijin.

Încerc să-mi scot un braţ pe care mi-l ţine blocat cu trupul ei firav şi o iau cuprind. Îmi ajustez poziţia ca să o pot ţine lipită de mine. Îşi trece un picior peste ale mele, apoi pe celălalt şi se urcă deasupra mea. Nu o întreb ce s-a întâmplat.

Mă pot descurca cu toate schimbările bruşte de atitudine ale Evei, dar când o văd plângând... abia dacă mai pot să-mi păstrez controlul.

Îi mângâi părul, gâtul, braţele, ţinând-o cât de strâns pot fără să o sufoc sau să-i rup ceva. Ştiu că nu îi e frig, dar mă întind doar cât să ajung la pilota pe care o trag peste picioarele ei.

Scanned with CamScanner

Încearcă să-mi rostească numele – cred –, dar nu reuşeşte să pronunțe decât *h*-ul, apoi se înecă din nou în lacrimi şi suspine.

– Sunt aici, o asigur. Sunt aici, Eva.

Până nu de mult, credeam că Rider şi Blanche sunt singurele persoane cărora trebuie să le fiu alături. Doar că nu au părut vreodată să aibă nevoie de mine cum are Eva în secunda asta şi mi se învârte capul, neştiind ce-o să fac în continuare.

Ce naiba i-am făcut?

În ultimele luni, în care am încercat să mă țin departe de ea, chiar dacă a fost tocmai pentru ea, ce naiba am făcut? Dacă i-am făcut mai mult rău decât bine?

Strânsoarea îi slăbeşte, iar capul îi cade moale pe pieptul meu. Îi simt obrazul umed direct pe piele şi aş da absolut orice să nu mai plângă. Aş face absolut orice!

Blanche apare în pragul camerei cu o expresie îngrijorată pe chip. Ştiu că o place pe Eva, oricât de mult încearcă să o ascundă. Clatin abia sesizabil din cap. Îi apreciez îngrijorarea, dar nu cred că o poate ajuta pe Eva acum. Înțelege şi face un pas în spate, apoi închide uşa în urma ei. La cum o ştiu, probabil că o să-l oblige pe Rider să doarmă pe canapea în seara asta.

Nu ştiu cât timp trece, dar nu pot face nimic decât să o mângâi, să o țin în brațe şi să aştept. Când arunc o privire la ceasul de pe noptieră, văd că e aproape miezul nopții, ceea ce înseamnă că Eva nu s-a mişcat de mai bine de o oră. Nu mai plânge, ci doar suspină din când în când, dar nici nu se dezlipeşte de mine. Mă întind şi închid veioza, simțindu-mi ochii grei şi obosiți.

Scanned with CamScanner

— Pot să... pot să rămân aici în seara asta?

O sărut pe păr înainte să-i răspund:

— Poți să rămâi cât vrei.

O simt cum respiră uşurată.

— Vrei să mă dau jos de pe tine?

— Numai dacă stai incomod, îi şoptesc.

Mă sărută apoi uşor pe claviculă, deasupra tatuajului. Îmi strecor mâna pe sub bluza ei de pijama şi îmi plimb degetele de-a lungul coloanei. Pielea ei catifelată e una dintre amintirile cele mai vii din mintea mea. La fel ca mirosul ei dulce. Nu spune nimic şi nici eu nu o fac, iar în cele din urmă, adoarme.

Eu nu pot să închid ochii deloc. Doar stau şi veghez asupra ei. La un moment dat, începe să viseze şi se agită în somn, alunecând în lateral. O învelesc şi mă rotesc spre ea, înconjurând-o cu un braț. Îi îndepărtez părul şi o sărut pe gât, apoi închid ochii, cu buzele încă lipite de pielea ei. Îmi caută mâna şi îşi strecoară degetele printre ale mele, apoi o strânge la piept, între sâni, şi nici măcar nu e trează.

Respirația ei e calmă şi stabilă şi e ultimul sunet pe care credeam că o să-l aud vreodată în camera asta nenorocită.

Primesc un mesaj, aşa că mă rotesc încet, întinzând mâna spre podea, pentru a căuta telefonul. E de la tatăl Evei.

E cu tine?

Aş putea să îl mint, însă nu am niciun motiv să o fac. Îi răspund cu un simplu *da*, apoi nu durează mult până când mai primesc încă un mesaj.

Ai grijă de ea.

De parcă ar trebui să îmi spună de două ori. Arunc telefonul înapoi, fără să-i răspund, apoi mă rotesc din nou spre Eva.

Scanned with CamScanner

– Hazard?

– Scuze, şoptesc. N-am vrut să te trezesc.

– Eşti bine? mă întreabă somnoroasă.

E ironic cum ea e cea care mă întreabă asta. Nu eu sunt cel care a plâns în braţele ei până când a adormit, dar Eva mereu vrea să ştie cum mă simt.

– Da, o sărut din nou pe gât. Culcă-te la loc.

– Nu pleca, panica din vocea ei parcă îmi face inima să se oprească.

– Nu plec nicăieri.

Unde naiba aş putea să merg? Îmi aşez braţul la loc peste ea. Îmi prinde încheietura, ridicând-o la pieptul ei fără nicio ezitare. Celălalt braţ mi-l strecor sub capul ei şi mă rog să poată adormi la loc.

– Mulţumesc, îmi şopteşte înainte ca ritmul respiraţiei să i se liniştească.

N-are niciun motiv să îmi mulţumească, dar nici dacă ar fi rămas trează nu m-aş fi contrazis cu ea.

Aţipesc, dar nu pot să adorm profund. Mă tem că se va trezi în orice secundă şi va începe să plângă şi nu pot să o las singură. Fiecare tresărire mă face să intru în alertă. Sunt complet treaz când o simt încercând să îmi îndepărteze mâna şi să se ridice din pat.

– Eşti bine?

Mi-e greu să-mi ridic capul de pe pernă.

– Da. Mi-e doar sete. Nu că aş avea vreo idee încotro să o iau, spune amuzată.

Bâjbâi cu mâna pe lângă pat, până când găsesc sticla cu apă. Mereu mi-e lene noaptea să cobor până în bucătărie. Camera mea are geamul spre spatele casei şi nu pătrunde nicio sursă de lumină. Trebuie să aprind veioza ca să o pot vedea, iar Eva se încruntă şi îşi duce mâna la ochi.

Scanned with CamScanner

– Scuze.

Se freacă la ochi, confuză, şi apreciez că îşi menţine privirea asupra mea şi nu începe să scaneze încăperea. Oricum, n-ar avea prea multe de văzut, în afară de hainele lui Rider împrăştiate peste tot, de dulapul pe care îl împart cu el şi de biroul din colţul camerei. Îi întind sticla cu apă şi o privesc cum bea cu sete, apoi îi pune dopul şi o lasă la marginea patului. Se întinde din nou lângă mine şi se cuibăreşte la pieptul meu, oftând adânc.

Poate că ar trebui să o întreb ce naiba s-a întâmplat, dar ştiu că o să îmi spună când o să fie pregătită. Aşa că închid iar veioza şi o iau în braţe. O simt trasând cercuri cu unghia pe pieptul meu gol şi sprijinindu-şi bărbia pe el. Îi disting vag conturul trupului firav.

– Ştiu că noi...

Se opreşte şi inspiră adânc. Mă tem că o să înceapă să plângă din nou şi habar nu am cum o să-mi mai păstrez calmul. Dar nu o întrerup.

– Ştiu că noi nu mai suntem împreună, reia cu o voce atât de tristă, încât îmi frânge inima. Doar că nu suntem nici chiar despărţiţi, râde scurt. Şi nu am ştiut unde altundeva să merg, îmi explică. Îmi pare rău că am dat buzna aşa.

Îşi cere scuze pentru că a apărut la mine acasă? Nu o să neg. E ultimul loc în care aş vrea să o văd, dar nici nu o să o dau afară.

Vreau să îi explic de ce nu mai suntem împreună şi de ce nu suntem nici chiar despărţiţi, însă nu doar că e cel mai prost moment, dar nici nu pot să o fac.

– E în regulă, Eva. N-ai pentru ce să îţi ceri scuze. Sunt aici dacă vrei să vorbeşti despre orice s-a întâmplat.

Scanned with CamScanner

— Nu cred că vrei să auzi dramele mele.

Bine că nu mă vede dându-mi ochii peste cap. Vreau să aud orice are legătură cu ea, chiar dacă nu asta i-am dat de înțeles în ultima vreme. Adevărul e că Eva doar a ușurat lucrurile când a decis să-mi spună că a terminat-o cu mine. Știam că nu îi place să fie ignorată și că voia să-mi fie alături. Și eu îmi doream să fie lângă mine în momentele în care simțeam că o luam razna. Doar că nu a contat ce voiam. Nici acum nu contează...

— Știi că asta nu e adevărat.

— Nu mai știu ce e adevărat și ce nu, o simt ridicând din umeri.

Dragostea pe care o simt pentru ea e adevărată, dar cum naiba să îi spun asta fără să o derutez și mai mult? E reală și e cel mai intens lucru pe care l-am simțit vreodată.

Nu știu ce să îi răspund, așa că îi caut mâna și i-o așez pe pieptul meu, deasupra inimii.

— Simt că ești singurul lucru real din viața mea, șoptește. E atât de ciudat cum tu, dintre toți oamenii...

E atât de ciudat cum, dintre toți oamenii, Eva s-a îndrăgostit tocmai de mine. Și da, e greu de crezut cum fix mie mi-a permis să îi frâng inima. E și mai ciudat că e lângă mine și nu lângă altcineva.

— Sunt cel mai mare fraier? râd. Cred că tatăl tău e îngrijorat, Eva.

Schimb subiectul. Nu vreau să aud cum *eu, dintre toți oamenii*... Nu cred că e posibil să mă simt mai vinovat de atât, dar dacă mă gândesc mai bine, cred că Eva ar putea să mă facă să mă înec în vinovăție și remușcări.

— Am plecat de acasă fără telefon, îmi răspunde. Te-a sunat pe tine?

Scanned with CamScanner

— Mi-a dat un mesaj acum câteva ore și a întrebat dacă ești cu mine. I-am spus că da.

Degetele subțiri i se plimbă pe gâtul meu.

— Mulțumesc. Am alergat până aici. În papuci de casă, pufnește. Probabil că m-a văzut jumătate de oraș fugind în pijamale. Bine că mama nu mai dă doi bani pe mine și nici nu o să mai fie prin preajmă ca să îi pese.

Ce tocmai a spus?! Mă încordez involuntar, iar Evei nu îi scapă.

— Nu o să mai fie prin preajmă? întreb precaut.

— Nu, repetă clar.

— De asta ai plâns?

Oricât de mult mă bucur că mama ei nu o să mai fie prin zonă și indiferent de cât de multe lucruri schimbă informația asta, nu pot fi atât de egoist să nu mă gândesc la sentimentele Evei. Știu mai bine decât oricine că familia e tot familie, oricât de toxică e și oricât de mult te-ar răni. Și, deși am început să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă în ultima vreme, asta nu înseamnă că Eva gândește la fel ca mine.

— Da. Și nu.

Lucrurile nu pot fi nici măcar o dată simple în lumea noastră?

— Acum ceva timp, trage aer în piept și știu că o să-mi povestească mai mult decât merit, tata mi-a spus că va divorța de mama. Mă așteptam la asta, oricum. Căsnicia lor a încetat să mai funcționeze și credeam că e din cauză că mama l-a înșelat, dar abia aseară am aflat că problema dintre ei e mult mai veche.

Pare resemnată cu gândul ăsta, așa că nu-i spun că îmi pare rău. Doar o mângâi pe spate.

Scanned with CamScanner

– Când m-a anunțat că va divorța, a presupus că se vor judeca pentru tutela mea. Mi-a cerut să fiu în favoarea lui. Am fost de acord, dar până aseară nici măcar nu eram sigură dacă a intentat divorțul sau nu. El nu a mai adus vorba despre asta, iar eu nu l-am mai întrebat.

Se foieşte neliniştită şi îşi lasă capul pe pieptul meu în cele din urmă, încolăcindu-şi picioarele printre ale mele.

– Nu m-am simțit foarte bine ieri şi am adormit devreme. Însă, la un moment dat, m-am trezit din cauza țipetelor părinților. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine dacă să cobor sau nu, dar trebuia să aflu ce naiba se întâmplă. Se pare că mama a semnat un contract prenupțial înainte de a se căsători cu tata. Nici măcar nu ştiam acest amănunt. Pe lângă asta, se pare că...

Eva începe din nou să plângă, dar nu aşa cum a făcut-o aseară. E un plâns pe cât se poate de calm. Îi simt lacrimile căzându-i pe pieptul meu, dar ea nu tremură şi nici nu suspină.

– Spune-mi ce pot să fac pentru tine, Eva.

– În afară de a nu îmi cere să trec mai departe, să uit că exişti sau să nu mai vorbesc niciodată cu tine, nu prea ai ce.

Nu aveam de gând să îi mai cer asta. Nici acum, nici altă dată. Pentru că: unu, am nevoie de ea ca de aer şi doi, oricum nu face niciodată ce îi cer.

– Cum pot să te ajut ca să te doară mai puțin? reformulez.

– A, la asta te refereai.

O simt ştergându-şi lacrimile, apoi îşi lasă palma pe pieptul meu.

– Doar să mă asculți, oftează. Dacă vrei.

Scanned with CamScanner

Nu asta e tot ceea ce-mi doresc? Să o ascult? Spunând vrute şi nevrute?

— Ce altceva ai mai aflat? o întreb, dându-i de înțeles că vreau să știu.

— Mama avea bagajele făcute, reia. Se pare că va sta la bunica o perioadă, până când se va finaliza divorțul. Cine știe cât o să dureze? pufnește. Din ce am înțeles, vrea să conteste contractul prenupțial. Doar că tata i-a râs în față când a auzit asta.

Tatăl Evei e cel mai complex om pe care l-am întâlnit. Însă, nu mi-e clar, cu adevărat, dacă-mi place de el sau nu. Totuşi, sunt sigur de asta: nu există niciun lucru pe care n-ar fi dispus să-l facă pentru Eva, iar acest amănunt esențial mă face să-l admir.

— Şi-a dat demisia de la şcoală săptămâna asta. Cred că deja a plecat. Oricum, inspiră şi pare că vrea să scurteze povestea pe cât de mult posibil, se pare că... mama nu e chiar *mama*.

Am trecut prin multe lucruri în ultimele luni şi am auzit o mulțime de amenințări, una mai absurdă decât cealaltă, dar ce îmi spune Eva acum?! În urma unei astfel de veşti, nu am nicio întrebare pentru ea şi nicio consolare. E doar... genul de lucru care chiar e posibil în lumea ireală a Evei.

— Asta nu e tot, îmi spune înainte să mă dezmeticesc, dacă e posibil aşa ceva... Se pare că tata a avut o aventură cu sora mamei când erau tineri. Mi-au spus că mătuşa a murit într-un accident aviatic, dar... se pare că...

Îmi ajustez poziția şi mă ridic, sprijinindu-mă de tăblia patului. Îmi trec brațele în jurul Evei şi o ridic încet, până când ajunge cu fața îngropată în scobitura gâtului meu.

Scanned with CamScanner

— Mătuşa era, de fapt, mama mea, suspină Eva. Şi a murit la naşterea mea, Hazard. Eu... nu pot să...

Uneori, cuvintele nu sunt îndeajuns pentru a consola pe cineva, iar ăsta e unul dintre acele momente.

— Nu poți să trăieşti cu asta? o întreb mai dur decât intenționam. Ba da, Eva. N-ai absolut nicio vină în toată povestea asta. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat! Chiar îmi pare rău. Dar nu te poți învinovăți pentru acest lucru.

Cunosc câte una-alta despre asta şi ştiu că niciodată nu se sfârşeşte bine. Odată ce te afunzi, nici naiba nu te mai poate ajuta să-ți ții capul la suprafață. Şi nu voi permite ca Eva să-şi facă una ca asta.

— Singurii vinovați sunt ai tăi. N-ar fi trebuit să-ți ascundă niciodată adevărul, iar „mama ta" n-ar fi trebuit să rămână căsătorită cu tatăl tău, crescând un copil care nu îi aparține, doar ca să îți facă viața un calvar. Cum ai aflat asta, Eva?

Respirația ei sacadată îmi atinge pielea şi mă simt prost pentru că nu am încercat să-mi filtrez cuvintele sau să-mi controlez tonul vocii, dar Eva trebuie să ştie că nu e vinovată.

— Mama... De fapt, dacă mă gândesc mai bine, cred că ar trebui să spun mătuşa, râde amar, nu a mai putut să ascundă adevărul, aşa că mi-a spus totul. Tata a încercat să o oprească şi nu ştiu dacă să îl urăsc din cauza asta sau nu.

Ură.

Vinovăție.

Furie.

— Tatăl tău te iubeşte, Eva. Ştiu că e un om foarte... complicat, dar nu cred că există ceva ce nu ar face

Scanned with CamScanner

pentru tine. Nu știu care sunt motivele pentru care mama ta... mătușa ta, mă corectez, a rămas împreună cu el, dar cred că planul era să crești cu doi adulți care să te iubească și să îți ofere totul. Îmi pare rău că, undeva, pe la jumătatea drumului, unul dintre ei și-a uitat rolul, redirecționându-și furia împotriva ta. Îmi pare rău că lucrurile s-au terminat în acest mod și detest că ai aflat adevărul așa. Dar nu te lăsa copleșită de vinovăție și ură, Nevaeh.

Afară începe să se lumineze și nu-mi pot lua privirea de la ochii ei înlăcrimați atunci când se ridică.

— Hazard...

Îi zâmbesc.

— Știu că nu mă pricep la cuvinte, îi spun și râd amar. Dar sunt aici pentru tine, Eva. Trebuie să știi asta. Și o să fiu mereu aici pentru tine!

— N-am mai fost atât de sigură în ultima vreme.

Presupun că am multe explicații de oferit.

— S-a terminat, o asigur. Dacă mătușa ta și-a dat demisia, s-a terminat. Îmi pare rău! Pentru tot, îi spun cu regret. Tot ce am spus, Eva...

— Aza, mă întrerupe. Sunt atât de obosită. Știu că trebuie să-mi explici unele lucruri, dar nu pot să le aud acum. Îmi pare rău.

— Înțeleg, o asigur.

Nici eu nu știu dacă aș vrea să mai aud ceva în cazul în care aș fi în locul ei.

— Vreau doar să... vreau doar să plec undeva pentru câteva zile. Și așa e weekend, iar luni nu mergem la școală pentru că e ziua în care toți cei din ultimul an chiulesc.

Scanned with CamScanner

Am şi uitat de asta. E o tradiție stupidă la noi în liceu ca cei din anul terminal să-şi aleagă o zi în care nimeni să nu se prezinte la ore.

– Unde vrei să mergi?

– Nu ştiu. Nu-mi pasă.

Cred că iau decizia încă dinainte să îi aud întrebarea. Pur şi simplu o iau, fără să mai țin cont de toate responsabilitățile pe care le am.

– Vrei să vii cu mine?

– Da, îi răspund simplu.

– Nici nu acceptam alt răspuns, îmi zâmbeşte ceva mai puțin tristă.

– Tot n-ai de gând să-mi slăbeşti lesa aia, nu-i aşa?

Asta o face să râdă şi îmi câştigă un sărut scurt.

– E mai strânsă ca niciodată.

Pentru prima dată, nu mă deranjează.

– Ar trebui să dormi câteva ore, îmi spune, întinzându-se lângă mine. Ştiu că n-ai făcut-o deloc.

Somnul e ultimul lucru din mintea mea acum, dar Eva are dreptate. Ar trebui să mă odihnesc măcar câteva ore, dacă nu vreau să cedez în curând. Şi doar eu ştiu că am un infinit de motive să o fac.

– Eva? şoptesc când se cuibăreşte în brațele mele, pregătită să mai doarmă câteva ore.

– Da?

Mi-a fost dor de vocea ei somnoroasă.

– Promite-mi că oricât de bătut în cap aş fi uneori, nu o să renunți niciodată la noi.

La *noi*. Cuvântul ăsta nu mă mai sperie aşa cum o făcea altădată.

Scanned with CamScanner

— Nu o să renunț. *Nu chiar*, mă tachinează.

Ei bine, cred că o merit.

— Niciodată, adaugă astfel încât să se asigure că mintea mea nu o ia razna din nou.

Ciudat, însă nu se întâmplă asta. O iubesc pe Eva, dar nu știu cum să i-o spun, așa că o să i-o demonstrez. Nu a renunțat la noi nici măcar atunci când a spus că o va face. Nici măcar atunci când o meritam.

Nu știu dacă încă mai crede că exist *eu* și există *ea*, dar o să trebuiască să-i explic că s-a înșelat și că nu am renunțat la *noi* pentru mine, ci pentru ea. Pentru viitorul ei.

O să-i explic că am stat departe nu pentru că mama ei – mătușa – m-a amenințat pe mine, ci pentru că a spus că o va răni pe ea, mai mult decât a făcut-o deja.

Scanned with CamScanner

Nevaeh

ĂSTA E RĂSPUNSUL MEU

Hazard mă priveşte tăcut de cel puțin un sfert de oră şi aşteaptă răbdător să mă ating de ceea ce mi-a gătit. Mi s-a întors stomacul pe dos numai când a pomenit de mâncare, însă nu a vrut să audă că nu intenționez să mănânc nimic. Nu-mi vine decât să mă ghemuiesc şi să plâng. Cartofii rumeniți arată apetisant, iar friptura îmi face cu ochiul, dar cred că o să vomit dacă mă ating de ceva.

Când i-am spus că vreau să plec undeva pentru câteva zile şi l-am întrebat dacă vrea să vină cu mine, nu mă aşteptam să spună *da*. În orice caz, nu credeam că o să renunțe la responsabilitățile sale pentru mine, dar iată-l aici, la cabana tatei din pustietate.

Luni întregi, n-am vrut decât să îmi spună adevărul – ce anume l-a ținut departe de mine –, dar nu cred că pot să-l aud acum. N-am scos un cuvânt tot drumul şi am încercat să păstrez o oarecare distanță față de el. Am făcut-o intenționat ca să-l îndepărtez de mine, să fiu rece şi indiferentă.

— Eva, şopteşte şi se ridică de pe scaun, apropiindu-se de mine.

Scanned with CamScanner

Îmi vine să plâng numai când mă uit la el. Îmi amintesc cum m-a ținut în brațe toată noaptea, fără să-mi pună întrebări și, oricât de departe am fi fost unul de celălalt în ultima vreme, încă îl iubesc și cred că nu-l merit. Nu merit blândețea din ochii lui căprui atunci când mă privește. Nu merit zâmbetul frânt pe care mi-l oferă, de parcă i se fărâmă inima când mă privește.

M-a rugat să nu renunț niciodată la *noi*. M-a făcut să-i promit că nu o să renunț niciodată.

Niciodată.

Niciodată.

Cuvântul îmi presează pieptul, împiedicându-mă să mai respir.

Sunt atât, dar atât de aproape de a-l lăsa să plece... Atât, dar atât de aproape să îi spun că nu pot face asta. Ar trebui să mint, evident. Să-l rănesc. Să-i spun că a avut dreptate de la bun început și că nu avem niciun viitor împreună și că nu știu ce a fost în capul meu de am insistat la infinit, dar că relația asta nu o să meargă.

I-am spus doar o parte din adevăr. Întregul adevăr l-ar distruge. Ar distruge orice există între noi.

Hazard se lasă pe vine în fața mea, mă prinde de genunchi și mă rotește spre el. Nu mă opun, ci doar îl privesc cu lacrimi în ochi, simțind cum adevărul mă zdrobește sub greutatea lui. Nu pot și nici nu aș ști cum să îi spun că mama – mătușa, de fapt – e vinovată pentru tot ce i s-a întâmplat lui Rider. A dorit să îi dea o lecție lui Hazard, să-l facă să se țină departe de mine, însă Rider n-a vrut să cedeze. A refuzat să-i spună lui Hazard că bătaia lui s-a încheiat cu un mesaj pe care ar fi trebuit să i-l transmită – *să stea departe de mine*. Și dacă aș fi știut, aș fi făcut-o chiar eu. M-aș fi ținut departe de Hazard. M-aș fi mutat pe un alt

Scanned with CamScanner

continent, însă am aflat asta abia aseară, când mama a decis că e timpul să îmi spună cât de mult mă urăşte.

Nu voi mai putea să dau ochii niciodată cu Rider. Sau cu Blanche.

Şi abia reuşesc să-l mai privesc pe Hazard în ochi. La cât de multe secrete sunt între noi, habar nu am cum de stăm în aceeaşi încăpere.

Degetele sale lungi mă strâng încet de genunchi, încercând să mă aducă din nou cu picioarele pe pământ, dar nu vreau să înfrunt realitatea.

— Eva, repetă din nou, la fel de blând, însă eu doar încep să plâng şi mai rău.

Mâna lui dreaptă se mută pe obrazul meu, ştergându-mi lacrimile cu vârful degetelor. Nici nu mă pot gândi la toată situaţia cu mama acum. Îmi zboară mintea doar la haosul în care s-a transformat totul şi la faptul că, deşi Hazard e singura constantă din această mare tevatură, locul lui nu e aici. E oriunde, cât mai departe de mine, dar nu aici.

Şi nimic nu-mi frânge inima mai rău...

N-ar fi trebuit să alerg la el aseară, dar ştiam că e singurul om care mă poate împiedica să mă frâng în mii şi mii de bucăţele.

— Trebuie să mănânci ceva, îmi zâmbeşte.

Simt furnicături în vârful nasului – efectul încercării de a împiedica lacrimile să se tot rostogolească.

— Nu pot, recunosc. Îmi pare rău că ai gătit pentru mine.

A gătit pentru mine. Aşa cum a făcut-o de atât de multe ori pe durata verii, pentru că eu nu sunt nimic altceva decât o fată răsfăţată şi superficială care nu poate avea grijă de ea.

Scanned with CamScanner

Îl iubesc, dar nu mai pot fi cu el.

Nu, după tot ce i s-a întâmplat din cauza mea. Nu, după tot ce a pățit Rider. Aseară am crezut că pot, că nimic din toate astea nu contează, dar eram prea amorțită și șocată ca să mai simt vinovăția apăsându-mă pe umeri.

El, dintre toți oamenii, mă cuprinde în brațe în secunda în care alunec de pe scaun și cad în genunchi în fața lui. El, dintre toți oamenii, începe să-mi mângâie liniștitor părul și mă lasă să plâng la pieptul lui.

Da, EL, dintre toți oamenii, e cel care mă ține pe linia de plutire.

Niciodată n-am fost o epavă emoțională cum sunt acum. Niciodată nu mi s-a întâmplat să mă simt atât de confuză, vinovată, furioasă. Și niciodată, dar absolut niciodată, n-am simțit nevoia să pun pe altcineva înaintea mea.

Dar aș renunța la tot, inclusiv la fericirea mea pentru Hazard.

Și simt că trebuie să o fac cât mai curând... Să-i spun, pentru binele lui, că totul a fost o pierdere de timp.

Pentru că Hazard merită o fată a cărei familie să nu-și bată joc de el și de tot ce îi e mai drag.

Își schimbă poziția și mă cuprinde panica, crezând că se va îndepărta și mă va lăsa să mă împrăștii pe podea, dar își strecoară un braț în jurul taliei mele și pe celălalt pe sub genunchi și mă ia în brațe. N-am vlaga necesară și nici voința ca să protestez. Îmi încrucișez brațele în jurul gâtului său, inspirându-i parfumul atât de familiar care îmi formează un gol în stomac.

Îl las să mă ducă în dormitorul de la etaj și îmi încleștez mâinile în marginea puloverului său vișiniu

Scanned with CamScanner

când am impresia că o să mă lase singură aici. Însă Hazard îmi aruncă o privire amuzată şi se întinde lângă mine, trăgându-mă în braţele lui.

– Spune-mi dacă pot face ceva pentru tine, Eva.

Ar putea să nu-mi mai frângă inima, în primul rând, deşi ştiu că nu el e vinovat. Eu sunt vinovată. Mama-mătuşa e vinovată.

– Îmi pare rău că sunt o epavă, îmi trag nasul şi pufnesc.

– Nu-ţi cere scuze.

Mă sărută pe tâmplă, iar în fracţiunea asta de secundă vreau să îi spun totul. Poate că ar trebui să o fac. Poate că aşa l-aş împiedica să plece. Dar nu pot. Asta, plus înţelegerea pe care am făcut-o cu tata în urmă cu mult timp. Şi se adună prea multe lucruri pe care Hazard nu le va putea ierta.

– Nevaeh, uită-te la mine.

Se foieşte până se sprijină cu spatele de tăblia patului, obligându-mă să mă ridic şi să fac ce mi-a cerut. Mă poziţionez cu faţa spre el, cu picioarele strânse la piept şi palmele ascunse între coapse.

Hazard mă priveşte mai intens ca niciodată. O mie de expresii îi străbat chipul în mai puţin de zece secunde. Mă încrunt, pregătită să-l întreb ce se întâmplă, dar Hazard mi-o ia înainte:

– Ştiu că treci printr-o perioadă dificilă, se dezlipeşte de tăblie şi se înclină spre mine. Şi nu o să-ţi spun să nu plângi dacă asta simţi nevoia să faci, îmi scoate palmele dintre coapse şi îmi cuprinde mâinile într-ale sale. Sunt aici dacă vrei să plângi şi sunt aici şi dacă vrei să vorbeşti.

Scanned with CamScanner

Știu asta. Doamne, știu asta și nu înțeleg de ce. I-am făcut atât de mult rău și nu o să mă pot ierta niciodată.

Nu-mi vine să cred că e aceeași persoană cu care mi-am petrecut vara. Persoana cu care am refuzat să vorbesc. Pe care am refuzat să o las să mă cunoască.

– Știu, îi confirm.

Nu răspund la degetele sale care mă strâng de mâini, ci rămân inertă. Nu mă pot hotărî dacă să-i spun adevărul, să plâng la pieptul lui sau să-l îndepărtez. Dar Hazard decide în locul meu. Îmi eliberează mâinile doar ca să-mi ia obrajii în palme, apoi își fixează privirea în a mea. Tremur sub atingerea lui, mai speriată ca niciodată. Înăuntrul lui pare să se dea o bătălie și habar nu am la ce să mă aștept când, în cele din urmă, o parte iese învingătoare:

– Toată viața mea am fost atât de preocupat să-i urăsc pe tata, pe mama... să mă urăsc pe mine, încât n-am avut nici loc și nici timp pentru alte sentimente. Am fost egoist, nepăsător și ignorant. Ești singura persoană care m-a ținut pe linia de plutire în ultimul an, vocea îi tremură puțin când recunoaște asta. Ești refugiul meu, Eva, zâmbește. Sunt nesigur în privința multor lucruri din viața mea, dar știu că te iubesc.

Îl privesc șocată și ametită. Cine-ar fi crezut că mă pot droga cu câteva cuvinte?

Cunoscându-l pe Hazard, sigur nu i-a fost la îndemână să recunoască asta. Cred că nici măcar în fața lui nu i-a fost ușor să admită că mă iubește. Și nu știu cum să reacționez. I-am spus o dată că îl iubesc, atunci când ne-am despărțit, iar el mi-a cerut să uit că există și să stau departe de el. Încă nu știu care au fost atunci motivele sale, dar sunt destul de sigură că

Scanned with CamScanner

o implică pe mama-mătuşa. Asta ar trebui să fac şi eu acum. E cea mai corectă decizie pe care aş putea să o iau.

Pentru el.

Dar când am luat eu vreodată decizia corectă?

Nu ştiu ce să fac şi mă cuprinde panica. După toate lunile în care am fost şi n-am fost împreună... după toate secretele pe care mi le-a dezvăluit şi toate dăţile în care m-a avertizat în privinţa lui, în care m-a rugat să nu distrug şi ce a mai rămas întreg din el, ce s-ar întâmpla dacă i-aş spune acum că nu mai pot fi împreună cu el şi că nu-l iubesc? Ar trebui să-i spun că nu l-am iubit niciodată.

Hazard, care nu luptă decât pentru familia lui, mă iubeşte.

Sunt prinsă între atât de multe gânduri şi sentimente. Habar nu am care ar fi decizia corectă acum. Nu mai sunt atât de sigură.

Nu pot să-l rănesc. Nu o să pot folosi niciodată cuvintele ca arme împotriva lui, indiferent care o să fie preţul pe care îl voi plăti mai târziu. Şi, Doamne, ştiu că asta o să coste şi doar o să-mi prelungească suferinţa.

— Te iubesc, îi răspund simplu pentru că oricum toate cuvintele mi se blochează în gât şi nu pot decât să mă cuibăresc la pieptul lui.

Îl simt răsuflând uşurat şi zâmbesc. Nu-mi vine să cred că-l pot face pe Hazard să îşi ţină respiraţia.

Mereu am bănuit că o să mă simt mai bine dacă o să-l aud recunoscându-şi sentimentele, dar ele nu fac decât să mă apese şi să mă facă să mă afund în vinovăţie.

— Am ceva pentru tine, spune dintr-odată.

Scanned with CamScanner

Orice ar fi, poate să mai aştepte. Mă dezlipesc de el, dar nu pot să aştept răbdătoare, ci mă întind şi îmi lipesc buzele de ale sale. Nu e un sărut pasional, ci unul lent care-mi provoacă un gol în stomac. Îmi pierd minţile cu fiecare mişcare a limbii sale, îi simt mâna apăsându-mă pe ceafă, aducându-mă mai aproape de el şi cedez.

Mătuşa poate că mi-a distrus orice şansă a unui viitor alături de Hazard, dar încă mai am controlul asupra momentului ăstuia şi o să mi-l întipăresc adânc în minte. Ajung cu picioarele încrucişate în jurul lui şi îmi încleştez o mână în părul său, în timp ce Hazard îmi înconjoară talia cu un braţ, lipindu-mă de el.

— Scuze, râd când mă retrag ca să-mi recapăt respiraţia.

Nu pot să-i explic că încerc să profit de fiecare moment pe care-l mai am alături de el pentru că nu ştiu când o să ne expire timpul.

Drept răspuns, rânjeşte şi îşi duce mâna la buzunarul de la spate al blugilor. Scoate un plic mototolit pe care-l întinde spre mine. Încruntată, îl prind între degete şi mă uit la sigla din colţul stâng.

Mi se opreşte inima.

Universitatea din Florida Centrală.

Ştiu de la Blanche că, în cele din urmă, Hazard a aplicat la mai multe facultăţi, dar n-am vorbit niciodată cu el despre asta. Nu, după cum s-a sfârşit ultima noastră discuţie.

— Aza?

Plicul e nedesfăcut.

— Ştiu de la tatăl tău unde ai decis să mergi, ridică stingher din umeri. După cum bine vezi, n-am deschis plicul şi nici nu vreau să o fac.

Scanned with CamScanner

— Nu înțeleg.

— Ăsta e răspunsul meu, îmi explică. Știu că mi-ai spus odată că vrei să vin cu tine. Dacă încă mai vrei asta, în plic se află răspunsul. Te iubesc, Eva, dar îmi iubesc și frații și nu pot să aleg. Dacă am intrat, sunt dispus să risc și să las totul în urmă – o să găsesc o cale să-mi ajut frații. Dacă n-am intrat...

Ridică iar din umeri.

Glumește, nu? Nu poate să arunce cu moneda pentru viitorul lui, dar, din nou – e Hazard. Simplul fapt că a decis, în cele din urmă, să aplice la facultate, îmi spune cât de mult s-a schimbat. Când l-am cunoscut, *nu* era cel mai bun prieten al său. Acum a ajuns la *dacă* și *poate*, ceea ce e un progres.

— Nu-l deschide acum, mă prinde de încheietură când încep să rup hârtia. Nu vreau să știu.

Mă derutează mai rău ca niciodată.

— O să-l deschizi când ești singură, mă roagă. Și nu o să-mi spui care e răspunsul decât după absolvire.

Cum o să pot trăi știind răspunsul, fără să i-l spun? Cum pot trăi cu atât de multe secrete, fără să i le spun? Toate mă strivesc sub greutatea lor și trebuie să reușesc să mă adun cumva și să fiu puternică. Hazard a făcut asta o viață întreagă și nu pot să-l trag înapoi. Nu acum, când a ajuns să îi pese de viitorul lui.

M-am tot gândit la decizia corectă, dar îmi dau seama că nici măcar nu îmi aparține. Decizia îi aparține lui Rider și trebuie să vorbesc cu el înainte de a-l împovăra pe Hazard cu toate lucrurile pe care le-am aflat aseară.

— Aza, știi că nu pot să țin un secret, mă plâng, lăsând plicul pe pat.

Scanned with CamScanner

— N-aş zice. Am fost secretul tău luni de zile.

Ei bine, nu pot să-l contrazic. Dar pot să-l sărut şi cu siguranță asta fac.

Scanned with CamScanner

Nevaeh

IARTĂ-MĂ!

Ar fi trebuit să-i spun în urmă cu mult, mult timp că nu mai putem continua aşa, dar nu am putut să o fac. Şi când spun asta, mă refer la acum aproape două luni.

Absolvirea e din ce în ce mai aproape, iar eu încă nu am luat decizia corectă. Încă nu i-am dezvăluit lui Hazard tot ce am aflat de la mătuşa. Nu i-am spus că a intrat la facultate şi că, pentru prima dată de când îl cunosc, posibilitatea unui viitor împreună e mai realizabilă ca niciodată.

Am primit răspunsul de la tata, înainte să deschid scrisoarea. Aparent, Hazard l-a întrebat unde am de gând să merg, iar tata nu doar că i-a spus, dar şi-a contactat nişte cunoştințe din comisia de admitere, în cazul în care Hazard ar fi decis să aplice.

Doamne, sunt o mare, mare idioată!

Îmi rotesc privirea spre Hazard. Îşi ține cartea deschisă cu o mână şi o lasă pe masă când trebuie să dea paginile, în timp ce pe cealaltă o sprijină relaxat pe coapsa mea. Aş vrea să găsesc şi eu motivația lui de a citi, de a duce la bun sfârşit proiectele care mi-au mai rămas şi să găsesc entuziasmul de a face ceva, în

Scanned with CamScanner

general, dar sunt unele zile în care cu greu mă conving să mă ridic din pat şi să fac duş.

Tata a trebuit de câteva ori să sune la şcoală şi să anunțe că m-am îmbolnăvit, deşi eram perfect capabilă să merg la cursuri – fizic, dar nu şi psihic. Însă el a înțeles asta şi m-a lăsat să stau acasă oricât am avut nevoie. Dar e timpul să ies din carapace şi să fac ceva cu viața mea. Îmi las privirea în jos, asupra mâinii de pe piciorul meu.

– Eva?

Recunosc vocea îngrijorată a lui Hazard. E tot ce am auzit în ultima perioadă. Nu trebuie să-mi rotesc capul ca să ştiu că mă priveşte fix, aşteptând orice semn din partea mea că sunt pe cale să cedez şi să fac o criză în mijlocul cantinei.

– Da?

Nici măcar nu mai încerc să-i zâmbesc. Rânjetul meu fals nu l-a păcălit niciodată, aşa că nu mai depun efortul.

– Eşti bine?

Nu sunt bine. N-am mai vorbit cu ma... mătuşa, de când a plecat. Am tot încercat să înțeleg de ce a simțit nevoia să-mi distrugă viața, de ce a rămas alături de tata şi de ce, mai mult decât orice, de ce a vrut să-i facă rău lui Hazard? Tata spune că a încercat să mă iubească, în felul ei, iar furia resimțită de ea a avut de-a face cu el, nu cu mine. Că l-a iubit cândva – asta sau i-a plăcut prea mult luxul ca să renunțe la el. Doar că nu s-a înțeles niciodată cu mama mea şi nu a putut să îi ierte faptul că s-a culcat cu soțul ei. Că a rămas însărcinată el.

Încă nu am vorbit cu Hazard despre ce l-a ținut departe de mine în acele luni. Nu m-am simțit pregătită să aflu şi nici nu ştiu dacă o să fiu vreodată.

Scanned with CamScanner

— Vrei să chiulim? mă întreabă când vede că nu-i răspund.

Îmi rotesc capul spre el, cu sprâncenele ridicate. Zâmbetul lui îmi provoacă un fior și mereu simt nevoia asta idioată de a-l lua în brațe și de a-l ruga să nu plece niciodată.

— Nu știu dacă sunt bine, recunosc, ridicând din umeri. Dar m-am săturat să stau acasă și să-mi plâng de milă.

Și, deși nu mi-a spus nimic, cred că și el s-a săturat să mă vadă în starea asta. Cred că oricine altcineva s-ar fi plâns până acum, însă nu și Hazard. El doar a fost acolo pentru mine, chiar și în acele ore pe care le-am petrecut în tăcere.

— Și nu vreau să chiulim, adaug.

Nu pot să evit realitatea la infinit.

— Trebuie să merg până la bibliotecă înainte de oră, îmi spune la fel de îngrijorat.

— Bine, încerc să-i zâmbesc – chiar încerc. Ne vedem imediat după?

Hazard încuviințează și se ridică de la masă. Își rulează cartea și o bagă în buzunarul de la spate, ceea ce înseamnă că e una dintre acelea pe care le-a cumpărat de la anticariat. Se apleacă și mă sărută pe frunte, chiar în văzul tuturor. Închid ochii și mă agăț cu degetele de marginea tricoului său, încercând să-mi păstrez calmul. Oricum toată lumea știe că suntem împreună și nu-mi mai pasă, dar tot mi se pune un nod în gât ori de câte ori își arată afecțiunea în public.

— Ne vedem imediat, îmi face cu ochiul, apoi se îndreaptă spre ieșire.

În lipsa lui Hazard, totul pare să o ia razna. O zăresc pe Ariana ridicându-se de la masa unde stă cu

Scanned with CamScanner

fostele mele prietene și pornind în direcția mea. N-am mai vorbit cu ea de la scena pe care am făcut-o în cantină și, pentru o perioadă, i-am simțit lipsa, dar acum nu îmi mai pasă. Pur și simplu nu îmi pasă de nimic altceva în afară de Hazard. Rider apare de nicăieri, în același timp în care Ariana ajunge în dreptul mesei mele.

— Hei, stai la rând, pufnește în direcția ei, apoi se rotește spre mine și îmi face cu ochiul.

Ariana îi aruncă o privire scârbită, una pe care o cunosc prea bine și pe care am folosit-o de prea multe ori, dar care acum îmi întoarce stomacul pe dos, apoi se răsucește pe călcâie.

— Noi doi trebuie să vorbim, prințeso, îmi spune Rider, aplecându-se ușor, cu mâinile sprijinite de spătarul scaunului de lângă mine.

Dacă nu aș fi atât de epuizată, probabil că m-ar cuprinde frica. Încuviințez obosită, conștientă că eu și Rider tot trebuie să purtăm o discuție și că ăsta e un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Vrei să vorbim aici?

Nu-mi recunosc vocea altădată plină de viață. Dar, pe de altă parte, nu-mi recunosc nici chipul când mă privesc în oglindă.

— Vino cu mine. Laboratorul de chimie ar trebui să fie liber la ora asta.

Pleacă fără să aștepte să mă ridic și nu aruncă nicio privire în urmă, ca să se asigure că îl urmez. Nu i-am acordat niciodată prea multă atenție, dar observ modul în care Rider pășește cu încredere, făcându-și drum printre ceilalți elevi care îl privesc cu ură. Mă întreb ce o fi în mintea lui, ce simte ori de câte ori se trezește dimineața și știe ce îl așteaptă la școală.

Scanned with CamScanner

Hazard va absolvi în curând. Dacă nu-l voi pierde din nou, ar putea să vină cu mine şi să meargă la facultate.

Dar când Rider îşi ridică mâna, arătându-i degetul mijlociu unui fraier care aruncă în el cu insulte, îmi dau seama că va fi bine.

Hazard i-a învăţat pe amândoi – pe el şi pe Blanche – cum să fie puternici şi să nu înghită rahaturile altor persoane – oameni ca mine.

Hazard m-a făcut şi pe mine puternică, deşi nu îşi dă seama de asta. Dacă nu ar fi fost el, probabil că în ultimele luni aş fi învăţat acasă sau aş fi preferat să renunţ cu totul la an, aşteptând ca Marea Depresie să treacă.

Ieşind din cantină, îl urmez pe Rider pe coridor. Însă mi se taie respiraţia când îl zăresc la celălalt capăt pe Hazard, izbindu-l pe Chris de dulapul cuiva, ca mai apoi să-l ia la pumni. Încerc să-mi pun picioarele în mişcare, să alerg spre el, însă Rider mă prinde de cot şi mă trage înapoi. În zadar mă împotrivesc – n-aş fi crezut niciodată că are atât de multă forţă, încât să îşi încleşteze braţele în jurul taliei mele şi să mă ia pe sus.

– Nu, prinţeso, râde în urechea mea. Lasă-l. Aşteaptă să facă asta încă de la începutul anului, când tâmpitul ăla te-a drogat la petrecere.

M-am pierdut atât de mult, încât am şi uitat de asta. Întâmplarea mi se pare că s-a petrecut într-o altă viaţă şi că nici măcar nu a avut legătură cu mine. Rider mă roteşte, dar îmi întorc privirea spre Hazard doar să văd cum îl izbeşte pe Chris de pământ şi se apleacă deasupra lui, apoi Rider deschide uşa din faţa noastră cu piciorul şi mă aruncă în laborator. Mă împleticesc şi mă întorc furioasă spre el, dar se postea-

Scanned with CamScanner

ză în fața ușii, cu brațele încrucișate la piept. Pentru cei șaisprezece ani ai săi, e înalt. Lat în umeri într-un mod care nu-l face deșirat, ci mai degrabă de temut. În comparație cu Hazard, care pare fragil în ciuda constituției sale, Rider cam bagă spaima în mine.

Dar asta nu mă împiedică să-l lovesc cu pumnii în piept. Începe să râdă și mă lasă să-mi fac de cap, fără să se clintească.

— Anunță-mă când te potolești, prințeso. Trebuie să vorbim.

Colțurile buzelor i se ridică într-un rânjet. Pufnesc furioasă pe nări. Am nevoie de Rider de partea mea, dar nu pot să fiu rațională când știu că dincolo de ușa asta, Hazard se pune în pericol.

— Despre ce vrei să vorbim? îl întreb cu respirația întretăiată.

— Despre idiotul de frate-miu și viitorul lui.

Umerii îi coboară și începe să se relaxeze, dar nu se mișcă niciun centimetru.

— Și eu voiam să vorbesc cu tine, recunosc. Ar fi trebuit să o fac acum mult timp, doar că...

— Ai trecut prin niște rahaturi, ridică din umeri. Știu.

Nu am idee cât de multe i-a povestit Hazard și nici nu știu cât de multe sunt dispusă să îi povestesc eu, dar o să-mi iau inima în dinți și o să fac tot ce pot pentru viitorul lui Hazard.

— Știu că mama a fost implicată în bătaia pe care ai luat-o atunci, îi mărturisesc, mutându-mi privirea vinovată în pământ. Și știu că a fost din cauza mea.

— Nu a fost din cauza ta, mârâie la mine.

— A fost din cauză că nu-l voia pe Hazard în preajma mea, rectific. Și te-a rănit pe tine. Știu că tre-

Scanned with CamScanner

buie să-i spun lui Hazard, oftez, ridicându-mi privirea spre el, cu lacrimi în ochi. Nu știu însă cum să fac față situației, Rider.

Încep să plâng și nici nu mă deranjez să-mi șterg lacrimile. Rider se încruntă pentru o secundă, apoi face un pas spre mine.

— Mi-e greu să-l privesc pe Hazard când știu ce ți-a făcut mama și sunt conștientă că trebuia să-i spun acum mult timp, dar tot ce voiam... Îmi trag nasul și îmi mușc buza cu putere, apoi continui: tot ce voiam, era doar încă puțin timp cu el înainte să-i mărturisesc ceva care o să-l facă să nu mă mai vrea în viața lui.

Rider își desprinde brațele încrucișate de la piept, lăsându-le să-i atârne pe lângă corp.

— Uită-te la mine, prințeso!

Apelativul mă face să zâmbesc puțin, dar și vocea lui calmă și serioasă. Mi-e cam greu să-l văd clar cu toate lacrimile astea care îmi încețoșează privirea.

— Nu o să-i spui nimic lui Hazard, își mijește ochii. Îmi ești datoare, îmi amintește. V-am ținut secretul ascuns atâta timp. Hazard bănuiește că ai avut ceva de-a face cu întoarcerea lui la școală după ce a fost exmatriculat, dar nici eu și nici Blanche nu am spus nimic.

Îl privesc nedumerită. Nu pot face ce îmi cere. Nu mai pot să ascund asta de Hazard pentru mult timp, deși numai eu știu câte lucruri am făcut pentru el și nu i-am spus nimic.

— Bătaia aia m-a băgat în spital, însă ți se pare că am lăsat-o pe mama ta să câștige? Nu, pufnește. Nu i-am spus nimic lui Hazard și o să faci cumva să treci peste toată vinovăția pe care o simți și nu o să sufli un cuvânt despre asta.

Clatin din cap.

Scanned with CamScanner

— De ce nu i-ai spus nimic?

Rider își ridică privirea, uitându-se probabil pe fereastra laboratorului.

— Pentru că fraierul te iubește, spune în cele din urmă. Și cu toții a trebuit să sacrificăm ceva pentru relația voastră, îmi spune fără nicio urmă de răutate, ci doar ca o constatare. Tu a trebuit să renunți la nesuferitele alea pe care le numeai prietene, Hazard a trebuit să renunțe la încăpățânarea lui de a avea grijă de noi de parcă suntem handicapați, iar eu... Ei bine, cred că asta e partea mea.

Nu sunt suficient de idioată încât să-l contrazic. Îmi șterg lacrimile, gândindu-mă la ce îmi cere.

— Când v-ați despărțit, își coboară privirea din nou asupra mea, am crezut că Hazard a atins limita rahaturilor pe care le poate suporta, jur. A început să bea și m-am temut că o ia pe urmele nenorocitului ăluia de tata, dar...

— Hazard a început să bea? îl întrerup pentru că nu-mi vine să cred.

Hazard pur și simplu nu bea. Face tot posibilul să nu se transforme în tatăl lui, așa că alcoolul e pe lista lucrurilor pe care Hazard le urăște și de care nu s-ar apuca niciodată.

— Din fericire, e genul pașnic atunci când o face, râde Rider. Așa am aflat totul. Nu-și poate ține gura când e beat. E amuzant, Rider pare să-și amintească de această versiune a lui Hazard și începe să râdă din nou. Mama ta l-a amenințat că o să te exmatriculeze și că nu o să intri la nicio facultate dacă nu se ține departe de tine.

Fac un pas în spate și mă izbesc de o masă din spatele meu. Asta e mărturisirea pe care nu am putut

Scanned with CamScanner

să o aud de la Hazard, însă Rider nu mi-a dat de ales. Așa că, în final, o să fac exact ce îmi cere pentru că nu mai pot gândi clar și pentru că m-am săturat să-i rănesc pe cei din jurul meu.

Hazard a stat departe de mine ca să nu-mi distrugă viitorul. Mătușa nici măcar nu i-a amenințat vizitorul său, ci pe al meu.

Mi se învârte capul.

— A stat cu mine la spital, iar când am început să-mi revin, plănuia să te caute, dar mama ta a ajuns prima la el.

Încă îi spune *mamă* mătușii mele, așa că poate Hazard nu i-a povestit chiar totul.

— Îmi pare rău, șoptesc lipsită de viață. Îmi pare rău pentru tot, Rider. Pentru comportamentul meu, pentru tot ce ți-am spus și pentru tot ce ți s-a întâmplat din cauza mea.

— Am nevoie să știu ceva.

Pare să nu-mi fi auzit părerile de rău.

Îl privesc curioasă.

— A intrat la facultate? L-am tot întrebat, dar mi-a spus că ești singura persoană care știe răspunsul.

Își bagă mâinile în buzunare și începe să se clatine în față și în spate.

Încuviințez, iar zâmbetul de pe chipul lui probabil că-mi va rămâne mult timp întipărit în minte. Nu pare doar mulțumit, ci mândru de fratele său.

— Bun, rânjește. O să-l scoți de aici, prințeso.

— De ce nu mă urăști?

Rider încetează să se mai fâțâie și ridică din umeri.

Scanned with CamScanner

— Am încercat, strâmbă din nas. Crede-mă că am încercat. Dar chiar cred că îl iubeşti şi el e fericit, aşa că...

Ridică iar din umeri. Îmi doresc să fi raționat ca Rider atunci când aveam şaisprezece ani, dar eram imatură, superficială şi trăiam într-o lume a mea. Fără să gândesc prea mult, străbat distanța dintre noi şi îmi strecor brațele în jurul său. Rider e rigid ca o stană de piatră, dar nu-mi pasă. Icneşte surprins, însă nu se fereşte.

— Suntem în regulă. Şi da, te iert pentru tot.

Valul de uşurare care pune stăpânire pe mine când Rider îşi strecoară brațele în jurul meu mă ia pe nepregătite. Mi se înmoaie genunchii. Nu are nimic de-a face cu atingerea străină, ci cu faptul că Rider şi-a dat seama că aveam nevoie de iertarea lui când nici măcar eu nu o ştiam. Hainele sale miros a detergent şi nu detectez nicio urmă de parfum. Constat că îmbrățişarea asta întregeşte câteva bucăți din mine.

— Mulțumesc, îi şoptesc cu nasul înfundat. Dacă vreodată ai nevoie de ceva, sunt aici pentru tine. Şi pentru Blanche, îl asigur.

— Fii acolo pentru Hazard, şi îți promit că noi o să fim bine.

Încuviințez şi mă îndepărtez de el. Rider iese din laborator fără să-mi mai spună altceva şi nici măcar nu cred că mai e nevoie de cuvinte. M-am chinuit atât de mult timp, amânând o discuție care aveam impresia că o să însemne sfârşitul meu şi al lui Hazard, nu începutul.

După ce îmi şterg lacrimile şi îmi fac curaj, ies din laborator. Tata păşeşte relaxat pe holul unde Hazard s-a încăierat cu Chris în urmă cu câteva minute, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi la dungă.

Scanned with CamScanner

Tata?

Cu paşi mici, mă îndrept spre el. Expresiile sale se tot schimbă de la o secundă la alta şi decide, în cele din urmă, că e cazul să fie îngrijorat. Mă priveşte cu ochi mijiți şi îşi scoate batista din buzunarul sacoului când ajung în dreptul lui. O iau recunoscătoare şi mă arunc în brațele sale.

– Iartă-mă, îl rog.

Palma lui mă mângâie liniştitor pe spate şi mă cuprinde în brațe, fără să mă întrebe ce naiba m-a apucat.

– N-am ce să îți iert, Nev.

– Tată, mă smiorcăi.

– Bine, îl simt râzând. Te iert. Doar dacă mă ierți şi tu pe mine.

E cel mai nepotrivit loc în care să avem discuția asta, dar am nevoie de iertarea lui ca să pot merge mai departe. La fel cum am avut nevoie de iertarea lui Rider, fără ca măcar să o ştiu. Şi, în final, am nevoie ca Hazard să mă ierte.

Iertare.

E un cuvânt la care nu m-am gândit niciodată. E unul dintre cuvintele pe care nu credeam că o să le rostesc vreodată, dar le-am greşit atât de multor oameni, încât mă mir că nimeni nu a început să arunce în mine cu roşii încă.

– Te iert, îl asigur.

Tata, la fel ca Hazard, a fost mereu acolo pentru mine. E omul meu, indiferent de ce se întâmplă între noi.

Şi îl iert.

Pentru toate secretele.

Pentru toate minciunile.

Scanned with CamScanner

Mă mai ține în brațe câteva minute, în tăcere, atât cât am nevoie ca să mă liniștesc și să pot să-l privesc.

— De ce ești aici?

— Hazard, zâmbește. Aparent, s-a *încăierat*, schițează ghilimelele în aer, amuzat, cu Christopher.

— Și de ce te-au sunat pe tine? mă încrunt.

— M-ai rugat să am grijă de el, își arcuiește o sprânceană. Așa că asta fac. Hai cu mine.

Viața mea pare să-și reia un oarecare curs și habar nu am cine o să fiu când toate bucățile din mine o să se reîntregească, dar nici măcar nu-mi mai pasă.

În timp ce mă îndrept cu tata spre biroul noului director, iau o decizie.

Una care s-ar putea să îi distrugă viața lui Chris, dar persoanele ca el – ca mine – trebuie să se trezească la realitate la un moment dat și să își dea seama că Universul nu se rotește în jurul lor.

Scanned with CamScanner

Hazard

NEGRU

Nici noul director şi nici tatăl Evei nu îi contestă cuvintele. Memoria mea pare încețoşată – ştiu că în urmă cu un sfert de oră mă aşteptam ca mama să intre pe uşă, dar, în schimb, i-am văzut pe Eva şi pe tatăl ei. Se pare că el este persoana mea de contact. Nu ştiu când s-a întâmplat asta, dar am renunțat să-mi mai pun întrebări când vine vorba de familia Evei. Iar ultimul lucru la care mă aşteptam era ca Eva să mărturisească tot ce s-a întâmplat în acea seară la petrecere, justificându-mi furia direcționată spre Chris.

Tatăl ei a mai auzit o versiune a evenimentelor care au avut loc atunci – o altă versiune. Una care probabil nu i-a activat furia încât să-i strălucească ochii în semn de revoltă şi nu l-a făcut să se încrunte şi să-şi strângă mâinile în pumni.

Eva arată mai mică decât de obicei pe fotoliul din fața biroului. Stau sprijinit de perete pentru că i-am cedat locul când a apărut în încăpere şi oricum nimeni nu pare să-mi observe prezența. Nimeni, cu excepția Evei. Ea mereu mă caută cu privirea şi îmi oferă câte un zâmbet din când în când – singurul lucru care-mi permite să respir.

Scanned with CamScanner

— Îi voi contacta de urgență pe părinții lui Christopher și Jossiah, spune noul director, frământându-și mâinile.

Pare un om decent. În puținele minute pe care le-am petrecut în compania lui, nu a țipat la mine, nu s-a enervat și nu a menționat nici măcar o dată de influența pe care o are tatăl lui Chris. A vrut doar să știe ce am avut cu el. Răspuns pe care am întârziat să-l ofer, așa că l-a sunat pe tatăl Evei. De asta ne aflăm aici, dar se pare că Eva a avut alte planuri.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme, Eva?

Tatăl ei nu pare nervos, ci doar dezamăgit că nu a aflat mai repede de toată situația asta.

— Nu știu, oftează Eva. Presupun că am vrut să mă răzbun singură, dar acum îmi dau seama că nu are niciun rost și că cel mai bine ar fi să fie trași la răspundere.

Domnul Jeringan încuviințează și se rotește spre Eva, luându-i mâna într-a sa.

— Cine mai era acolo în acea seară, Nevaeh?

Eva își îndreaptă privirea spre director. Ochii lui căprui o privesc blând, cu o compasiune pe care nu mi-o pot imagina pe fața mătușii sale. Ezită, nesigură dacă să-l implice și pe fratele meu sau nu, dar o să-i ofer tot ajutorul de care are nevoie.

— Rider, șoptesc. Fratele meu era acolo.

Directorul încuviințează, dar nu spune că vrea să-l vadă. Poate că e de ajuns cuvântul Evei și prezența tatălui său. Nu știu dacă are vreo importanță ce am eu de spus, dar nimeni nu mi-a zis că pot să plec. Rămân sprijinit de perete, încercând să nu cedez impulsului de a-mi lipi talpa de el.

— Cred că cel mai bine ar fi să programăm o întâlnire, sugerează directorul.

Scanned with CamScanner

– Nu. O să rezolvăm problema asta acum!

Tonul domnului Jeringan pare a fi decisiv.

– Cred că Hazard se poate întoarce la ore, sugerează în timp ce directorul îşi întinde mâna spre telefon.

Încuviinţează şi îmi face semn cu bărbia că sunt liber să plec. Eva îşi roteşte capul spre mine şi citesc pe buzele ei *te sun când ies de aici*. Îi zâmbesc, apoi mă rotesc şi plec.

Nu mai văd chiar atât de clar cu ochiul stâng, iar zona din jurul lui pare să se umfle în urma pumnului pe care a reuşit să mi-l dea Chris. Am pierdut ora şi încep să-mi pulseze tâmplele, aşa că nu mai rămân pentru următoarea – care e de fapt ultima.

Eva o să mă sune când iese de la director şi probabil tatăl ei nu m-a vrut acolo, ca să nu fiu martor la cum urmează să rezolve situaţia cu părinţii lui Chris şi ai lui Jossiah. Aşa că mă îndrept spre parcare, apoi spre casă.

Nu am mai menţionat nimic de răspunsul pe care l-am privit de la Universitate, dar adevărul e că simt o înţepătură în piept ori de câte ori mă întreb dacă am intrat sau nu. Dacă voi merge la studii sau nu. Dacă există un viitor pentru mine şi Eva. Probabil nu e corect să-mi las viitorul influenţat de asta, dar ştiu că, în timp, vinovăţia mă va roade pe dinăuntru dacă plec de aici doar ca să fiu cu Eva, lăsându-mi fraţii în urmă. Facultatea însă îmi oferă un motiv întemeiat şi care nu pare chiar atât de egoist.

Un zâmbet idiot îşi face apariţia pe buzele mele şi nu vrea să dispară.

Un viitor pentru mine şi Eva.

Dau volumul la muzică mai tare şi conduc regulamentar. Cu cât mă apropii de casă, cu atât simt

Scanned with CamScanner

nevoia stupidă să accelerez. Aud sunetele unor sirene la distanță, dar nu le pot diferenția – niciodată n-am știut să disting între ambulanță, poliție sau pompieri. Semnalizez la stânga și virez pe strada noastră, iar răspunsul la o întrebare pe care nici măcar n-am rostit-o, e chiar în fața mea.

Două mașini de pompieri.

O ambulanță.

Oprite chiar în fața casei noastre.

Accelerez încă dinainte de a vedea norul de fum care se înalță spre cer. Îmi tremură mâinile și strâng volanul cu putere. Îmi încleștez maxilarul și încerc să mă lupt cu senzația de vid care-și face culcuș în stomacul meu. Nu conștientizez când parchez, când cobor din mașină sau când încep să alerg spre casă, ca mai apoi să mă lupt cu unul dintre pompieri.

Pentru clipe îndelungi, nu pot face nimic altceva decât să privesc cum încearcă să stingă focul și încerc să-mi amintesc culoarea casei – ceea ce e stupid, mai ales acum –, dar e prea mult negru și e singurul lucru pe care-l văd în fața ochilor. Negru. Atât de mult negru.

Și fum.

Cuvinte. Cineva vorbește cu mine, dar nu înțeleg nimic. Încă sunt imobilizat de două brațe și nici măcar nu mi-am dat seama că încercam să-mi fac drum spre casă.

Rider. Nu. Rider e la școală.

Te rog să fii la școală. Te rog, Rider. Te rog. Spune-mi că n-ai ales ziua asta ca să chiulești și să mergi acasă mai repede. Sau, dacă ai făcut-o, te rog să fii undeva prin parc. Te rog!

Blanche.

Scanned with CamScanner

Nu, nu Blanche.

Tata sigur era acasă. Tata nu pleacă nicăieri, niciodată.

Mama. Unde naiba e mama? Nu pot gândi clar. Nu pot nici măcar să mai respir. Încerc să inspir, dar mă sufoc.

– Locuiesc aici, mă înec.

Habar n-am dacă mă ascultă cineva.

– Locuiesc aici, repet. Părinții mei sunt în casă.

– Mama ta e în drum spre spital, disting cuvintele clar.

Clipesc de câteva ori, încercând să mă concentrez. Pompierii intră în unele clădiri în flăcări, dacă au acces. Îmi amintesc asta acum. Probabil mama a fost scoasă înainte să ajung aici şi n-am făcut nimic altceva decât să pierd timpul.

Mama. Mama e la spital.

– Tata? şoptesc cu un nod în gât.

Nu ştiu de ce îmi pasă de soarta lui. Ar trebui să întreb de Blanche şi Rider, dar vreau să cred că nu sunt în casă. Că sunt la şcoală, fiecare într-o clasă unde se plictisesc teribil, aşteptând să treacă timpul.

E un ofițer de poliție, nu un pompier. Un ofițer de poliție m-a ținut imobilizat până acum. Privirea îmi joacă feste.

– La spital, spun absent. Mama e la spital.

Îmi las brațele să-mi cadă pe lângă corp şi sunt eliberat în câteva clipe. Nu par să reprezint un pericol. Îmi scot telefonul din buzunar şi îl sun pe Rider.

Niciun răspuns.

O apelez pe Blanche.

Scanned with CamScanner

Nimic.

— Mai era altcineva în casă?

Eu sunt cel care vorbeşte, dar nu-mi aud vocea.

— Încă nu ştim. O parte din acoperiş s-a prăbuşit, îmi răspunde ofițerul.

La spital. Trebuie să ajung la spital. Îi mulțumesc. Cred. Rostesc ceva, oricum. Cuvinte pe care nu le aud. Mă rotesc pe călcâie. Îl aud strigând în urma mea, dar nu înțeleg ce îmi spune. Ştiu doar că trebuie să ajung la spital.

Şi să caut numărul şcolii.

Trebuie să sun la şcoală, să mă asigur că Rider şi Blanche nu erau acasă.

În drum spre spital, mintea mea e prea ocupată să-şi facă griji pentru frații mei ca să conştientizeze ce se întâmplă.

Se luptă cu realitatea.

Şi oricare ar fi realitatea, nu sunt sigur că îi pot face față.

Scanned with CamScanner

FII FERICITĂ, EVA!

Îmi amintesc că eram pe fotoliul din biroul directorului, în timp ce tata îi amenința pe părinții lui Chris și ai lui Jossiah cu măsuri legale și cu viitorul distrus al fiilor săi. Apoi secretara directorului a bătut la ușă, a intrat și ne-a spus că a avut loc un incendiu la familia McKain. În timp ce am sărit de pe fotoliu, mi-am rotit privirea spre tata, sperând să-mi spună ceva, orice. Că nu am auzit bine. Că visez.

— A sunat Hazard, a continuat. Vrea să știe dacă frații lui sunt la școală și dacă da, să îi trimitem la spital. Am înțeles că mama lor e acolo.

Apoi n-am mai auzit nimic. Tata s-a ridicat de pe scaun și m-a prins de mână, ajutându-mă să-mi păstrez echilibrul. A schimbat câteva cuvinte cu directorul, apoi îmi amintesc că i-am urmat pe amândoi pe holurile liceului, încercând să dăm de Rider și Blanche.

Îmi amintesc și nu-mi amintesc.

Simt prea multe și nimic în același timp.

Respir, dar mă sufoc.

Tata ne-a condus la spital. Pe mine, pe Rider și pe Blanche și îmi doresc să fi fost capabilă să-i consolez cumva, dar adevărul e că n-am reușit să rostesc

Scanned with CamScanner

niciun cuvânt. Tata e cel care a încercat să-i sigure că totul va fi bine.

Doar că nimic nu e bine...

Nu știu unde e Hazard, dar tata îmi ia o mână într-a sa, în timp ce îmi șterge lacrimile cu mâna liberă. Nici nu-mi amintesc de cât timp stau aici. L-am văzut pe Hazard doar pentru un minut și am încercat să mă apropii de el, dar m-a îndepărtat.

— M-ai auzit, Nev?

Încuviințez.

Au găsit rămășițele tatălui lui Hazard după ce au reușit să stingă focul care a izbucnit de la o țigară aprinsă.

Mama lui a murit în ambulanță, în drum spre spital.

Nu pot să realizez ce se întâmplă.

— Unde e Hazard? e singurul lucru pe care sunt capabilă să-l rostesc.

— O să am eu grijă de Hazard, Nev.

Încuviințez. Aș vrea să cred că tata va fi în stare să facă totul să fie așa cum a fost în urmă cu câteva ore, azi-dimineață, dar, deși tata e eroul meu, nu e magician. Nu poate modifica realitatea. Nu e capabil să dea timpul înapoi.

— Nu pot să...

Tata mă trage în brațele sale. Nu pot să vorbesc. Nu pot să gândesc. Înțeleg că părinții lui Hazard au murit, dar nu pot să conștientizez. Mintea mea s-a blocat și nu mai procesează nimic.

— Ce pot să fac?

Nu primesc un răspuns, ci doar o mângâiere constantă pe spate. Tata mă lasă să plâng la pieptul lui atât cât am nevoie, dar nu e de ajuns.

Scanned with CamScanner

– Trebuie să-l găsesc pe Hazard, îi spun, sughițând.

Îl simt oftând.

– Hazard nu vrea să te vadă acum, Nev, îmi șoptește. Dar promit că o să am grijă de el.

Nu înțeleg. Hazard nu vrea să mă vadă acum? Trebuie să fiu acolo pentru el. Trebuie să-l ajut cumva. Trebuie să...

Clatin cu înverșunare din cap, deși știu destul de clar că ăsta e modul lui Hazard de a face față realității. De unul singur. Asta s-a întâmplat și atunci când Rider a fost în spital. A făcut tot posibilul să mă evite și nici măcar acum, când lucrurile sunt de o mie de ori mai rele, nu vrea să-mi accepte sprijinul.

– Nu înțeleg.

– Îmi pare rău, Nev.

Tonul tatălui meu e calm, înțelegător, și nu mă face decât să plâng și mai tare.

Hazard nu vrea să mă vadă.

După tot ce s-a întâmplat între noi, Hazard nu vrea să mă vadă în momentele care contează cu adevărat.

– Ar trebui să fiu acolo pentru el.

Nu-mi pot imagina tot ce simte. Charlotte mi-a fost ca o mamă, dar nu a fost mama mea. A fost mama lui Hazard. Și, deși tatăl său nu s-a numărat niciodată printre persoanele lui preferate din Univers, asta nu schimbă cu nimic faptul că a fost *tatăl lui*.

– A ars toată casa?

Tata dă din cap afirmativ.

– Nu te gândi la asta, îmi spune. Mai am câteva proprietăți în oraș. O să am grijă de ei, Nev. O să-l sun pe Jonas să te ducă acasă.

Scanned with CamScanner

Hazard nu poate lupta cu tata. Şi, chiar dacă ar vrea să o facă, tata mereu câştigă.

E singurul lucru care mă face să pot respira puțin. Orice s-ar întâmpla, tata o să aibă grijă de ei, însă nu pot să plec de aici. Nu încă.

— Trebuie să vorbesc cu Hazard, mă încăpățânez.

Tata oftează adânc, dar se ridică şi încuviințează, deşi privirea lui poartă un avertisment nerostit. E o bătălie pierdută, dar nu pot renunța.

— Ultima dată când l-am văzut, era la capelă. L-am rugat să mă aştepte. Sunt unele lucruri care trebuie...

Îşi lasă propoziția neterminată. Lucruri care trebuie puse la punct. Trebuie făcute aranjamente pentru înmormântare. Treburi pe care Hazard nu le poate face acum de unul singur.

— Jonas o să te aştepte în parcare.

Tata ştie ceva ce eu nu ştiu, dar nu mai pun nicio întrebare. Încerc să găsesc drumul spre capelă şi să-mi potolesc lacrimile. N-am pierdut niciodată o persoană dragă. Confuzia, durerea, negarea. Presupun că toate sunt normale, dar nu pot gândi clar. Nici nu mă pot agăța cu disperare de un singur sentiment. Trec de la unul la altul mult prea repede.

Găsesc capela.

Şi pe Hazard.

E singura persoană din încăperea mică. L-aş recunoaşte oriunde. Câteva lumânări ard în colțul din dreapta, aproape de intrare, iar mirosul de disperare pluteşte în aer. Mă apropii cu paşi mici, întrebându-mă dacă nu ar fi mai bine să-l ascult pe tata. Aş vrea să fiu suficient de curajoasă încât să mă aşez lângă el, dar nu sunt. Sunt speriată. Iau loc pe banca

Scanned with CamScanner

din spatele lui şi încerc să fac cât mai puțin zgomot posibil. Să respir cât mai încet.

Hazard nu se roagă. Nu că rugăciunile ar mai avea vreo importanță acum.

– Du-te acasă, Eva!

Îmi aruncă o privire peste umăr, dar e doar pentru o clipă. Nici măcar nu se poate uita la mine. Nu-i recunosc vocea frântă, dar vreau să-l pot strânge în brațe, să-l asigur că sunt aici pentru el şi că nu e singur. Că nu trebuie să treacă doar el prin asta.

– Nici nu-mi pot imagina ce simți, Aza, dar...

– Ai dreptate. Nu-ți poți imagina ce simt.

Vocea lui e rece, de nerecunoscut, dar are o urmă de furie îndreptată numai şi numai spre mine.

– Ai pierdut vreodată pe cineva, Nevaeh? Ai pierdut vreodată ceva, de fapt?

Nu e corect din partea lui.

– Asta nu înseamnă că nu pot fi alături de tine.

– N-am nevoie să fii alături de mine. Du-te acasă.

– Sunt aici pentru tine, Hazard. Îmi pare rău că...

– Îți pare rău? Tu nu ştii ce înseamnă să îți pară rău. Să pierzi. Să suferi.

Hazard e în stare de şoc. Vorbeşte suferința prin care trece.

Oftând, mă ridic.

– Nu eşti singur.

Însă cu siguranță se comportă de parcă vrea să fie singur. Plec înainte să-şi redirecționeze întreaga furie spre mine. Asta nu are nicio legătură cu mine şi nu vreau să mă cert cu el. Nu acum.

Scanned with CamScanner

Îmi amintesc multe perioade din viața mea în care părinții mei au fost absenți, dar nu și Charlotte. Îmi aduc aminte cum nu mă lăsa niciodată să mănânc înghețată dacă nu-mi făceam temele mai întâi. Cum îmi dezinfecta genunchii de fiecare dată atunci când mă juleam prin curte. Dacă închid ochii, o pot vedea chiar în fața mea, filmându-mă în timp ce învățam să merg pe bicicletă. O văd exclamând entuziasmată și aplaudând, și nu mă pot abține să nu mă întreb de ce a fost atât de prezentă în viața mea, dar atât de absentă în viața lui Hazard?

De ce nu i-a oferit tot timpul și atenția pe care mi le-a oferit mie?

De ce a permis ca Blanche și Rider să fie abuzați sub același acoperiș cu ea?

Pe cât de mult o iubesc pentru tot ce a făcut pentru mine, pe atât de mult o urăsc pentru tot ce nu a făcut pentru copiii săi.

— Ești bine?

Vocea tatei mă readuce cu picioarele pe pământ. Realizez că îl țin de mână și că probabil am început să-l strâng prea tare în ultimele secunde, în timp ce mintea mea a luat-o razna.

— Vrei să mai rămâi puțin?

Arunc o privire în jurul meu. Am rămas doar noi în jurul mormintelor. Și Hazard, dar la câțiva metri distanță.

Nu a schimbat niciun cuvânt cu mine și nu-mi pot imagina tot prin ce trece acum. Am fost acolo pentru Blanche în ultimele zile, încercând să o consolez cum am putut mai bine. Tata le-a pus la dispoziție

Scanned with CamScanner

una dintre proprietățile sale, așa cum mi-a promis. E o casă mare, cu două etaje, într-un cartier bun al orașului. Însă am vaga impresie că Hazard nici nu doarme acolo.

— Poți să mă aștepți puțin? îl rog, sperând că Aza nu mă va evita și acum.

N-am vrut să vin la înmormântare, dorindu-mi să nu-l enervez cu prezența mea, însă tata a insistat. La urma urmei, Charlotte a făcut parte din familia noastră.

Tata îmi eliberează mâna și se îndepărtează.

Îmi ridic privirea spre Hazard.

Încerc să respir, dar respirația mi-e prea sacadată. E îmbrăcat în negru din cap până în picioare - blugi, cămașă, geacă – și e pur și simplu absent.

Îmi fac curaj și mă apropii de el cu pași mici. Mă opresc în stânga lui și mă rotesc. Amândoi privim acum la pământul recent răscolit, la mormintele alăturate din fața noastră. Aș vrea să știu ce să spun, dar cuvintele mi se blochează în gât. Nu-l pot acuza pentru faptul că nu m-a vrut în preajma lui în ultimele zile. Are prea multe pe cap, iar eu nu am nicio intenție să fiu o povară în plus pentru el.

Vreau să-l iau în brațe.

Să-l asigur că totul o să fie bine.

Dar ar fi o minciună.

O perioadă, nimic nu va fi bine pentru el.

— Scrisoarea, își drege glasul, iar vocea lui e hârșâită, de parcă n-a mai vorbit de mult.

Îmi rotesc privirea spre el, ridicându-mi sprâncenele. Scrisoarea de admitere? Nu înțeleg ce legătură are scrisoarea cu toate astea, dar Hazard își drege glasul iar și îmi explică:

Scanned with CamScanner

— Te rog să o arzi, înghite în sec. Nu vreau să știu răspunsul.

Aș vrea să mă privească, dar își ține ochii ațintiți în față. A fost întotdeauna slab, însă acum îmi dă impresia că se deșiră, are cearcăne sub ochi și e mai palid ca niciodată.

— Bine, accept, obosită să mă mai lupt cu el.

În plus, ăsta nu e nici locul și nici momentul.

Știu de la tata că acum, pentru că nu mai există niciun adult în viața lor, Rider și Blanche îi vor fi încredințați lui Hazard ca să nu ajungă la orfelinat. Am încetat să mai sper la un viitor împreună. La planuri pentru facultate.

Nu-mi doresc decât să mă lase să fiu aici pentru el.

— Aș putea să amân facultatea un an, șoptesc.

— Nu, spune hotărât.

Nu.

Cumva, nici nu mă așteptam ca Hazard să fie de acord cu asta, dar chiar sunt dispusă să amân studiile. Sunt dispusă să amân atât timp cât e nevoie, pentru a-i fi alături.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Eva.

Îmi umezesc buzele cu limba și nu împiedic lacrimile să mi se scurgă pe obraji.

— Aza...

— Ascultă-mă, Eva.

Îl ascult.

— Sunt responsabil de Rider și Blanche, acum mai mult ca niciodată, înghite în sec. Știu că ești dispusă să îți pui viața pe pauză pentru mine, Eva. Știu că ai face asta. Și îți spun din proprie experiență că nu

Scanned with CamScanner

contează cât de bune sunt intențiile tale, cât de mult iubești persoana pentru care ești dispus să te sacrifici, în final, sămânța de regret încolțește și te ajunge din urmă.

Se rotește spre mine și reușește, cumva, să-mi zâmbească. Deși e un zâmbet pe care nu-l recunosc.

Dau să spun că încă o putem scoate la capăt, dar își lipește un deget de buzele mele, clătinând din cap.

– Știu ce urmează să spui. Îți pot oferi părți din mine, bucățele deja sfărâmate de lucruri care nu au avut niciodată legătură cu tine și nu e corect. Dacă aș putea să schimb ceva, aș face-o. Sper că știi asta.

Și eu sper că știe că dacă aș putea împiedica lacrimile să-mi curgă șiroaie pe obraji, aș face-o. Dar nu pot. Hazard își mută degetul de pe buzele mele pe obraz, ștergându-mi lacrimile. Înghit în sec.

– Știu că tatăl tău mă ajută datorită ție. Încă un lucru pentru care trebuie să-ți mulțumesc.

– Nu...

Îmi zâmbește de parcă știe că niciodată nu mă pot opri din vorbit. Din a-l contrazice. Știu că suferă, dar nu e nevoie să se izoleze de lume – de mine. Însă am ajuns să-l cunosc atât de bine, încât am înțeles, încă din secunda în care nu a vrut să mă vadă la spital, că era inevitabil. Însă oricât m-am pregătit pentru asta, lumea continuă să se prăbușească în jurul meu.

– De ce nu poți să mă lași să fiu aici pentru tine? oftez.

– Pentru că vei ajunge să regreți și pentru că nu ar fi corect din partea mea să îți permit să faci asta.

– Rider și Blanche nu vor fi minori la infinit.

– Știu. Dar suntem prea diferiți, Eva. N-ar fi trebuit să ne implicăm într-o relație despre care știam

Scanned with CamScanner

de la bun început că era sortită eşecului. Lăsând la o parte viitorul, momentan nu am nici măcar o casă.

— Suntem diferiți, recunosc. Dar...

— Eva, inspiră adânc. Nu mai pot fi împreună cu tine. Nu mai vreau să fiu împreună cu tine, accentuează. Am alte priorități acum.

Deşi Hazard nu vrea să vadă asta, m-am maturizat în ultimul an. Înțeleg că frații lui sunt acum responsabilitatea lui şi că nu poate face nimic până când nu devin majori, dar nu sunt aici ca să îi cer ceva sau ca să mă asigur că sunt prioritatea lui.

Voiam doar să ştie că nu e singur şi că poate conta pe mine.

Însă lui Hazard îi place să fie singur.

Îl doare să recunoască atunci când are nevoie de ajutor.

Mă rotesc spre el, mă ridic pe vârfuri şi îmi lipesc buzele de obrazul său. Nu lungesc momentul, deşi mirosul lui familiar îmi face picioarele să-mi tremure.

— Ai grijă de tine, îl rog. De dragul meu. Sună-mă oricând dacă ai nevoie de ceva.

Îşi bagă mâinile în buzunarele gecii şi rămâne tăcut. Nici nu încuviințează, nici nu clatină din cap.

Aş putea să-i spun atât de multe lucruri, dar ştiu că nu ar conta.

Hazard a luat o hotărâre, iar aceasta e că nu mă vrea alături de el în momentele astea chinuitoare, nici ca iubită, nici ca prietenă, şi nu mai pot face altceva decât să sper că va accepta ajutorul tatălui meu.

— Fii fericită, Eva, îl aud şoptind în timp ce mă îndepărtez.

Scanned with CamScanner

Simt cum redevenim străini.
Nu-mi şterg lacrimile.
Am nevoie să plâng.
Pentru ultima dată.

Scanned with CamScanner

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU.

Eu şi Hazard mereu ne-am aflat la poli opuşi, însă asta nu înseamnă că nu am sperat la un final fericit.

Un deznodământ pentru care, din punctul meu de vedere, am luptat până la capăt.

Însă suntem mult prea diferiți şi... ideea, în cazul nostru, că persoanele aflate complet în antiteză se atrag, s-a dovedit a fi cea mai mare prostie. Cei cu caractere total opuse se atrag doar dacă oamenii sunt dispuşi să facă anumite compromisuri, să se lase modelați şi să mai cedeze din când în când. Eu am fost dispusă să fac toate lucrurile astea. Hazard? El a decis să pună fericirea mea mai presus de a sa. A renunțat la mine pentru... mine. Ca să nu mă sacrific pentru el, deşi, în final, ar fi trebuit ca decizia să-mi aparțină.

N-am mai plâns – şi prin asta vreau să spun că n-am mai vărsat lacrimi – pentru că mi-am tot plâns de milă în ultima perioadă. Am sperat până în ultima secundă că Hazard se va răzgândi şi îşi va da seama că viața e mai uşoară atunci când eşti dispus să laşi de la tine şi să accepți ajutorul celor din jur, mai ales al persoanelor care te iubesc şi ar face orice pentru tine.

Însă Hazard nu e maleabil.

Scanned with CamScanner

Niciodată nu a fost.

Am păstrat legătura cu Blanche, iar tata mă ține la curent cu informațiile legate de Hazard. El a fost de acord să lucreze în continuare pentru tatăl meu ca să se poată întreține.

Va fi bine.

Hazard e cel mai puternic om pe care l-am întâlnit.

Va fi bine.

Aș vrea să pot spune același lucru și despre mine.

I-am dat tot ce am avut, dar tot nu a fost de ajuns. În final, cred că am rămas răzgâiata bogată care am fost dintotdeauna.

Însă nu mă deranjează. Am încercat să fac compromisuri, să mă remodelez, să fiu altfel, dar nu a contat.

Datorită lui Hazard sunt o persoană mai bună și nu mă simt prost pentru cine sunt. Nu mă mai simt prost pentru că m-am născut într-o familie înstărită, nu mă simt prost pentru stilul meu de viață și nici pentru deciziile pe care le-am luat în ultimul an.

Am dat tot ce am avut.

Nu a fost suficient.

Iar acum trebuie să mă redescopăr. Să-mi dau seama cine sunt în absența lui Hazard.

Ușa de la camera mea se trântește brusc de perete și mă face să tresar. Îmi ridic leneșă capul și mă încrunt imediat.

Dante și Atlas – verișorii mei – intră în cameră de parcă sunt la ei acasă. În urma lor, Maverick, tipul care a condus sute de mile ca să mă scoată la o întâlnire după vacanța de Crăciun. Mi se formează un gol în

Scanned with CamScanner

stomac, dar e invadat imediat de fluturi – nu de genul romantic, ci de fericire.

– Unde e Brecken? zâmbesc, ridicându-mă de pe pat.

Dante mă ia în braţe şi mă roteşte. Îmi dau capul pe spate şi râd, iar când mă aşază pe podea, Atlas mă trage într-o îmbrăţişare care reîntregeşte ceva în interiorul meu. Dante e la aceeaşi facultate cu Mavs – în Orlando. N-am aplicat acolo doar pentru soare şi ocean, ci pentru că Dante e în acel loc, iar Atlas şi Brecken plănuiesc să i se alăture.

– Brecken e prea îngropat în...

– Teme, îl întrerup pe Atlas, încercând să mă eliberez din îmbrăţişarea lui de urs. Sper că asta voiai să spui.

– Oarecum, rânjeşte.

Dante şi Atlas seamănă cu tatăl lor. Blonzi, ochi albaştri, vedetele echipei de baschet. Brecken e anomalia – roşcat, cu ochi verzi, iar ultima dată când am verificat, oarecum tocilar.

Îmi rotesc privirea spre Mavs, care a rămas sprijinit de tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept. Părul lui brunet dezvăluie acelaşi haos perfect, iar ochii lui albaştri sunt fixaţi asupra mea, aşteptând să fac o mişcare. Ultima dată când l-am văzut, i-am dat destul de clar de înţeles că eram îndrăgostită de Hazard. Atât de îndrăgostită, încât nici nu i-am acordat atenţie. Intensitatea din privirea lui e nouă sau a fost acolo şi când am ieşit la întâlnire? Mi-a fost greu să-mi ascund zâmbetul ultima dată când l-am văzut? Poartă blugi negri, rupţi în genunchi, şi un tricou în aceeaşi nuanţă, de la *Versace* – în mijloc, e conturată o Medusa multicoloră sau o versiune distorsionată a ei, oricum.

Scanned with CamScanner

— Mi-a fost dor de voi, le spun în timp ce mă îndrept spre Mavs.

Nu-şi ia privirea de la mine nicio secundă. Constat că am uitat cum e să te privească cineva atât de intens. În afară de Hazard, dar nu vreau să mă gândesc acum la el.

Nu o să mă gândesc iar la Hazard.

Nu o să alunec de pe marginea prăpastiei.

— Mavs, şoptesc, dându-mi uşor capul pe spate ca să-i pot menţine privirea.

Mă ia prin surprindere zâmbetul sincer care apare pe buzele mele.

— Heaven, îmi răspunde la zâmbet, cu gropiţe, o sprânceană arcuită şi acelaşi alint pe care l-a găsit pentru mine, întorcându-mi numele.

— Heaven?! îl aud pe Dante pufnind. Fata asta e Satana pe pământ.

Îmi dau ochii peste cap şi îi ofer o îmbrăţişare lui Mavs. Braţele lui mă învăluie cu căldură şi e ciudat că îmi amintesc parfumul său. Mă ţine în braţe, îşi sprijină bărbia pe creştetul meu şi nu protestez. Nici nu mă retrag. Îl las să mă ţină aşa, încântată că există oameni care vor să fie în compania mea şi să se bucure de ea. Fericită că există persoane dispuse să conducă ore în şir ca să mă vadă. Mi se formează un gol în stomac şi înghit în sec, lipindu-mi fruntea de pieptul lui. Oftez adânc. Mavs întăreşte strânsoarea din jurul meu şi habar nu are cât îi sunt de recunoscătoare pentru prima îmbrăţişare pe care o primesc, în perioada post-Hazard, care nu e de la una dintre rudele mele.

— Nu mi-aţi spus ce faceţi aici, mă rotesc spre verişorii mei, când reuşesc să mă dezlipesc de Mavs.

— O intervenţie, răspunde Dante, în timp ce îmi inspectează camera.

Scanned with CamScanner

– O intervenție? mă încrunt.

Atlas se trânteşte pe pat. Îmi mut privirea de la unul la altul, dar nu primesc niciun răspuns. Mă rotesc spre Mavs.

– Hei, nu te uita la mine, îmi oferă un rânjet. Vorbeşte cu tatăl tău.

– Cu tata? Ce legătură are tata?

– William al III-lea a solicitat o intervenție, rosteşte Dante sarcastic.

William al III-lea Jeringan ar fi tata. Dar tot nu înțeleg.

– M-a sunat, îmi explică Dante când vede nedumerirea de pe fața mea. Mi-a spus că în afară de şcoală, nu ieşi nicăieri. Că nu vorbeşti cu nimeni. Şi că, de când te-ai despărțit de... cum îl cheamă? îşi flutură mâna prin aer.

– Hazard, îl ajută Atlas.

– Aşa! A spus că, de când te-ai despărțit de Hazard, te-ai transformat într-o călugăriță. Bine, nu chiar folosind cuvintele astea, dar...

– Nu m-am transformat într-o călugăriță! protestez. Şi încetează să-mi mai atingi toate lucrurile!

Nu chiar. Nu, n-am mai ieşit nicăieri, dar nu sunt chiar atât de deprimată încât tata să solicite o intervenție. Am mai trecut prin asta. Prin perioadele post-Hazard. Presupun că devine mai uşor. În timp.

– A spus că refuzi să mergi la bal, accentuează Atlas. La bal, Nev? Numai despre asta ai vorbit anul trecut. Îți mai aminteşti cât de mult aşteptai să mergi la prostia aia?

Înghit în sec. Îmi amintesc entuziasmul pe care-l simțeam atunci.

– Nu e mare lucru, ridic din umeri. Cum ai spus şi tu, e o prostie de bal.

Scanned with CamScanner

Nu știu când am decis să nu particip. Voiam să merg, dar mereu mi-am imaginat că Hazard va fi cu mine, apoi totul s-a terminat și... mă simt vinovată să mă prezint la bal, știind cu ce se confruntă Hazard acum.

— Nu am partener, încerc să le scot cumva din minte ideea că voi merge.

— Bunul meu prieten de acolo, spune Dante, fluturându-și mâna spre Mavs, nu e doar de decor.

Îi arunc o privire peste umăr. Mavs ridică relaxat din umeri.

— Am un costum în mașină, mă asigură, dându-mi de înțeles că a venit pregătit.

— Și crezi că *bunul tău prieten*, mârâi, rotindu-mă din nou spre Dante, n-are altceva mai bun de făcut decât să însoțească liceene la bal? Credeam că facultatea ar trebui să fie interesantă.

Dante schimbă o privire amuzată cu Mavs.

— Nu știu despre Maverick, dar mie îmi plac liceenele, murmură Atlas.

— Pentru că tu ești la liceu!

— Țin să-ți amintesc că ăsta a fost ultimul meu an.

Atlas e de aceeași vârstă cu mine. Curând, vom fi amândoi în primul an de facultate.

— E ceva la liceene care le face să pară atât de...

— Ilegale, completez în locul lui Dante.

Îl aud pe Mavs râzând în spatele meu, amuzat de scena noastră.

— Fă un duș, îmi spune Dante. Mor de foame și, oricât urăsc orașul ăsta, mâncarea e delicioasă. Dacă nu ești afară într-o jumătate de oră, te luăm pe sus.

Scanned with CamScanner

– O oră! protestez.

– Trei sferturi, cedează Dante, apoi iese din cameră, urmat de Atlas.

Mavs rămâne în urmă. Nu s-a dezlipit de perete de când a ajuns şi abia acum intră în cameră.

– Nu pot să cred că sunt înrudită cu ei, pufnesc.

Zâmbeşte şi se opreşte la câțiva paşi distanță de mine. Şi, deşi ştiu că toți băieții de bani gata au cel puțin un os de nesimțit în ei, Mavs n-a făcut şi nici n-a spus vreodată ceva care să mă facă să cred că e un idiot. Văd în ochii lui acum şi am văzut şi în seara în care am ieşit cu el la întâlnire, sclipirea de pericol şi rânjetul adolescentin, detalii care promit inimi frânte, dar, poate că din cauză că sunt verişoara lui Dante, nu a forțat niciodată nota.

– Nu trebuie să mergi cu mine dacă nu vrei, vocea lui e joasă, răguşită. Nu sunt singurul care şi-a adus un costum. Dante a vrut să ai şi alte opțiuni.

– Cum ar fi el? râd. Mai bine stau acasă. Doar mă va trece de uşile şcolii, apoi va dispărea printre adolescente pline de hormoni care abia aşteaptă să şi-o tragă cu un student.

Privirea lui e provocatoare. Mă întreabă fără să rostească vreun cuvânt, *eu ce vreau?* Din păcate pentru el, nu ştiu.

– Mulțumesc că ai venit, zâmbesc. Ştiu că ei au fost obligați de William al III-lea, încep să râd, dar...

– N-aş vrea să fiu nicăieri altundeva, Heaven.

Înghit în sec.

Îmi simt fiecare muşchi încordat.

– Îmi pare rău pentru cum s-au terminat lucrurile între tine şi Hazard.

Scanned with CamScanner

Sunt pe cale să-i spun să o lase baltă, dar privirea lui e sinceră şi nu mai are zâmbetul ăla jucăuş şi diavolesc.

— Ştii ce e amuzant? întreb retoric, strângându-mi braţele în jurul meu. Mi-a spus de la bun început că nu avem niciun viitor împreună, deci nici măcar nu pot da vina pe el.

Pot să dau vina pe Hazard. Pentru că e prea încăpăţânat. Obişnuit să poarte pe umerii lui poverile întregii sale familii. *Dar nu o fac.*

— Vrei să-mi povesteşti?

Mavs mi-a spus că pot să-l sun dacă simt nevoia să vorbesc despre asta, dar nu am făcut-o. E ciudat, însă aş vrea acum. Simt nevoia să povestesc cuiva fiecare secundă pe care am petrecut-o alături de Hazard şi nu-mi pasă dacă e el, Dante sau tata. Vreau doar să îmi spună cineva că nu a fost vina mea. O parte din mine încă se învinovăţeşte, în special noaptea, când încerc să dorm şi nu pot decât să mă răsucesc de pe o parte pe alta, întrebându-mă de ce nu am fost de ajuns.

— Da. Sună ca un mod sigur de a-ţi distruge seara pe care sperai să o petreci pe bancheta din spate cu vreo...

— Heaven, mă întrerupe, parcurgând distanţa dintre noi.

Îşi aşază mâinile peste ale mele, dar nu încearcă să-mi distrugă scutul protector în care mă străduiesc să mă ţin îmbrăţişată.

— Am venit pentru tine.

Sunt atât de zdruncinată, încât nu înţeleg de ce ar face asta.

Scanned with CamScanner

– Îmi pare rău, îmi las privirea în jos. Sunt arțăgoasă fără motiv şi tu n-ai nicio vină pentru dramele din viața mea.

– Nu-ți cere scuze.

Îşi strânge uşor degetele peste ale mele.

– Nu cred că vreau să merg, oftez.

– Nu trebuie să dansezi. Nu trebuie nici măcar să vorbeşti cu mine.

– Mavs...

Îşi arcuieşte o sprânceană, dar nu încearcă să adauge şi altceva în încercarea de a mă convinge. Stomacul mi se întoarce pe dos de vinovăție şi gândurile îmi fug din nou la Hazard.

Trebuie să încetez.

– Bine, cedez. Mergem la bal. Dar nu garantez că o să fiu o companie prea plăcută.

Ar trebui să intru în panică. Nu ştiu ce rochie o să port, nu am avut timp să-mi fac programare la salon pentru a-mi face unghiile sau părul, dar îmi dau seama că nu-mi mai pasă.

Hainele nu schimbă cu nimic persoana care eşti, Eva.

Cuvintele lui Hazard îmi răsună în minte.

Mi se frânge inima, dar încerc să o țin laolaltă.

Scanned with CamScanner

TREI ANI MAI TÂRZIU

– Îmi pare rău că nu pot fi acolo pentru tine.

– Nu-i nimic, îi repet pentru cel puțin a treia oară tatălui meu.

În ultimii doi ani, tata a fost prezent la ziua mea de naștere. Nu la petrecerile pe care mi le-au organizat verișorii mei – nici nu-mi pot imagina asta –, dar a venit în oraș ca să ia cu mine micul-dejun, cina sau orice i-a permis programul.

– Ai planuri?

– Nu chiar.

În comparație cu anii trecuți, nu am niciun plan. Cel mai probabil voi petrece seara pe canapea, cu un bol de popcorn, un pahar de vin și un film.

– Dante a spus că e plecat din oraș câteva zile, adaug. Iar Atlas e prea îngropat în proiecte pentru facultate.

– Maverick?

Îmi dau ochii peste cap. Intuiția tatălui meu nu a dat niciodată greș – e unul dintre lucrurile care-l ajută și în afaceri –, dar urăsc când are de-a face cu mine. În ultimele luni, tata a devenit din ce în ce mai interesat de relația mea cu Mavs. Nu știu dacă are

Scanned with CamScanner

de-a face cu faptul că îi cunoaşte părinţii sau dacă e pur şi simplu preocupat de fericirea mea, dar e mai aproape de adevăr decât crede.

— Din câte ştiu eu, are o întâlnire, şoptesc cu un nod în gât.

Şi nu de afaceri. Din păcate.

Mavs locuieşte în aceeaşi clădire cu mine. M-am împotrivit gândului să locuiesc într-un apartament în timpul facultăţii. Voiam să trăiesc experienţa de cămin, dar apoi am aflat că tata şi tatăl lui nu sunt chiar străini şi că urma să locuiesc în aceeaşi clădire cu Mavs şi nu m-a deranjat să-l ştiu atât de aproape.

— Oh, Nev! Îmi pare rău.

Ridic din umeri, deşi tata n-are de unde să ştie asta.

— Mă îndoiesc că o să fie ultima întâlnire la care o să iasă.

Încerc să par veselă. Chiar încerc. Şi ar trebui să fiu fericită pentru Mavs. E prietenul meu. Dar în urmă cu trei luni, când l-am însoţit pe Dante la o petrecere, Mavs a venit la braţ cu o fostă colegă de facultate şi am urât golul care mi s-a format în stomac. Apărut din senin. Neprevăzut. După Hazard, relaţiile au fost ultimul lucru din mintea mea. Trei ani mai târziu, Hazard încă e ultima persoană pe care am sărutat-o. Dante râde de mine, amintindu-mi mereu că mă poate duce la mănăstire dacă asta vreau, dar nu e ceva ce am plănuit. N-am mai fost atrasă de nimeni. Nu în felul ăla.

Până în urmă cu trei luni.

Când Mavs i-a şoptit ceva la ureche partenerei sale şi a făcut-o să râdă, iar pe mine să stau ca pe ace. Fără să vreau, mi-am încleştat degetele în antebraţul lui Dante, care e oricum, numai aerian nu. N-a fost

Scanned with CamScanner

greu să-mi urmărească privirea şi să vadă ce m-a făcut să mă simt atât de inconfortabil. Şi am fost surprinsă de faptul că, după aproape trei ani, am simțit ceva acolo unde credeam că nu a rămas decât vid, încât nici nu am avut timp să-mi maschez reacțiile.

Îmi amintesc ce a spus Dante în acea seară: *Înțeleg. Mă doare inima când mă uit la voi, copii.*

I-am aruncat o privire nedumerită, însă nu am primit niciun răspuns.

– La mulți ani, Nev! Şi chiar îmi pare rău.

– Mulțumesc, tată. Nu-ți face griji. Ne vedem data viitoare când vii în Orlando.

– Vii acasă de Crăciun?

– Încă nu ştiu.

Aş putea să-l întreb pe Dante ce planuri are anul ăsta. Sau să-mi fac program cu colegii de la facultate, dar nu sunt chiar atât de sigură că vreau să merg undeva.

– Trebuie să mă întorc la treabă, oftează.

– Nu te mai rețin, zâmbesc. Mulțumesc că ai sunat.

Mi-e dor de tata. Cel mai greu mi-a fost când m-am mutat de acasă. Verişorii mei mereu au plănuit să facem turul Europei înainte ca eu şi Atlas să intrăm în primul an de facultate, dar ideile lor au coincis cu perioada în care am fost o epavă emoțională. Însă nu am putut să mă folosesc de scuza asta. Dante era în stare să mă bage cu forța în avion. Aşa că am făcut turul Europei cu verişorii mei şi Mavs. Şi nu m-am simțit singură. Nu cu adevărat. Nu, până când m-am trezit în apartament, cu o mulțime de cutii care aşteptau să fie despachetate şi o linişte sinistră.

În acea seară, am adormit plângând, cu picioarele strânse la piept. În următoarea, Atlas m-a

Scanned with CamScanner

scos la un film. În a treia seară, am fost din nou singură. Iar am plâns. Am plâns pentru tot restul săptămânii, când Mavs a observat că nu aveam conjunctivită, așa cum am susținut și a trebuit să recunosc că nu eram într-un loc prea bun. În ciuda protestelor mele, a dormit pe canapeaua din livingul meu în fiecare seară din săptămâna care a urmat.

Închid apelul și mă lungesc pe sofa, întrebându-mă ce aș putea să fac cu timpul meu. Săptămâna viitoare încep examenele, dar simt că dacă mai petrec mult timp cu nasul în cursuri, n-o să mai văd bine. Numai asta am făcut în ultima perioadă.

Încerc să mă întind după laptop, dar mai mult mă scurg de pe canapea. Îl aprind, deschid Spotify-ul la playlist-ul preferat și mă ridic de pe canapea. În drumul meu spre bucătărie, reușesc să răspund la câteva mesaje cu urări. Colegi de facultate, rude. *Stitches* de la Shawn Mendes nu e exact piesa pe care vreau să o ascult acum, dar îmi las telefonul pe barul care separă bucătăria de living și mă îndrept spre frigider. Tot n-am învățat să gătesc mare lucru, ci doar suficient cât să nu mor de foame. Cum ar fi să tai fructele pentru o salată, ceea ce și fac, apoi mă așez la masa de lângă fereastră, mult prea mare pentru o persoană care locuiește singură.

Am aprins toate veiozele pe care le am în living – cea de lângă televizor, cea din colțul camerei, de lângă planta din ghiveci, cea de pe bar, însă poate ar trebui să ridic jaluzelele. Poate că o plimbare mi-ar face bine. Poate că așa aș reuși să înlătur sentimentul că sunt singură de ziua mea. Cu adevărat singură.

Îmi termin salata și revin în bucătărie. Sunt pe cale să pun bolul în mașina de spălat vase când aud două bătăi scurte în ușă. Mă mișc fără chef, convinsă că toată lumea pe care o cunosc e ocupată. Poate n-ar

Scanned with CamScanner

fi trebuit să spun *nu* atunci când Mavs m-a întrebat săptămâna trecută dacă vreau să ies undeva de ziua mea.

Deschid uşa fără să privesc pe vizor, lucru pe care-l regret în următoarele secunde.

Mavs?

Simt nevoia să-mi găsesc de lucru cu mâinile, dar rochia pe care o port nu are buzunare – e albă, cu buline verzi şi potrivită pentru o zi de vară, nu pentru altceva, dar nu aşteptam musafiri. Însă Mavs arată de parcă ori vine de undeva, ori urmează să se întâlnească cu cineva şi ambele variante îmi aduc un zâmbet trist pe buze. Mereu parcă e pregătit pentru o şedinţă foto, iar acum e îmbrăcat în negru din cap până în picioare – blugii, cravata, cămaşa, sacoul. Sper să nu observe că-mi umezesc buzele sau că nu mai pot respira aşa cum trebuie.

Întâlnirea.

Cum am putut să uit.

– Hei, Mavs!

Vocea îmi sună sugrumată. Fac un pas spre el şi îi aranjez nodul de la cravată pentru că îi stă strâmb. Deşi simt o înţepătură în piept, vreau să arate perfect la întâlnire.

– Sărbătorita mea preferată! Mulţumesc. La mulţi ani!

Mă dau la o parte din uşă, invitându-l înăuntru. Vreau să-i spun că putea să sune şi nu era nevoie să se oprească pe aici doar ca să-mi facă vreo urare, dar mă abţin. Îmi cunoaşte apartamentul suficient de bine, încât să se simtă ca la el acasă. După ce închid uşa şi mă rotesc spre el, îl văd dându-şi sacoul jos. Îl aruncă la întâmplare pe canapea, apoi privirea i se intersectează cu a mea.

Scanned with CamScanner

— Mulțumesc. Te-ai tuns.

Mă simt stupid imediat după ce spun asta. Cândva, între secunda în care mi-am dat seama că încă sunt capabilă să simt ceva pentru o altă persoană și acum, am început să nu mai știu cum să mă comport în preajma lui Mavs. Ultimul lucru de care am nevoie e o inimă frântă. Nu știu de ce a trebuit să fie el. Și nu că ar fi ceva în neregulă cu Maverick. Eu sunt problema.

— M-am tuns, da. Ești bine, Heaven?

Îmi cam tremură genunchii când aud alintul pe care mi l-a atribuit. În afară de asta, da, sunt bine. Recunosc următoarea piesă care începe să se audă - *Love on the brain* a Rihannei și nu știu cum aș putea să ajung cât mai repede la laptop să-l închid. Mavs observă că-mi rotesc privirea aiurea prin cameră și își drege glasul, arcuindu-și o sprânceană. Îmi intersectez privirea cu a lui. Își ține mâna întinsă spre mine.

Mă apropii de el, deși habar n-am ce-i trece prin minte.

Mă tem să-l ating.

Mi-e frică să nu-mi facă mai mult rău decât bine.

Dar îmi așez palma într-a sa.

Își pune o mână pe spate, făcând un pas spre mine. Nu reacționez. Să-mi fie învățătură de minte, să nu mai stau prin casă în rochii de vară cu spatele gol, care se leagă după gât, și fără sutien.

— Ți-ai schimbat parfumul.

Trebuie să încetez să mai spun lucruri stupide. Chiar trebuie să încetez. Mavs își arcuiește amuzat un colț al buzelor - amuzat de prostia mea? De simțul meu olfactiv dezvoltat? Îmi ia mâna care-mi atârnă pe lângă corp și o așază pe umărul său, apoi își lipește

Scanned with CamScanner

din nou palma de spate. Mă arde pielea. E din ce în ce mai rău de fiecare dată când inspir noul lui parfum. Nici măcar nu mai aud piesa, ci doar ritmul inimii mele.

— Ce faci?

Aici.

Acum.

Își trece vârful degetelor de-a lungul coloanei. Mi se arcuiește spatele involuntar.

— Încerc să-mi dau seama dacă nu-ți place să dansezi în general sau dacă nu vrei să dansezi cu mine.

Răspunsul e mai complicat decât crede el și nu vreau să îi dau unul. Îmi fac curaj și îmi sprijin fruntea de umărul său, lăsându-mi picioarele să se miște în voie. Mavs îmi cuprinde talia cu cealaltă mână și-l urăsc pentru că poate să-și mențină concentrarea și să mă mângâie pe spate în același timp. Sunt prea încordată pentru ca mișcările mele să fie naturale. Mă concentrez pe ritmul respirației sale. Încerc să mă relaxez.

Mă prinde de mâna pe care o țin pe umărul lui, o ridică deasupra capului, mă învârte de câteva ori, apoi mă trage din nou în brațele sale. Ajung cu mâinile înconjurate după gâtul lui și-mi zboară rațiunea pe fereastră.

— Mă eviți.

Clatin din cap.

— Ba da. Mă eviți și aș vrea să știu de ce.

Ridic din umeri. Dacă nu vorbesc, n-am cum să fac niciun rău nimănui.

Ce poate fi mai grav decât *Love on the brain* de la Rihanna? Rosenfeld, *Do it for me*. Trebuie să-mi sor-

Scanned with CamScanner

tez melodiile, dar până atunci nu pot decât să închid ochii şi să-mi las capul în jos, rugându-mă să dispar. Mavs îşi strecoară mâna printre trupurile noastre şi îmi ridică bărbia, forțându-mă să-l privesc. Acum câțiva ani, ar fi fost atât de simplu să-l sărut. Nu mi-ar fi păsat de consecințe.

Acum câțiva ani, inima mea nu era sfărâmată în bucățele.

— Nu te evit. Credeam că ai o întâlnire.

— De ziua ta? Cine ți-a spus asta?

— Tu?! Tu mi-ai spus asta, acum câteva zile.

Sau poate am înțeles eu altceva. Am fost atât de concentrată pe fiecare reacție pe care o am în preajma lui Mavs, încât nu am mai auzit cuvintele pe care le-a rostit.

— Vino cu mine.

Spune asta, dar mă trage şi mai aproape de el. Sau poate că eu sunt cea care se apropie. Îmi mângâie obrazul.

Deşi pieptul mi se ridică şi-mi coboară de parcă aş fi alergat la maraton, îmi retrag mâinile de după gâtul lui şi fac un pas în spate. Mavs doar îmi zâmbeşte, îşi ia sacoul de pe canapea, apoi mă prinde de mână şi-mi face semn să-l urmez.

— Unde mergem?

Ajungem în dreptul uşii, iar Mavs nu se opreşte. O deschide şi păşeşte în afara apartamentului.

— Nu sunt încălțată! Stai să-mi iau cheile. Telefonul.

— N-ai nevoie de papuci. Nici de telefon. Şi am eu un set de chei.

Chiar dacă aş vrea să protestez, uşa se închide în urma mea. Îmi umflu obrajii cu aer şi îl urmez până

Scanned with CamScanner

spre liftul din celălalt capăt al holului, liftul pe care doar el îl foloseşte. Are un set de chei de la apartamentul meu, cum şi eu am un set de chei de la apartamentul lui. Nu e mare lucru.

Îşi lipeşte degetul de panoul de securitate, se balansează de pe un picior pe celălalt în timp ce i se scanează amprenta, apoi uşa liftului se deschide. E inutil să-l întreb unde mergem. După ce intră în urma mea, apasă butonul pentru ultimul etaj şi îşi lărgeşte nodul de la cravată, apoi îl desface cu totul şi o trage pe sub gulerul cămăşii. Îmi muşc buza de jos, încercând să nu-i privesc prea mult degetele, gâtul, buzele. Orice care ar putea să mă facă să o iau razna.

— Întoarce-te.

Fac ce îmi cere. Mă leagă la ochi cu cravata, obţinând o încruntătură pe care oricum nu are cum să o vadă.

Inspir. Expir.

Fluturi în stomac.

Credeam că nu mai există nicio şansă pentru ei să revină la viaţă, dar Mavs îmi dovedeşte contrariul.

Poate e doar entuziasm.

Îi simt braţul înconjurându-mi talia, în timp ce cu cealaltă mână îmi mângâie umărul, coborând spre braţ. Pielea lui e fierbinte, catifelată, şi mă lupt cu fluturii din stomac.

Tresar când aud acel *ding* inconfundabil pe care-l fac lifturile când ajung la destinaţie. Fac un pas în spate, călcându-l pe picior.

— Scuze.

Izbucnind în râs, îşi strecoară degetele printre ale mele. Urăsc să nu văd nimic, dar am încredere în el. Îl las să iasă înaintea mea din lift. Muzica e primul

Scanned with CamScanner

lucru pe care-l disting sau, mai bine spus, pe care-l aud. Sună a ceva ce aş asculta vara, pe plajă, stând la soare şi bucurându-mă de un cocktail.

– Mavs?

– Nu trişa.

Îmi imaginez gropiţele care apar în obrajii lui.

– Nu asta plănuiam să fac, mă bosumflu.

Simt când trecem de uşile glisante care dau spre porţiunea de acoperiş, unde e construită piscina, pentru că aerul devine puţin mai rece.

Ne oprim.

Am mers suficient, încât să ştiu că suntem dincolo de piscină. Mavs mă prinde de umeri şi mă poziţionează aşa cum vrea el. Dau nerăbdătoare din picioare. Îl simt mişcându-se lângă mine pentru că îmi atinge în treacăt braţul. Desface nodul de la cravată, însă n-am curaj să-mi deschid încă ochii, indiferent de cât de entuziasmată şi curioasă aş fi.

– Poţi să priveşti, Heaven.

Mă tem că dacă deschid ochii, ceva o să se schimbe pentru totdeauna între noi.

Dar ce altă opţiune am?

Îmi ridic pleoapele pe rând, ca un copil.

Sper ca problemele astea pe care le am cu respiraţia în preajma lui Mavs să nu dureze prea mult. La dreapta mea e o masă pe care se află o sticlă cu vin roşu, două pahare şi un buchet de trandafiri purpurii. Mereu am râs de brăduţii în ghiveci pe care-i are Mavs în colţurile piscinei, însă acum strălucesc datorită ghirlandelor luminoase, oferind locului o imagine pe care va fi greu să mi-o scot din minte.

Singura laterală care nu e iluminată de sus e cea pe care a aşezat masa de sticlă, oferindu-i intimitate.

Scanned with CamScanner

Ceea ce mă face să mă întreb: *ce se întâmplă?*

Stă cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Pare stingher. Atât de necaracteristic lui.

— Arată minunat, Mavs. Dar nu înțeleg...

— E o întâlnire. Tu și cu mine. Știu că urmează să spui că nu ești pregătită pentru asta, să te implici într-o relație și nu vreau să par insensibil, dar au trecut trei ani, Heaven. Ai prea multe de oferit lumii ca să te închizi în tine pentru totdeauna. Uneori trec zile întregi până când schițezi un zâmbet.

Credeam că nu a observat nimeni asta.

— Mavs...

— Nu. Ascultă-mă până la capăt. Știu că atunci când ne-am cunoscut nu aveai loc în inima ta decât pentru Hazard. Știu asta acum.

Dacă aș fi auzit numele lui Hazard în urmă cu un an, în contextul de acum, i-aș fi spus că nu are dreptul să facă asta. I-aș fi spus să tacă, i-aș fi spus că habar nu are despre ce vorbește.

Dar ceva s-a schimbat în ultimele trei luni. Locul din inima mea pe care îl ocupa Hazard s-a micșorat din ce în ce mai mult și nici măcar nu știam că Mavs s-a strecurat acolo, până când nu am realizat că sunt geloasă.

— Hazard va avea mereu un loc în inima mea, Mavs.

Nu vreau să mint. Am avut o relație bazată pe minciuni și nu mai pot să trec din nou prin asta.

— Știu. Și nu-ți cer să-l uiți sau să-l scoți de acolo. Am încercat să păstrez distanța în ultimii ani. Dar adevărul e că la finalul zilei, tot tu ești singura persoană pe care o doresc.

Mavs știe întregul adevăr. Poate că i-am ruinat seara atunci când i-am povestit totul în mașina lui,

Scanned with CamScanner

după ce m-a dus acasă de la bal, dar e singura persoană care ştie totul despre mine şi Hazard, toate urcuşurile şi coborâşurile. Dar, cel mai important, ştie cât de mult l-am iubit pe Aza şi cât de multe am fost dispusă să sacrific pentru el.

Şi a fost alături de mine în perioada post-Hazard. A fost alături de mine în timp ce încercam să-mi croiesc drumul în primii ani de facultate, când am legat noi prietenii şi mi-am creat amintiri. A fost acolo, la fel cum au fost Dante şi Atlas. Nu pentru a mă face fericită, ci doar să-mi fie sprijin, în timp ce am încercat să descopăr în ce constă fericirea mea. Ştiam că era atras de mine. Nu mi-ar fi cerut o întâlnire după vacanța aceea de Crăciun dacă nu ar fi fost, dar am crezut că şi-a pierdut interesul pe parcurs şi a ajuns să mă vadă doar ca pe o prietenă.

Nu l-am uitat pe Hazard. Va fi mereu o parte din mine la care nu pot şi nici nu vreau să renunț.

Hazard e finalul meu nefericit care mă va bântui toată viața, dar am ajuns să nu mă mai întreb *cum ar fi fost dacă?*

— Credeam că...

Nici măcar nu-mi găsesc cuvintele. Mavs îşi uneşte buzele amuzat.

— Nu, Heaven. N-ai vrut să vezi. Şi nu o spun ca pe un reproş. E doar o constatare. Nu-ți cer să te implici într-o relație cu mine dacă mă vezi doar ca pe un prieten. Nu vreau să te simți vinovată dacă nu simți nimic pentru mine. Nu o să schimbe cu nimic lucrurile. Îți cer doar seara asta. O întâlnire. Pentru că în ultimele luni te-ai îndepărtat de mine şi nu înțeleg de ce.

— Cred că... Cred că pot să răspund la asta, zâmbesc şi fac un pas spre el.

Scanned with CamScanner

Își scoate mâinile din buzunare și mă ia în brațe.

– Îți mai amintești petrecerea de caritate de acum trei luni la care l-am însoțit pe Dante? Pentru că fetele pe care le cunoaște el nu vor să meargă la genul ăla de petreceri, adaug râzând.

– Îmi amintesc.

– Ai venit cu o fostă colegă de facultate, oftez. La un moment dat, te-ai apropiat de ea și i-ai șoptit ceva la ureche, iar ea a izbucnit în râs și...

– Și?

– N-a durat mult. Poate doar câteva secunde. Poate un minut. Dar mi-am dat seama că eram geloasă și am încercat să mă țin departe de tine. Credeam că... credeam că mă vezi doar ca pe o prietenă, Mavs.

– Niciodată nu te-am văzut doar ca pe o prietenă.

– Ești un actor bun, pufnesc.

– Am încercat doar să nu-ți încurc viața cu declarații și să te fac să te simți inconfortabil în preajma mea.

– N-ai putea niciodată să mă faci să mă simt inconfortabil.

– Spune-i asta statuii de piatră care a dansat cu mine în livingul tău.

Rânjește.

– O să mă revanșez. O întâlnire, îi promit.

– O întâlnire.

Încep să mă revanșez chiar acum. Îl iau de mână și-l trag mai departe de marginea piscinei, ca să nu cădem amândoi în cazul în care îmi vor tremura picioarele. Se aude o piesă lentă din boxele pe care le are pe acoperiș. Dansez cu el. Nu încerc să mai mențin distanța.

Scanned with CamScanner

O întâlnire.

Pentru care o să dau tot ce pot în momentul de față.

Jumătate de oră mai târziu, mult mai relaxată datorită paharului de vin pe care l-am băut, aflu că Mavs știe să gătească și că nu vrea doar să mă îmbete, ci să mă și hrănească.

– Ai nevoie de ajutor?

– Am nevoie să stai jos și să-mi povestești cum a fost ziua ta.

Îmi muşc buza. Nu mi-e deloc uşor să ignor modul în care corpul meu e dispus să se supună comenzilor sale.

Îi povestesc cum a fost ziua mea plictisitoare. Îmi spune despre ultimele afaceri pe care le-a preluat de la tatăl lui. Nu vrea să-l ajut nici măcar să aranjeze masa afară și savurez cel mai bun piept de rață cu caise pe care l-am mâncat vreodată. După ce terminăm, mă încăpățânez să strâng masa și insist să nu mă ajute, dar degeaba.

Când merg iarăși afară, observ că pe măsuță a apărut un cadou ambalat într-o hârtie verde, cu o fundiță albă în mijloc. Mavs revine cu sticla de vin pe care a promis-o, o așază lângă cadou, își dă pantofii jos și începe să-și descheie nasturii de la cămașă.

Mă tem de ce o să se întâmple dacă o să mă uit prea mult la el, așa că-mi mut privirea spre apă. Mavs profită de neatenția mea, își face avânt și mă ia în brațe, sărind cu tot cu mine în piscină. Am nevoie de câteva secunde să realizez ce se întâmplă și nu-mi țin respirația la timp. Dar când ies la suprafață mă dezmeticesc și încep să râd. Mavs apare în spatele meu, mă prinde de talie și mă rotește cu fața spre el.

Scanned with CamScanner

Inspir de parcă încă sunt sub apă şi mă înec. Mi-am promis că o să dau tot ce pot în momentul de faţă şi m-am săturat ca frica să mă ţină mereu pe loc. Îmi aşez palmele pe umerii săi, ca mai apoi să-mi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui. Mavs înghite în sec, dar nu ezită nicio secundă să mă ia în braţe.

— Mulţumesc, şoptesc. Pentru tot.

Nu mă gândeam că aşa o să decurgă seara, însă nu cred că sunt pregătită să se termine. Buzele sale sunt prea aproape ca să rezist tentaţiei şi îmi dau seama că nici măcar nu vreau să o fac. Las fluturii din stomac să îşi facă de cap şi zâmbesc înainte să-mi lipesc buzele de ale lui.

Prima mea reacţie e să suspin.

După trei ani în care n-am mai sărutat pe nimeni, nici nu mai ştiu cum să o fac. Însă Mavs mă lasă să-l sărut cast pe buze şi să prelungesc momentul atât cât am nevoie. Îşi aşază o mână pe obrazul meu când mă îndepărtez. Îmi sprijin capul în palma sa, iar când îl privesc, îi văd determinarea din privire cu o fracţiune de secundă înainte să-mi ia buzele cu asalt.

Iar când Mavs e cel care iniţiază sărutul...

Sunt pierdută.

Mă sărută de parcă e ultimul lucru de care o să avem parte în întreaga viaţă, făcându-mă să gem şi să-mi adâncesc unghiile în spatele lui, căutând echilibru. Limba lui o dezmiardă pe a mea şi am impresia că suntem două piese ale aceluiaşi puzzle, iar dacă ăsta e, într-adevăr, ultimul sărut de care voi mai avea parte în viaţa asta, nu-mi pot dori nimic mai mult.

Mereu mi-am imaginat că atunci când voi săruta din nou pe cineva, voi simţi o senzaţie străină, însă gura lui Mavs mă posedă şi mă venerează de parcă asta a făcut întreaga viaţă. Îşi înclină capul odată cu

Scanned with CamScanner

al meu, îmi gustă buza de jos, apoi limba i se întoarce acolo unde am nevoie de ea. Are o mână apăsată pe ceafa mea şi degetele încleştate în păr. Fiecare părticică din ființa mea se topeşte în îmbrățişarea lui.

Când se îndepărtează, abia dacă-mi mai amintesc cum să respir.

— Dacă tot crezi că nu eşti pregătită să...

— Mavs, îmi lipesc un deget de buzele sale. Taci şi sărută-mă!

Gropițele alea o să-mi aducă sfârşitul.

Scanned with CamScanner

EPILOG

– I –

CINCI ANI MAI TÂRZIU.

Nu e de ajuns.

Mă simt amețită.

Liberă.

Îmi mențin privirea în ochii lui, dar în timp ce eu văd în ceață, ochii lui sunt concentrați, iar modul în care mă privește e electrizant, și îmi pierd mințile și mai tare.

Simt fiecare mișcare a degetelor sale în interiorul meu, iar fierbințeala limbii lui mă face să tremur. Telefonul începe să sune și reușesc să scot un sunet de protest, însă Mavs nu se oprește. Își adâncește degetele în mine, făcându-mi spatele să se arcuiască, iar întreg trupul mi-e mai ușor și mai încordat ca niciodată. Voi elibera toată tensiunea asta doar atunci când va dori el.

Telefonul continuă să sune.

Scanned with CamScanner

Închid ochii şi respir cu buzele întredeschise. Mă zvârcolesc, însă mâna liberă a lui Mavs îmi mângâie chinuitor de lent coapsa înainte să se oprească pe talie. Îşi adânceşte degetele în pielea mea, încercând să mă țină exact acolo unde mă vrea.

Limba i se mişcă leneş pentru o secundă, de parcă încearcă să urmărească înghețata care se scurge de pe cornet, dar nu-mi dă timp să mă adun. Simt când aerul îi părăseşte plămânii, iar fiecare respirație îmi trimite furnicături la ceafă. Fierbințeala mi se răspândeşte din mijloc în pântec, pe şira spinării şi radiază prin fiecare celulă a ființei mele. Îmi dau capul pe spate, strâng aşternutul în pumni şi îi gem numele – e singurul cuvânt pe care sunt capabilă să-l articulez, iar la final nu mai rămâne decât extazul şi încep să-mi aud propria respirație sacadată.

— Bună dimineața, îmi şopteşte răguşit în timp ce se ridică, trasând săruturi pe corpul meu.

Gândurile încă îmi sunt încețoşate şi am impresia că mă clatin când ajunge la buzele mele.

E singurul lucru pe care vreau să-l văd dimineața – chipul lui Mavs, rânjetul neastâmpărat, ochii lui albaştri, întunecați, cu pupilele dilatate şi privirea înfometată.

— Bună dimineața, îi răspund nu chiar atât de somnoroasă acum.

Îmi trec degetele prin părul său brunet, îl trag uşor şi îi aduc buzele peste ale mele, în timp ce cu cealaltă mână încerc să-i trag în jos pantalonii scurți.

— Mh, mârâie cu buzele lipite de ale mele şi îi simt pieptul vibrând. O să întârziem, mormăie nu prea convins, în timp ce mâna mea îi găseşte erecția.

Se îndepărtează câțiva centimetri, iar privirile ni se intersectează. Îmi trec limba peste buze şi flutur inocentă din gene.

Scanned with CamScanner

— Mavs, îi gem numele. Nu-mi pasă.

Am nevoie de el. De fiecare centimetru din el şi am nevoie chiar acum. Orice altceva poate să mai aştepte. Şi cred că şi el e de aceeaşi părere. Îşi foloseşte o mână să-şi coboare pantalonii până la jumătate, nerăbdător, apoi se poziționează deasupra mea, sprijinindu-şi greutatea în coatele îndoite şi îmi ia buzele cu asalt cu o fracțiune de secundă înainte să mă pătrundă, centimetru cu centimetru, într-o agonie dulce. Sunt atât de udă, încât nu mai am nevoie de niciun alt preludiu. Îmi adâncesc unghiile în omoplații săi şi le mişc încet pe spate, conştientă că o să rămână cu semne. Una dintre mâini i se mută pe coapsa mea, iar capul lui se înclină în acelaşi timp în care eu mi-l dau pe spate şi gem, dar limba sa nu-şi pierde nicio secundă ritmul. A mea e cea care pare incapabilă să țină pasul, în timp ce se asigură că a intrat cu totul în mine.

Atunci când e nevoie, Mavs ştie să facă dragoste cu mine. E unul dintre multele lucruri pe care le iubesc la el. Însă nu şi în dimineața asta. În dimineața asta vrea doar să mi-o tragă cu mişcări rapide, adânci, pe care le alternează cu cele lente până când mă zăpăceşte şi mă face să-mi pierd mințile. Şi sunt perfect de acord cu asta.

Am învățat să fiu fericită cu mine însămi înainte să caut fericirea în altă persoană. Mavs e fericit cu propria persoană. Eu sunt fericită de una singură. Iar împreună nu ne îngreunăm viața şi nu luptăm unul împotriva celuilalt. Împărțim doze mici de fericire. Sau oricum, împărțeam doze mici de fericire la început. În ultimul an, am împărțit mai mult decât atât. Am împărțit apartamentul lui de la etajul optzeci al uneia dintre clădirile pe care le deține Mavs acum. Mi-am păstrat apartamentul pe care l-a cumpărat ta-

Scanned with CamScanner

tăl meu pentru mine, cu câteva etaje mai jos, însă al meu nu e pe acoperiș, iar vederea nu îți taie răsuflarea. Și nici nu am piscină afară.

Mavs își îngroapă fața în gâtul meu și mă mușcă, mă sărută și mă venerează cu fiecare atingere. Mâna lui se plimbă pe trupul meu, îmi mângâie sânii, obrazul, și îmi întorc capul, prinzându-i un deget în gură.

Telefonul începe să sune iar.

Doar că nu e al meu de data asta.

Se retrage din mine, însă nu se întinde după telefon, așa cum m-aș fi așteptat. Ar fi trebuit să știu mai bine. Mă prinde de talie și mă rotește pe burtă, apoi mâna lui se strecoară între picioarele mele, trasând cercuri apăsate și lente pe clitoris. Încerc să-mi recapăt echilibrul, să mă așez în genunchi, dar îmi tremură și mă sprijin de antebrațul lui, ajutându-mă să mă ridic. Mavs își lipește mâna de abdomenul meu, urcă spre sâni și se oprește pe gât. Știu că zâmbește când îmi strecor palma printre trupurile noastre și îl ghidez înapoi în mine. Îmi dau capul pe spate, sprijinindu-l de umărul lui și gem, respirând cu buzele deschise.

N-am fost niciodată genul de fată care să fie prietenă cu orgasmele multiple, iar Mavs nu doar că știe asta, dar adoră provocările. Mâna lui nu se îndepărtează dintre picioarele mele nicio secundă și, în timp ce începe să se miște din nou, îmi simt ochii grei când presiunea se adună iar în fiecare terminație nervoasă din corp. Mă mușcă de umăr. Îmi rotesc capul și îi caut buzele cu disperare, simțindu-i zâmbetul care îi curbează buzele. Mă surprinde faptul că mai sunt capabilă să scot vreun sunet când ajung din nou la orgasm, iar Mavs se asigură că ajung acolo înainte să-

Scanned with CamScanner

și dea drumul. Ăsta e sunetul meu preferat – atunci când își pierde controlul.

Epuizată, mă prăbușesc cu fața în pernă, trăgându-l după mine. Râde și-mi revizuiesc preferințele. Ăsta e sunetul meu preferat. Îi aud respirația sacadată în ureche, apoi buzele sale se îndepărtează și reapar pe pielea spatelui meu, coborând pe coloana vertebrală.

– Mavs?

– Da?

– Trebuie să încetezi să mă mai trezești cu sex, râd, rostogolindu-mă pe spate.

– Niciodată, rânjește, făcându-și loc între picioarele mele.

Mă întind și îl sărut.

– Am întârziat, nu-i așa?

– Probabil, își arcuiește o sprânceană. Dar nu-mi pasă.

Dacă el nu e îngrijorat că am întârziat la mic-dejunul cu mama sa, atunci probabil că nici eu nu ar trebui să fiu, dar sunt. Mama lui nu e deloc înspăimântătoare. Nu așa cum era mătușa mea, dar tocmai faptul că e atât de drăguță mă face să mă simt vinovată.

– La duș cu tine, îi spun.

– La duș cu tine sună bine.

Mă sărută pe frunte, provocându-mi un gol în stomac.

Îmi dau ochii peste cap și încerc să mă furișez de sub el. Am nevoie de trei încercări. Tot sfârșesc în brațele lui și e locul meu preferat din Univers, dar telefonul începe să-i sune din nou.

– Du-te înainte, îmi spune, întinzându-se după telefon.

Scanned with CamScanner

Privirea îmi cade pe mușchii spatelui său și înghit în sec, dar mă adun. N-am încotro.

Fac duș singură. Oricine e la celălalt capăt, îl reține. Mavs a absolvit Dreptul când eu am terminat primul an de facultate, dar lucrează împreună cu tatăl său. Mai are un frate mai mic care e în perioada de rebeliune momentan și nu vrea să audă nimic de afacerile familiei, iar diploma de facultate e doar planul B. Tata vede diploma mea tot ca pe un plan B – planul A e să încep să lucrez cu el după ce termin studiile și să învăț cât mai multe despre imperiul lui. Probabil e reținut la telefon de vreun partener sau așa cred, dar când ies din baie, zece minute mai târziu, într-un capot alb, de mătase, și cu un prosop înfășurat în jurul capului, nu mai sunt așa de sigură. Stă pe marginea patului și inima îmi sare peste o bătaie. Nu sunt obișnuită să-l văd privind în gol și îngândurat.

— Mavs?

Își rotește capul spre mine și zâmbește. Îmi dau prosopul jos, îmi arunc părul peste umăr și mă înclin în lateral, încercând să-l usuc.

— Vino aici, îmi spune serios, întinzându-și mâna, cu palma în sus.

Și-a tras pantalonii înapoi pe el, dar, deși mai are o baie în apartament, e clar că nu a folosit-o.

— Ce se întâmplă? îl întreb îngrijorată.

— Vino aici, repetă.

Nu știu exact ce înțelege prin *vino aici*. Sunt deja în fața lui, iar picioarele mi se ating de ale sale. Arcuindu-mi o sprânceană, îmi îndoi piciorul, așezându-mi genunchiul pe pat și arunc prosopul pe așternut. Mâinile lui ajung pe talia mea și mă trag în brațele sale.

— Ești bine?

Scanned with CamScanner

Încuviințează și își drege glasul. Dacă nu aș fi atât de îngrijorată, ar fi amuzant de privit. E palid și pierdut în spațiu. Îmi analizează chipul.

— Mavs?

Toate instinctele mele o iau razna. Înghit în sec, așteptând răbdătoare să spună ceva. Îmi trec degetele prin părul lui, încercând să-l aranjez, deși știu că e o cauză pierdută. Are propria personalitate și nu stă niciodată cum vreau eu. Nici măcar așa cum vrea el.

— Căsătorește-te cu mine!

Îmi măresc ochii, nesigură dacă am auzit bine. Aștept să izbucnească în râs, să-mi spună că e o glumă, dar nu l-am văzut niciodată atât de serios.

— Poftim?

Nu *poftim*. Nu ăsta e răspunsul potrivit, dar tocmai a spus că... Îmi deschid buzele, dar nu pot să articulez niciun cuvânt. Inima mea o ia razna, încercând să-mi evadeze din piept și habar nu am unde vrea să plece. Îmi transpiră palmele, iar mie nu-mi transpiră niciodată palmele.

— Căsătorește-te cu mine, Heaven, repetă calm, mult mai stăpân pe sine. Te iubesc și ești tot ce mi-am dorit vreodată. Știu că n-ai nevoie de mine să te fac fericită, dar promit că o să fac orice ca fericirea ta să nu dispară vreodată. O să conduc oricât în mijlocul nopții pentru mâncarea ta preferată, rânjește. N-o să protestez când o să decizi cum vrei să ne numim copiii, dacă o să vrei copii vreodată. N-o să insist niciodată să-ți prinzi părul, râde, chiar dacă dimineața e răsfirat pe perna mea și-mi intră în gură.

— Mavs...

Îmi așez un deget pe buzele sale. Toată viața și fericirea i se scurg din ochi într-o secundă și mă simt ca o nemernică pentru că nu mă grăbesc să vorbesc.

Scanned with CamScanner

– Nu vrei să te căsătorești cu mine, nu? mormăie dincolo de degetul de pe buzele sale.

– Încerc doar să te opresc înainte ca asta să se transforme în cea mai amuzantă cerere în căsătorie, îl tachinez. Te iubesc, Mavs! Nici tu n-ai nevoie de mine să te fac fericit, dar o să lupt pentru fericirea ta. O să conduc în mijlocul nopții pentru mâncarea ta preferată, când o să afli care e mâncarea ta preferată, rânjesc. Dacă o să vrei vreodată copii, putem vorbi despre asta. Vreau să mă căsătoresc cu tine, îl asigur.

Îi revine sclipirea în ochi, însă nu-mi scapă din vedere faptul că își arcuiește surprins o sprânceană. Doar nu a crezut, chiar și pentru o secundă, că răspunsul meu avea să fie *nu*?

Ironia e că Mavs reprezintă înfățișarea perfectă a imaginii pe care o avea Hazard în minte când îmi vorbea despre viitorul meu – bogat, perfect, care mă face fericită. Imagine pe care am respins-o de atât de multe ori, strâmbând din nas. Însă Hazard nu m-a mai căutat niciodată și mereu a trebuit să mă interesez la Blanche sau tata în privința lui.

Chiar și după ce am plecat la facultate, am sperat că, atunci când durerea avea să-și piardă din intensitate, va da un semn. Orice semn. Până și un bilet legat de piciorul unui porumbel ar fi fost mai bine decât nimic. Nici nu știu dacă e în vreo relație sau căsătorit. N-am întrebat niciodată. Am evitat să mă întorc acasă, iar tata a înțeles și a venit mereu să mă viziteze, însă anul trecut am fost la el împreună cu Mavs. Era inevitabil să nu ne întâlnim cu Hazard prin oraș. Arăta mult mai bine decât atunci când l-am văzut ultima dată, dar ochii lui erau întunecați și plini de secrete ca întotdeauna.

N-am vorbit.

Scanned with CamScanner

Iar Mavs m-a ținut în brațe în acea noapte, m-a mângâiat liniștitor și nu m-a întrebat nicio secundă de ce m-am închis în mine.

— Te căsătorești cu mine.

— Mă căsătoresc cu tine, repet. Mavs, șoptesc, luându-i obrajii în palme, te iubesc și ocupi întregul loc din inima mea, îl asigur.

În timp ce îmi lipesc buzele de ale sale, aștept să simt un val de vinovăție, dar în sufletul meu e doar fericire. Îmi răspunde la sărut, încleștându-și mâna în părul meu.

— Am și inel, dar stai pe el.

Cel puțin, asta cred că a spus. E greu să fiu sigură când buzele sale nu se dezlipesc de ale mele.

— Stau pe el?! râd.

Încuviințează și se foiește sub mine, suficient cât să-și poată strecura mâna în buzunarul pantalonilor.

Scoate o cutiuță neagră. Reușește să o deschidă cu o singură mână. Un inel cu un diamant alb, pătrat, în mijloc, încrustat pe laterale cu alte diamante mici. Pe satinul negru de sub capac scrie *Tiffany & Co.*

— Ăsta e momentul în care trebuie să mă așez în genunchi, mă tachinează, dar nu face nimic ca să mă îndepărteze de el.

Îl privesc cu un zâmbet larg.

— O să-ți petreci mult timp în genunchi, Mavs, încerc să nu râd.

— Și o să mi-l petrec acolo cu plăcere, îmi face cu ochiul.

Dar adevărul e că nu am nevoie să se așeze în genunchi. Nici măcar n-am nevoie de inel. Apreciez gestul, dar i-aș fi spus *da* oricum.

Scanned with CamScanner

Îi întind mâna, fără să mă ridic. Îmi zâmbeşte şi lasă cutiuța pe pat, scoate inelul, apoi mi-l strecoară pe deget.

— O să ne omoare mama ta, îi spun, sărutându-l din nou, şi din nou, şi din nou.

Dar niciodată nu e de ajuns.

— Am vorbit cu ea şi i-am spus că mai bine ne vedem pentru prânz, nu pentru mic-dejun. Nici măcar nu plecase de acasă, pufneşte.

Iau mâna lui Mavs şi arunc o privire la ceasul de pe încheietură.

— Ceea ce înseamnă că mai avem două ore de pierdut. Vreo idee?

Mă prinde de talie şi mă împinge uşor, trage de cordonul care ține halatul laolaltă, apoi se lasă în genunchi în fața mea.

— Doar nu vorbeşti serios, îmi dau capul pe spate şi râd.

Apoi o iau la fugă. Am un avans de câteva secunde, până când se dezmeticeşte şi se ridică din genunchi.

Mă împiedic de câteva ori în timp ce cobor scările spre living. Am impresia că nici măcar nu depune efort. Nu aleargă. Coboară scările leneş, urmărindu-mi fiecare mişcare. Îi arunc o privire peste umăr şi scot limba la el, făcându-l să râdă.

— Vino aici şi lasă-mă să-ți arăt cât de mult de iubesc! țipă după mine.

Privirea îmi cade pentru o secundă asupra pozei înrămate de pe pian. Mavs nu e sentimental şi e singura fotografie care e la vedere. E cadoul pe care mi l-a făcut de ziua mea, în urmă cu doi ani. O poză cu mama, cu câteva zile înainte să mă nască. Credeam

Scanned with CamScanner

că mătușa a ars toate pozele cu ea, dar Mavs l-a trimis pe tata într-o aventură prin pod, prin unitățile de stocare și oriunde exista șansa să găsească o imagine cu mama. Mai am una din albumul liceului, tot datorită tatălui meu, dar cea în care e însărcinată e mult mai importantă.

Poartă o rochie neagră, își ține mâinile sprijinite pe burtă, iar părul șaten îi cade ondulat pe spate. Și radiază. Tata plănuia să divorțeze de mătușa și să o ia în căsătorie. Poza mă face să zâmbesc de fiecare dată când o văd, mă încarcă cu energie și îmi taie respirația, toate în același timp. Mavs mi-a făcut cel mai frumos cadou pe care puteam să-l primesc vreodată.

— Prinde-mă! îi răspund în timp ce dispar în biroul lui.

Doar că Mavs m-a prins. De nenumărate ori.

De fiecare dată când m-am clătinat puțin câte puțin, pe marginea prăpastiei, Mavs a fost chiar acolo și m-a prins.

Fără să mă facă să mă simt vinovată.

Fără să mă determine să cred că nu sunt de ajuns.

Fără regrete. Fără întrebări.

Doar m-a prins și nu mi-a mai dat niciodată drumul.

Scanned with CamScanner

EPILOG

– II –

ȘASE ANI MAI TÂRZIU.

Mă sprijin de capota mașinii, cu brațele încrucișate la piept și îmi ridic privirea spre clădirea din fața mea. N-am niciun motiv să fiu aici, dar se împlinesc șase ani de la moartea părinților mei și mereu mă opresc în acest loc înainte să mă îndrept spre cimitir.

Tatăl Evei a cumpărat clădirea la scurt timp după ce totul a ars, când și-a dat seama că nu aveam nici cea mai mică intenție să găsesc o modalitate să o renovez, și a plătit mai mult decât valora, dar n-am avut nimic de spus. Pentru o perioadă, n-am putut decât să-i accept ajutorul, încercând să o scot la capăt cu toate. Ar fi trebuit să renovez casa, probabil. Însă am pus în balanță amintirile și, la final, mi-am dat seama că cele fericite erau prea puține ca să conteze. Rider și Blanche nu au încercat să mă convingă de contrariu.

Rider a făcut un an pauză după ce a terminat liceul. A susținut că nu voia să meargă deloc la fa-

Scanned with CamScanner

cultate, dar s-a dovedit că a rămas în urmă doar ca să ajute o perioadă. N-am avut de ales decât să mă pun pe picioare şi să-l trimit la facultate. Blanche a încercat să facă acelaşi lucru când i-a venit rândul să plece, dar nici n-am vrut să aud.

Unde trebuia să fiu şi unde sunt acum? Diferența tot e prea mare ca să îmi mai bat capul cu regrete, doar că, oricât de ciudat ar părea, nu am aşa ceva. Am avut unul pentru o perioadă îndelungată.

Şi a purtat un nume la care nu m-am mai gândit de multă vreme.

Eva.

N-am nicio îndoială că am luat decizia corectă, forțând-o să nu rămână în urmă pentru mine. Sper să-şi fi dat seama că era singurul lucru pe care puteam să-l fac pentru fericirea ei şi să nu mă urască prea tare.

Regret că am fost eu, că a fost ea şi că poate am fi fost potriviți unul pentru celălalt dacă lucrurile ar fi stat altfel. Tatăl ei a menționat că e logodită cu Maverick – ciudat cum îmi amintesc numele lui, deşi l-a amintit o singură dată, parcă într-o altă viață. Sper ca Maverick să fie tot ce are nevoie.

Mă dezlipesc de maşină, dar nu intru. Îmi bag mâinile în buzunarele gecii şi o iau la pas, fără vreo direcție anume. Nu ştiu de cât timp voi mai avea nevoie până să mă obişnuiesc că nu trebuie să fiu nicăieri, că n-am haine de pus la spălat, că nu trebuie să gătesc, că nu e nevoie să alerg dintr-o parte în alta.

Am locuit în casa pe care ne-a oferit-o tatăl Evei până când a plecat Blanche la facultate, dar apoi am decis să mă mut. Pentru că nu voia să-i plătesc chirie, nu voia nimic, şi mă simțeam vinovat. Prefer să locuiesc într-o casă mai mică, pe care ştiu că mi-o permit şi să mai diminuez din vinovăție, deşi sunt conştient

Scanned with CamScanner

că-i voi fi dator toată viața. Încă mai fac unele comisioane pentru el când are nevoie, fără să mă plătească. Drumuri în stânga și în dreapta, dar nu am un serviciu de la nouă la cinci. Web design-ul îmi permite să lucrez de acasă. După propriul program.

O cotesc spre parcul de la capătul străzii și îmi scot cartea rulată din buzunarul de la spate al blugilor, înainte să mă așez pe o bancă. Realizez că mi-am uitat telefonul în mașină, dar nu-mi pasă azi.

Sunt pe la jumătatea cărții când cineva se așază lângă mine, dar nu-i acord prea mare importanță. Nu la început, dar când îmi ridic privirea din carte, văd o fetiță care nu pare să aibă mai mult de cinci ani. E brunetă, cu ochi mari, căprui, și își bălăngănește picioarele, în timp ce nu mă scapă din priviri.

— Poți să-mi cumperi o înghețată?

Îmi arcuiesc o sprânceană. Zâmbesc și sper să nu arăt ca un pedofil și să atrag atenția cuiva. E fix ultimul lucru de care mai am nevoie în viață.

Nu știu cum ar trebui să reacționez.

— Mh... Presupun, răspund nesigur. Unde sunt părinții tăi?

— Tata e într-un loc mai bun. Mama e la serviciu.

Înghit în sec. Asta le spunem copiilor când nu știm cum să le explicăm moartea.

— Ai venit singură?

Clatină din cap, dar nu-mi oferă nicio altă informație. Habar n-am dacă ar trebui să-i cumpăr înghețata aia sau nu. Nu vreau să frâng inima unui copil, dar nici nu vreau să ajung la închisoare pentru pedofilie.

— Înghețată?

Scanned with CamScanner

Când îmi zâmbeşte, observ că are câţiva dinţi lipsă. Las cartea pe bancă şi scot nişte bani din buzunar. Pare cea mai sigură opţiune.

— Poţi să mergi să-ţi cumperi o îngheţată.

Îşi întinde mâna spre bani şi îi ia tocmai în secunda în care se aude un *nu* răspicat venind din stânga. O versiune mai mare de-a fetiţei îşi face apariţia în faţa noastră şi se opreşte cu mâinile pe genunchi, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Nu, Mia! Ce faci?

Însă Miei se pare că nu-i pasă. O zbugheşte de pe bancă şi amândoi o privim cum se îndreaptă spre camionul de îngheţată de la intrarea în parc.

— Îmi pare rău, şopteşte copia Miei.

Ar trebui să fiu în stare să spun ceva. Ştiu că ar trebui, dar mi s-a scurtcircuitat creierul. Mă priveşte cu cei mai calzi ochi pe care i-am văzut vreodată la o persoană – albaştri, nu căprui ca ai fetiţei. Are părul brunet, tuns bob şi e uşor ondulat la vârfuri, încadrându-i faţa rotundă. Poartă o rochie albastră, până la genunchi, şi încerc să nu stărui cu privirea asupra picioarelor ei perfecte.

— Am scăpat-o din privire două minute şi a ajuns să ceară bani de la străini. Nu ştiu ce o să mă fac cu ea, oftează. Cât îţi datorez?

Zâmbesc, deşi tot n-am scos niciun cuvânt. Am o senzaţie dubioasă de gol în stomac.

— Nu-mi datorezi nimic, o asigur. De fapt, m-a întrebat dacă pot să-i cumpăr o îngheţată, dar n-am vrut să mă plimb cu ea prin parc şi să dau cuiva vreun motiv să sune la poliţie.

Nu mai zâmbi.

Scanned with CamScanner

Dar ea izbucneşte în râs şi am impresia că sunetul îşi croieşte drum prin fiecare părticică din mine.

— Probabil ai luat decizia cea mai bună. Chiar îmi pare rău!

— E în regulă. Ştiu cum e.

— Ai copii?

Privirea îi fuge spre mâna mea stângă, pe care o ţin sprijinită pe spătarul băncii. Încerc să nu rânjesc. Nu pot să cred că verifică dacă port sau nu verighetă.

— Nu, mă grăbesc să adaug. Dar am o soră şi un frate. Ambii mai mici.

Nu *chiar* atât de mici, dar tot îmi amintesc când Rider umbla prin parc şi fura jucăriile altor copii, apoi eu trebuia să le înapoiez şi să-mi cer scuze.

— Abia aştept să crească. Ele, adaugă. Eleanor.

— Hazard.

Nu se încruntă. Nu mă întreabă dacă a auzit bine.

— Cred că e cel mai original nume pe care l-am auzit vreodată.

Nu la asta mă aşteptam, dar nu o să mă plâng.

Ele îşi plimbă privirea prin parc, localizând-o pe Mia care stă la rând la îngheţată.

— Pot măcar să-ţi iau o îngheţată?

Relaţiile pe care le-am avut după Eva n-au implicat ieşiri şi am impresia că nu mai ştiu cum să mă comport ca un om normal. Nu m-au făcut să mă agit, să simt golul ăsta stupid în stomac şi dorinţa de a nu o da în bară.

Nici măcar nu înţeleg ce se întâmplă.

— Da? Nu?

Scanned with CamScanner

Pare agitată şi e atât de drăguță.

Mă ridic de pe bancă, îmi iau cartea şi mă pregătesc să o bag în buzunar, dar mi-o fură înainte să apuc să fac asta. Se aruncă într-o discuție despre *Minunata lume nouă* a lui Huxley şi mi-e greu să țin pasul cu ea, când nici măcar nu mă concentrez pe cuvinte, ci pe modul în care i se mişcă buzele, dar încerc să nu par idiot. Când îmi înapoiază cartea, zâmbeşte mulțumită, deşi nu-mi amintesc nici dacă am participat la conversație.

— Da, probabil ai dreptate.

La urma urmei, se pare că am spus ceva. Încuviințez năucit de cap.

— Pot să merg să mă joc?

— Stai aproape, îi răspunde fetiței care a apărut din senin în fața noastră.

Încuviințează şi dispare.

Îmi spune că Mia e sora ei, nu fiica. Nu că ar fi avut vreo importanță pentru mine. Tatăl lor a murit când Mia avea un an, iar mama lor nu e chiar cea mai stabilă persoană din Univers. Nu-mi oferă detalii, dar îmi spune că s-a întors în oraş după ce a terminat facultatea şi că lucrează la ziarul local. S-a întors pentru Mia şi recunosc sacrificiul când văd unul. La rândul meu, menționez că părinții mi-au murit şi îi povestesc despre Rider şi Blanche. Ne aşezăm înapoi pe o bancă, de unde poate să o supravegheze pe Mia şi vorbim despre nimicuri.

— Ai vrea să luăm cina într-o zi?

— Cina? Ca o... ca o întâlnire?

Aş vrea ca măcar eu să fiu cu capul pe umeri, dar sunt la fel de surprins de oferta mea.

— Ca o întâlnire.

Scanned with CamScanner

— Eşti sigur?

Îmi arcuiesc un colț al buzelor. Se întâmplă să știu câte ceva despre nesiguranță şi o înțeleg mai bine decât crede ea. Nu o cunosc, dar vreau să o fac. Lista cu regrete a fost goală în ultima perioadă şi n-aş vrea să încep iar să adaug lucruri pe ea, aşa că o să fac ce simt.

— Foarte sigur.

Îşi şterge palmele de rochie.

— Mi-ar plăcea asta.

Da, şi mie. Mi-ar plăcea să o aud vorbind ore în şir despre absolut orice şi să-i văd buzele curbându-se în zâmbetul ăla care-mi provoacă un nod în gât.

Ce. Naiba. Am?!

— Trebuie să plec, îmi spune, aruncând o privire la ceas după vreo jumătate de oră.

Chiar sper să o mai văd.

— Vorbeam serios cu cina, dar ți-ai plătit oricum datoria, aşa că dacă nu vrei...

— Vreau.

Simt că respir mai uşurat decât îmi amintesc să o fi făcut de multă, multă vreme.

— N-am telefonul la mine, îmi amintesc.

Ele îşi deschide poşeta şi scoate un pix, apoi mă prinde de încheietură şi îmi aşază mâna pe piciorul ei, în timp ce-mi scrie numărul în palmă.

— Sună-mă.

Îmi face cu ochiul şi râd. Mai zăboveşte cu mâna pe încheietura mea câteva secunde şi încerc să memorez senzația.

— Poți să contezi pe asta!

Scanned with CamScanner

Îmi retrag mâna, iar Ele se ridică şi porneşte spre Mia.

Expir adânc şi zâmbesc ca un idiot.

Când ajung la maşină, îi ştiu numărul pe de rost.

Fără regrete.

Scanned with CamScanner